

-The Thorn Birds –
Колин Маккалоу
Поющие в терновнике
Τα πουλιά πεθαίνουν τραγουδώντας
Μετάφραση: Βικτώρια Τράπαλη

Адаптированный текст подготовила Федорова Елена.

Смотрите еще материалы на <http://real-greece.ru/proza/knigi.html>

(8-9 главы)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8	Глава 8
<p>Η καινούρια χρονιά έφτασε, και μαζί της και το ετήσιο πρωτοχρονιάτικο γλέντι του Ανγκους Μακ Κουήν στο Ρούντνα Χάνις, προτού ολοκληρωθεί η μετακόμιση στο μεγάλο σπίτι.</p> <p>Δεν ήταν κάτι που έγινε από τη μια μέρα στην άλλη, το μάζεμα όλων των μικροαντικειμένων που είχαν φτιάξει με τα χέρια τους για τις καθημερινές τους ανάγκες μέσα σε περισσότερα από εφτά χρόνια, κι άλλωστε υπήρχε κι η δήλωση της Φη πως πρώτα έπρεπε να τελειώσει τουλάχιστον το σαλόνι.</p> <p>Κανένας τους δε βιαζόταν μολονότι το πρόσμεναν όλοι τους με χαρά. Σε μερικά σημεία δε θα ήταν τόσο διαφορετική η ζωή στο μεγάλο σπίτι: δεν είχε ηλεκτρικό κι οι μύγες το κατέκλυζαν με την ίδια πυκνότητα.</p> <p>Αλλά, το καλοκαίρι, ήταν κάπου οχτώ βαθμούς δροσερότερο απ ό,τι έδειχνε έξω το θερμόμετρο, χάρη στους χοντρούς πέτρινους τοίχους του και τα μαστιχόδεντρα που σκίαζαν τη σκεπή του.</p> <p>Ακόμα, το κτίριο με τα μπάνια ήταν μια πραγματική πολυτέλεια, με ζεστό νερό όλο το χειμώνα, που το έφερναν σωλήνες που περνούσαν πίσω από τον τεράστιο φούρνο της πλαϊνής κουζίνας, κι ήταν νερό βρόχινο μέχρι την τελευταία του σταγόνα.</p> <p>Μολονότι έπρεπε να πηγαίνεις σε τούτο το μεγάλο κτίσμα με τους δέκα ξεχωριστούς λουτήρες για να κάνεις το μπάνιο ή το ντους σου, το μεγάλο σπίτι κι όλα τα μικρότερα είχαν εφοδιαστεί απλόχερα με εσωτερικές τουαλέτες με τρεχούμενο νερό, και την πρωτάκουστη αυτή χλιδή μερικοί ζηλιάρηδες κάτοικοι του Τζίλανμποουν ήταν</p>	<p>Настал Новый год, отпраздновали его, по обыкновению, на балу в Радней Ханиш, у Энгуса Маккуина, — а семья Клири все еще не перебралась окончательно в Большой дом.</p> <p>Не так-то просто собрать и уложить все инструменты и пожитки, что накопились за семь с лишком лет, да еще Фиа объявила, что сначала надо как следует отделать в Большом доме хотя бы гостиную.</p> <p>Впрочем, никто и не спешил с переездом, хотя все его предвкушали. В чем-то жизнь будет такая же, как на старом месте: электричества и в Большом доме нет, и мух тоже полно.</p> <p>Но летом там градусов на двадцать прохладней, чем на улице, — спасает толщина каменных стен и призрачные эвкалипты, заслоняющие крышу от солнца.</p> <p>И настоящая роскошь — пристройка с ванной, всю зиму туда подается горячая вода по трубам, что проходят за огромной плитой в стоящей рядом кухне, и вся вода — только дождевая.</p> <p>Купаться и принимать душ можно только в этой пристройке, правда, большой, с десятком отдельных кабинок, но и в Большом доме, и во всех домах-службах есть теплые ватерклозеты — неслыханная роскошь, завистливые джиленбоунцы потихоньку от Мэри Карсон поговаривали, что уж это чрезмерная</p>

<p>γνωστό πως την είχαν χαρακτηρίσει σαν απόδειξη άσωτης ζωής.</p> <p>Εκτός από το ξενοδοχείο Ιμπέριαλ, τις δυο πιραρίες, το καθολικό πρεσβυτέριο και το Μοναστήρι, η περιοχή ολάκερη δεν ήξερε άλλο από εξωτερικούς καμπινέδες.</p> <p>Μονάχα στην Ντρογκέντα ήταν διαφορετικά τα πράγματα, Χάρη στον ατέλειωτο αριθμό των δεξαμενών της που μάζευαν το νερό της βροχής. Ήταν αυστηροί οι κανονισμοί: απαγορευόταν να τραβάς το καζανάκι ασυλλόγιστα, κι έπρεπε να ρίχνεις μπόλικο απολυμαντικό φτιαγμένο από λίπος προβάτου.</p> <p>Μετά από τους τούρκικους καμπινέδες όμως, ήταν πραγματικά θείο δώρο.</p> <p>Ο πατήρ Ραλφ είχε στείλει στον Πάντυ μια επιταγή για πέντε χιλιάδες λίρες στην αρχή του προηγούμενου Δεκέμβρη, για να τα βολέ-ψει ώσπου να κανονίσουν τους λογαριασμούς τους, όπως έγραφε στο γράμμα. Ο Πάντυ έδωσε την επιταγή στη Φη λέγοντας της σαστισμένος:</p> <p>"Αμφιβάλλω αν έχω καταφέρει να βγάλω τόσα λεφτά μια ζωή που δουλεύω".</p> <p>"Τι να το κάνω τούτο δω;" ρώτησε η Φη, κοιτώντας το και μετά σήκωσε στον άντρα της τα μάτια της που πετούσαν φωτιές.</p> <p>"Λεφτά, Πάντυ! Επιτέλους, λεφτά, το καταλαβαίνεις; Διόλου δε με νοιάζει για τα δεκατρία εκατομμύρια της Μαίρης, είναι εξωπραγματικό ένα τόσο μεγάλο ποσό, μα αυτό είναι και παραείναι πραγματικό!</p> <p>Τι να το κάνω, μπορείς να μου πεις;"</p> <p>"Να το ξοδέψεις", είπε απλά ο Πάντυ.</p> <p>"Λίγα καινούρια ρούχα για σένα και τα παιδιά. Κι υπάρχουν ίσως μερικά πράγματα που θα ήθελες ν' αγοράσεις για το μεγάλο σπίτι. Δεν μπορώ να σκεφτώ τι άλλο χρειαζόμαστε".</p> <p>"Ούτε κι εγώ, δεν είναι ανόητο;" Η Φη σηκώθηκε από το τραπέζι με το πρωινό, κι έγνεψε στη Μέγκυ με μια κίνηση υπεροπτική.</p> <p>"Εμπρός, μικρή, πάμε να ρίξουμε μια ματιά στο μεγάλο σπίτι". Μολονότι είχαν περάσει μέχρι τότε τρεις ακόμα βδομάδες μετά την πυρετώδη πρώτη βδομάδα που είχε ακολουθήσει το θάνατο της</p>	<p>изнеженность.</p> <p>Если не считать гостиницы «Империал», двух рестораников, католического монастыря и дома при церкви, повсюду джиленбоунцы, и горожане и фермеры, довольствовались уборными во дворе.</p> <p>Повсюду — но не в Дрохеде, тут было столько цистерн, столько бочек у водосточных труб под многочисленными крышами, что запасов дождевой воды хватало. Порядок был строгий — зря воду не тратьте, побольше пользоваться дезинфицирующим жидким мылом.</p> <p>Но после обыкновенной ямы, служившей отхожим местом, это был сущий рай.</p> <p>Еще в начале декабря отец Ральф прислал Пэдди чек на пять тысяч фунтов на текущие расходы, как пояснил он в записке; Пэдди даже ахнул от удивления и отдал чек жене.</p> <p>— Наверно, я за всю свою жизнь столько не заработал, — сказал он.</p> <p>— Что же мне с этим делать? — спросила Фиа, с недоумением посмотрела на чек, потом на мужа, глаза ее заблестели.</p> <p>— Деньги, Пэдди! Наконец-то у нас есть деньги, понимаешь? Миллионы тетушки Мэри мне не нужны, такая уйма — это уже что-то непонятное, ненастоящее. А вот эти деньги — настоящие!</p> <p>Что мне с ними делать?</p> <p>— Тратить, — просто ответил Пэдди.</p> <p>— Отчего не купить что-нибудь новое из одежды себе и ребятам? И, может, тебе хочется какую мебель для нового дома? Уж не знаю, чего еще нам надо.</p> <p>— И я не знаю, вот глупо, правда? — Фиа встала из-за стола (они только что позавтракали), властно кивнула дочери. —</p> <p>Пойдем-ка посмотрим, как там и что. Хотя минуло уже три недели с той, сумасшедшей, что последовала за смертью Мэри Карсон, никто из Клири еще и не</p>
--	---

Μαίρης Κάρσον, κανένας από τους Κλήαρι δεν είχε ζυγώσει στο μεγάλο σπίτι.

Αλλά τώρα η επίσκεψη της Φη κάλυψε και με το παραπάνω το κενό της προηγούμενης απροθυμίας τους. Με βήμα σταθερό πέρναγε από το ένα δωμάτιο στο άλλο, έχοντας τη Μέγκυ, την κυρία Σμιθ, τη Μίνι και την Κατ από πίσω της, πιο ζωντανή απ' όση την είχε δει ποτέ η σαστισμένη της κόρη.

Μουρμούριζε μονάχη της ολοένα: αυτό ήταν φριχτό, εκείνο απαράδεκτο, από αχρωματοψία έπασχε η Μαίρη; Διόλου γούστο δεν είχε;

Στο σαλόνι η Φη στάθηκε την περισσότερη ώρα, να το περιεργαστεί καλά καλά με το έμπειρο μάτι της. Μονάχα η αίθουσα υποδοχής το ξεπερνούσε σε μέγεθος, γιατί ήταν δεκατρία μέτρα στο μήκος και δέκα στο πλάτος, και το ταβάνι του έντε μέτρα ψηλό.

Η διακόσμηση του ήταν ένα παράξενο ανακάτεμα απ' ό,τι χειρότερο κι ό,τι καλύτερο, κι ήταν βαμμένο σένα ομοιόμορφο κρεμ χρώμα που είχε κιτρινίσει με τα χρόνια και καθόλου δεν τόνιζε τα εκπληκτικά γύψινα στο ταβάνι ή τις σκαλιστές μπουαζερί στους τοίχους. Οι πελώριες, απ' το πάτωμα ίσαμε το ταβάνι τζαμαρίες, που έπιαναν ολόκερα τα δεκατρία μέτρα της μιας πλευράς του δωματίου κατά τη μεριά της βε ράντας, είχαν βαριές καφετιές κουρτίνες από βελούδο που σκοτείνιαζαν το χώρο κι έκαναν να φαίνονται μουντές οι καφέ πολυκαιρισμένες πολυθρόνες, οι δυο υπέροχοι πάγκοι από μαλαχίτη, οι δυο εξίσου όμορφοι πάγκοι από μάρμαρο της Φλωρεντίας και το ογκώδες τζάκι από κρεμ μάρμαρο με νερά σε σκούρο ροζ χρώμα.

Στο καλογουαλισμένο ξύλινο πάτωμα υπήρχαν τρία χαλιά Ομπυσόν, στρωμένα συμμετρικά το ένα με το άλλο, και από το ταβάνι κρεμόταν ένας πολυέλαιος Γουότερφορντ, δύο μέτρα ψηλός, με την αλυσίδα του τυλιγμένη γύρω από τη βάση του.

"Μπράβο, κυρία Σμιθ, σου αξίζουν συγχαρητήρια", αποφάνθηκε η Φη.

"Είναι τελείως απαίσια όλα εδώ μέσα, αλλά πεντακάθαρα. Θα σου το φτιάξω εγώ έτσι που ν' αξίζει να το περιποιείσαι. Άκου να μην έχουν κατιτί τούτοι οι εξαίσιοι πάγκοι, να δείξουν καταπώς πρέπει, ντροπή είναι!

подходил к Большому дому. Но если прежде Фиа держалась подальше от него, нынешний приход стоил многих визитов.

Сопровождаемая целой свитой — миссис Смит, Минни и Кэт, она переходила с Мэгги из комнаты в комнату, и Мэгги недоумевала: никогда еще она не видела мать такой оживленной.

Фиа все время бормотала про себя — это, мол, просто ужас, невозможно, невыносимо, слепая, что ли, была Мэри, в цвете не разбиралась или уж вовсе лишена вкуса?

Дольше всего Фиа задержалась в гостиной, придирчиво всю ее оглядела. Гостиная по размерам уступала только зале — просторная, сорок футов в длину, тридцать в ширину, высокий, пятнадцати футов, потолок.

И престранная смесь безобразия и красоты в убранстве, стены, сплошь выкрашенные в кремный цвет, давно пожелтели и никак не оттеняют великолепного лепного потолка и резных панелей в простенках. По стене, выходящей на веранду, во всю сорокафутовую длину ее, сплошной ряд высоких, от пола до потолка, окон, вернее, стеклянных дверей, но тяжелые шторы коричневого бархата еле пропускают сумрачный свет; обивка кресел какая-то буро-коричневая, тут же две изумительные малахитовые скамьи и две необыкновенно красивые скамьи флорентийского мрамора и громадный камин, отделанный кремowym мрамором с густо-розовыми прожилками.

На паркете тикового дерева ровнехонько, словно по линейке, разложены три прекрасных обюссонских ковра, чудесная уотерфордская люстра, которую можно бы опустить на шесть футов, вздернута на скрученных винтом цепях под самый потолок.

— Честь вам и слава, миссис Смит, — сказала Фиа.

— Все здесь просто ужасно, но нигде не пылинки. Я устрою что-нибудь более достойное ваших забот. Такая красота эти скамьи, и совершенно теряются без подходящего фона, просто стыд и срам!

<p>Λοιπόν, από την πρώτη στιγμή που το είδα αυτό το σαλόνι, λαχταρούσα μ'όλη μου την καρδιά να καταπιαστώ να το κάνω τόσο όμορφο που να το θαυμάζουν όσοι θα πατάνε το πόδι τους εδώ μέσα, και συνάμα τόσο αναπαυτικό που να τραβάει τον κόσμο, να τον κάνει να μη θέλει να φύγει".</p> <p>Το γραφείο της Μαίρης Κάρσον ήταν μια αηδία της βικτοριανής εποχής. η Φη προχώρησε και στάθηκε δίπλα του κοιτάζοντας το μουντό ξύλινο κατασκεύασμα με περιφρόνηση.</p> <p>"Το γραφειάκι μου θα πηγαίνει όμορφα εδώ", είπε.</p> <p>"Θ'αρχίσω από τούτο το δωμάτιο και μονάχα όταν το τελειώσω θα μετακομίσω από τη ρεματιά, όχι νωρίτερα. Τουλάχιστον τότε θα έχουμε ένα μέρος όπου θα μπορούμε να μαζευόμαστε δίχως να μας πλακώνεται η ψυχή".</p> <p>Κάθισε στο γραφείο και σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου.</p> <p>Ενώ η κόρη της κι οι υπηρέτριες στέκονταν πλάϊ ξαφνιασμένες κι άφωνες, η Φη προχώρησε στην κινητοποίηση του Χάρυ Γκαφ.</p> <p>Ο Μαρк Φόις θα έστελνε δείγματα υφασμάτων με το βραδινό ταχυδρομείο, οι Νок και Κίρμις θα έστελναν δείγματα για μπογιές. οι Αδερφοί Γκρέης δείγματα για ταπετσαρίες. διάφορα καταστήματα του Σίδνεϋ θα έστελναν καταλόγους φτιαγμένους ειδικά για κείνη, όπου θα της περίγραφαν τις συλλογές των επίπλων τους.</p> <p>Με γέλιο στον τόνο της Φωνής του, ο Χάρυ υποσχέθηκε να της βρει έναν ικανό ταπετσιέρη κι ένα συνεργείο μπογιατζήδων που θα κατάφερναν να κάνουν την αμειψία δουλειά που απαιτούσε η Φη.</p> <p>Μπράβο της της κυρίας Κλήαρι! Θα πέταγε τη Μαίρη Κάρσον ολωσδιόλου έξω από το σπίτι.</p> <p>Σαν τέλειωσε το τηλεφώνημα, πήραν όλες την εντολή να ξεκρεμάσουν στη στιγμή τις καφετιές βελούδινες κουρτίνες. Τις κατέβασαν και τις πήγαν να τις ρίξουν στο σωρό με τα σκουπίδια, μέσα σένα όργιο σπατάλης που το επέβλεπε προσωπικά η Φη, κι ήταν μάλιστα εκείνη, μονάχη της, που έβαλε φωτιά να τις κάψει.</p> <p>"Δεν τις χρειαζόμαστε", είπε, "κι ούτε πρόκειται να τις φορτώσω στους φτωχούς του Τζίλανμποου".</p> <p>"Ναι, μαμά", είπε η Μέγκυ που καθόταν και την κοιτούσε σαν κεραυνοβολημένη.</p>	<p>Μενα всегда, с первого взгляда, подмывало переделать эту комнату, чтобы всякий, кто войдет, ахнул от восторга, и при этом чтоб было очень уютно, просто уходить не хотелось.</p> <p>Письменным столом Мэри Карсон служило уродливое бюро в истинно викторианском стиле, на нем стоял телефон; Фиа подошла, презрительно щелкнула по мрачному темному дереву.</p> <p>— Мой письменный столик тут будет очень кстати, — сказала она.</p> <p>— С этой комнаты я и начну, и перееду сюда, когда мы ее обставим, не раньше. Тогда у нас будет хоть один не скучный уголок, где приятно всем собраться и посидеть.</p> <p>Она под села к бюро и сняла телефонную трубку.</p> <p>Дочь и три служанки стояли бок о бок и растерянно слушали, как она дает поручения Гарри Гофу.</p> <p>Пускай Марк Фойз вечерней почтой вышлет образчики тканей; фирма «Нок и Кербис» пусть пришлет образцы красок, братья Грейс — образцы обоев; эти и другие сиднейские магазины должны выслать составленные для нее каталоги с описанием имеющейся у них мебели.</p> <p>Смеющимся голосом Гарри пообещал подыскать искусного мастера-обойщика и артель маляров, способных выполнить кропотливую работу, какой требует Фиа.</p> <p>Ай да миссис Клири! Она не оставит в доме никаких следов Мэри Карсон.</p> <p>Едва закончились телефонные переговоры, всем велено было тут же сорвать с окон бархатные коричневые портьеры. В порыве расточительства Фиа распорядилась швырнуть их в кучу мусора во дворе и самолично ее подожгла.</p> <p>— Нам они не нужны, — объявила она, — и я не стану их навязывать джилленбоунским беднякам.</p> <p>— Хорошо, мам, — оцепенев от удивления, пробормотала Мэгги.</p>
--	--

"Δε θα κρεμάσουμε καθόλου κουρτίνες", είπε η Φη, δίχως να ενοχλείται στο παραμικρό που παραβίαζε τις διακοσμητικές συνήθειες της εποχής.

"Είναι τόσο φαρδιά η βεράντα που δεν το χτυπάει ο ήλιος το δωμάτιο, κι έτσι, τι τις χρειαζόμαστε τις κουρτίνες; Εγώ θέλω να φαίνεται το σαλόνι μας".

Τα υφάσματα έφτασαν, όπως κι οι μπογιατζήδες κι ο ταπετσιέρης. η Μέγκυ κι η Κατ ανέβηκαν σε σκάλες ψηλές να πλύνουν και να καθαρίσουν τα πάνω τζάμια, ενώ η κυρία Σμιθ κι η Μίνι ανέλαβαν τα παρακάτω, κι η Φη τριγυρούσε εδώ κι εκεί παρακολουθώντας τα πάντα με μάτι αετίσιο.

Μέχρι να μπει η δεύτερη βδομάδα του Γενάρη είχαν γίνει όλα στην εντέλεια, και τα νέα διέρρευσαν στην περιοχή, πιθανότατα από την τηλεφωνική γραμμή που ήταν κοινή σόλα τα σπίτια και προσφερόταν για τέτοιου είδους διαρροές.

Η κυρία Κλήαρι είχε κάνει σωστό παλάτι το σαλόνι της Ντρογκέντα και μήπως θα έπρεπε να συνοδέψει η δεσποινίς Χόπτον την κυρία Κινγκ και την κυρία Ο'Ρουρκ, σε μια επίσκεψη που απαιτούσε η ευγένεια και μόνο, για να της ευχηθούν καλή εγκατάσταση στο μεγάλο σπίτι;

Κανένας δε βρέθηκε να διαφωνήσει πως ήταν πανέμορφο το αποτέλεσμα των προσπαθειών της Φη. Τα κρεμ Ομπυσόν χαλιά, με τα ξεθωριασμένα τους μπουκέτα των ροζ και κόκκινων τριαντάφυλλων και τα πράσινα φύλλα, ήταν σκόρπια δώθε κείθε στο πάτωμα, το τόσο καλογουλισμένο που καθρεφτιζόσουν πάνω του, οι τοίχοι φρεσκοβαμμένοι σε χρώμα κρεμ, όπως και το ταβάνι. Τα γύψινα και τα διακοσμητικά είχαν περαστεί προσεκτικά μένα απαλό χρυσαφί που τα τόνιζε, ενώ τα τεράστια, σε οβάλ σχήμα, ράφια των μπουαζερί είχαν ντυθεί με ταπετσαρία από αγνό μαύρο μετάξι που είχε υφασμένα κάτι μπουκέτα με τριαντάφυλλα, όμοια με των χαλιών, κι έμοιαζε μ' επιτηδευμένους γιαπωνέζικους πίνακες, ζωγραφισμένους σε τόνους του κρεμ και του χρυσαφί πάνω σε σκούρο φόντο.

Ο πολυέλαιος Γουότερφορντ είχε κατέβει πιο χαμηλά, ώσπου έφτασε ν' απέχει δύο μονάχα μέτρα από το πάτωμα, και το καθένα από τα χιλιάδες πρίσματα του είχε γυαλιστεί τόσο που να θυμίζει αστραφτερό ουράνιο τόξο, κι η χοντρή μπρούντζινη αλυσίδα του ήταν στερεωμένη στο ταβάνι κι όχι τυλιγμένη και μαζεμένη στην άκρη.

Σε λεπτοφτιαγμένα κρεμ-χρυσαφιά τραπεζάκια έστεκαν λάμπες Γουότερφορντ πλάϊ σε τασάκια

— Здесь окна занавешивать незачем, — сказала Фиа, беспечно сокрушая все правила, принятые в ту пору в убранстве жилищ. —

Веранда очень широкая, прямо в комнаты солнце не попадает, так на что нам занавеси? Я хочу, чтобы эта комната была на виду!

Прибыли заказанные ткани, и обойщик, и маляры; Мэгги и Кэт велено было взобраться на стремянки, отмыть и протереть верхнюю половину окон, миссис Смит и Минни управлялись с нижней половиной, а Фиа ходила вокруг, и ничто не ускользало от ее зоркого глаза.

К середине января работа была закончена, и, разумеется, благодаря общей телефонной линии весть об этом просочилась к ближним и дальним соседям.

Миссис Клири сделала из гостиной в Дрохеде настоящий дворец, так, наверно, простая учтивость требует, чтобы миссис Кинг и миссис О'Рок вместе с миссис Хоуптон навестили ее и поздравили с переездом?

Все единодушно сошлись на том, что Фиа старалась не напрасно: ее гостиная — верх совершенства. Кремовые обюссонские ковры, расцвеченные чуть поблекшими букетами розовых и алых роз и зеленых листьев, небрежно раскинуты по зеркальному паркету. Стены и потолок заново покрыты кремовой краской, а все лепные узоры на потолке и резьба на стенах тщательно позолочены, но в простенках широкие овальные медальоны гладко затянуты матовым черным шелком с тем же узором из роз, что и на коврах, и похожи на изысканные японские панно в кремовых с позолотой рамах.

Хрустальную люстру опустили так, что нижние подвески позванивают в каких-нибудь шести с половиной футах от пола, и каждая из тысяч начищенных граней сияет радугами, а массивная бронзовая цепь уже не закручена в узел под самым потолком, но отведена к стене.

На кремовых с позолотой столиках с витыми ножками расставлены того

Γουότερφορντ και βάζα Γουότερφορντ γεμάτα λευκά και ροζ τριαντάφυλλα. όλες οι μεγάλες αναπαυτικές πολυθρόνες είχαν ντυθεί από την αρχή με ταπετσαρία από κρεμ μετάξι με νερά στην ύφανση του κι ήταν βαλμένες λίγες λίγες μαζί, σε μικρές ζεστές γωνίτσες, με φαρδιά σκαμνιά για τα πόδια, τραβηγμένα μπρος στην καθεμιά τους. σε μια ηλιόλουστη γωνιά υπήρχε η έξοχη σπινέτα μένα τεράστιο βάζο με λευκά και ροζ τριαντάφυλλα ακουμπισμένο πάνω της.

Πάνω από το τζάκι κρεμόταν το πορτραίτο της γιαγιάς της Φη, με το αχνορόδινο κρινολίνο της, κι αντίκρυ της, στην άλλη άκρη του δωματίου, υπήρχε ένα ακόμα πιο μεγάλο πορτραίτο μιας μάλλον νέας, κοκκινομάλλας Μαίρης Κάρσον, με μούτρο σαν της βασιλίσσας Βικτορίας στα δικά της νιάτα, κι ένα μαύρο φουστάνι που φούσκωνε πίσω καταπώς πρόσταζε η τότε μόδα.

"Εντάξει", είπε η Φη, "τόρα μπορούμε να φύγουμε από τη ρεματιά. Τ' άλλα δωμάτια θα τα φτιάξω με την ησυχία μου. Αχ, δεν είναι υπέροχο να έχουμε λεφτά και να μπορούμε να τα ξοδέψουμε σένα σωστό σπίτι;"

Κάπου τρεις μέρες πριν μετακομίσουν, τα κοκόρια λαλούσαν χαρούμενα στα κοτέτσια τους, τόσο νωρίς το πρωί που δεν είχε βγει ακόμα ο ήλιος.

"Αξιοθρήνητα ζωντανά που είναι!" είπε η Φη, τυλίγοντας τις πορσελάνες της με παλιές εφημερίδες.

"Τι στο καλό νομίζουν πως έκαναν για να σκούζουν έτσι, στ' αλήθεια δεν ξέρω. Ούτε ένα αυγό δεν υπάρχει για το πρωινό μας, κι έχουμε κι όλους τους άντρες στο σπίτι μέχρι να μετακομίσουμε.

Μέγκο, άντε να δεις αν υπάρχει τίποτε γιατί εγώ είμαι απασχολημένη".

Έριξε μια ματιά σένα κιτρινισμένο φύλλο της Σίδνεϋ Μόρνινγκ Χέραλντ που είχε κάποια διαφήμιση για κορσέδες που έκαναν τη μέση δαχτυλίδι.

"Τι τις θέλει όλες αυτές τις Εφημερίδες ο Πάντου κι επιμένει να τις παίρνουμε; Κανένας μας δε βρίσκει ποτέ ώρα να τις διαβάσει και μαζεύονται τόσο γρήγορα που δεν προφταίνουμε μήτε στο φούρνο να τις καίμε.

Κοίτα αυτήν εδώ! Είναι σχεδόν παμπάλαια! Τέλος πάντων, είναι τουλάχιστον χρειαζόμενες για τη μετακόμιση".

же стилия лампы, и пепельницы, и вазы, полные чайных и розовых роз; широкие удобные кресла заново обиты кремовым муаровым шелком, уютно придвинуты по два, по три к широким диванам и так и манят к себе; в одном светлом, солнечном углу стоит прелестный старый клавесин Фионы, и на нем в большой вазе чайные и розовые розы.

Над камином Фиа повесила портрет бабушки в нежно-розовом кринолине, а напротив, в другом конце комнаты, портрет побольше — Мэри Карсон, еще не старая, рыжеволосая, в строгом черном платье с пышным турнюром, похожая на еще не старую королеву Викторину.

— Ну вот, — сказала Фиа, — теперь мы можем переселяться. Остальные комнаты я отделаю на досуге, без спешки. Правда, славно, что есть деньги и приличный дом и можно его устроить, как хочется!

Дня за три до переезда, спозаранку, когда еще и солнце не взошло, весело загорланили петухи на птичьем дворе.

— Вот бессовестные, — сказала Фиа, заворачивая фарфоровые чашки своего сервиза в старые газеты.

— Чего они, спрашивается, раскричались, было б чем хвастаться. У нас ни одного яйца нет к завтраку, а до самого переезда все наши мужчины будут дома.

Придется тебе, Мэгги, пошарить на птичнике, мне некогда.

— Она пробежала глазами пожелтевшую страницу сиднейской «Морнинг Гералд», презрительно фыркнула над рекламой корсета, сулящего дамам осиную талию.

— Не понимаю, чего ради Пэдди непременно выписывает все эти газеты, ни у кого нет времени их читать. И мы даже не успеваем спалить всю эту гору в печке.

Ты только посмотри! Тут есть совсем старые, еще с новозеландских времен. Что ж, хоть на упаковку пригодятся.

<p>Ήταν όμορφο να βλέπει τη μητέρα της τόσο χαρούμενη, συλλογίστηκε η Μέγκυ κατεβαίνοντας με βιάση τα πίσω σκαλιά για να βγει στη σκονισμένη αυλή.</p> <p>Μολονότι ο καθένας τους περίμενε πώς και πώς να πάνε να ζήσουν στο μεγάλο σπίτι, όπως ήταν φυσικό, η μαμά έμοιαζε να το λαχταράει μ' έναν τρόπο λες και θυμόταν από παλιά το πώς ήταν να ζει κανένας σένα τέτοιο σπιτικό.</p> <p>Πόσο έξυπνη ήταν, τι τέλειο γούστο που είχε! Πράγματα που δεν είχε αντιληφθεί κανένας τους τόσο καιρό, γιατί δεν υπήρχαν μήτε ο χρόνος μήτε τα χρήματα που θα τα έβγαζαν στην επιφάνεια.</p> <p>Η Μέγκυ τύλιξε τα μπράτσα της γύρω από το κορμί της, γεμάτη υπερένταση ξαφνικά. Ο μπαμπάς είχε δώσει ένα μέρος από τις πέντε χιλιάδες λίρες για ν' αγοράσει για τη μαμά από το κοσμηματοπωλείο του Τζίλανμποουν ένα σφιχτό στο λαϊμό κολιέ από αληθινά μαργαριτάρια κι αληθινά μαργαριταρένια σκουλαρίκια, μονάχα που αυτά είχαν και κάτι μικρά διαμαντάκια.</p> <p>Σκόπευε να της τα δώσει στο πρώτο δείπνο τους στο μεγάλο σπίτι. Τώρα που είχε δει το πρόσωπο της μητέρας της λευτερωμένο από τη συνηθισμένη του στρυφνάδα, πρόσμενε με λαχτάρα να δει την έκφραση της όταν θα της έδινε ο μπαμπάς τα μαργαριτάρια.</p> <p>Από τον Μπομπ ως τα δίδυμα, τα παιδιά όλα κάθονταν σ' αναμμένα κάρβουνα για τη στιγμή εκείνη, γιατί ο μπαμπάς τους είχε δείξει τη μεγάλη επίπεδη δερμάτινη κασετίνα, την είχε ανοίξει αποκαλύπτοντας τις γαλατένιες χάντρες στη μαύρη βελουδένια τους θήκη.</p> <p>Η καινουριοαποκτημένη ευτυχία της μάνας τους, που άνοιζε σαν λουλούδι, τους είχε αγγίξει όλους τους βαθιά. ήταν σαν να έβλεπαν την απαρχή μιας γερής βροχής που θα μούλιαζε τη γη.</p> <p>Μέχρι τα τώρα δεν είχαν συνειδητοποιήσει ποτέ στα σοβαρά πόσο δυστυχισμένη έπρεπε να ήταν τα τόσα χρόνια που τη ζούσαν.</p> <p>Η αυλή για τα πουλερικά ήταν τεράστια, κι είχε τέσσερα κοκόρια και πάνω από σαράντα κότες. Τις νύχτες, τα πουλερικά τις περνούσαν σένα πλαϊνό υπόστεγο με κατεβαστή σκεπή, γεμάτο στις γωνιές με πορτοκαλιά καφάσια στρωμένα με χόρτο, όπου γεννούσαν οι κότες τ' αβγά τους, και στο πίσω μέρος του υπόστεγου υπήρχαν κούρνιας η μια πάνω</p>	<p>Как славно, что мама такая веселая, — с этой мыслью Мэгги сбежала с крыльца и заторопилась через пыльный двор к птичнику.</p> <p>Понятно, все предвкушают новую жизнь в новом доме, но маме уж так не терпится, как будто она помнит, до чего хорошо жить в таком большом доме.</p> <p>А какая она умница и какой у нее тонкий вкус! Прежде этого никто и не представлял, ведь пока не было ни досуга, ни денег, все это не находило применения.</p> <p>Мэгги внутренне ликовала: из полученных пяти тысяч фунтов Пэдди послал денег ювелиру в Джилли и заказал для мамы колье и серьги из настоящего жемчуга, да еще с бриллиантами.</p> <p>Он подарит их маме на первом семейном обеде в Большом доме. Теперь Мэгги уже знала, какое лицо у матери, когда оно не сковано привычной хмурой сдержанностью, и хотелось скорей поглядеть, как же оно просияет при виде такого подарка.</p> <p>Все мальчишки, от Боба до близнецов, ждут не дождутся этой минуты, ведь папа всем показал большой плоский кожаный футляр, раскрыл, а там на черном бархате матово, переливчато мерцает жемчуг.</p> <p>Всех бесконечно радует, что мама так счастлива, просто расцвела, — как будто на глазах у всех после засухи начинается щедрый живительный дождь.</p> <p>Прежде за всю свою жизнь никто из них по-настоящему не понимал, как несчастлива была их мать.</p> <p>Птичник большущий — четыре петуха и до четырех десятков кур. На ночь они укрываются в ветхом курятнике, пол там всегда чисто выметен, по сторонам тянутся ряды высланных соломой корзин для несушек, а в глубине, на разной высоте, набиты жерди-наседы.</p>
--	---

<p>απ την άλλη, κρεμαστές σε διάφορα ύψη.</p> <p>Τη μέρα όλη όμως, τα πουλερικά τριγυρνούσαν κακαρίζοντας στην απλόχωρη, φραγμένη με συρματόπλεγμα αυλή τους. Όταν άνοιξε η Μέγκυ το πορτάκι και γλίστρησε μέσα, τα πουλερικά μαζεύτηκαν γύρω της νομίζοντας πως θα τα τάιζε, μα εκείνη, γελώντας με τα κατώματα τους, προχώρησε και μπήκε στο υπόστεγο, γιατί τους έδινε το βράδυ το καλαμπόκι τους.</p> <p>"Στ' αλήθεια, τι άχρηστα ζωντανά που είστε!" τα μάλωσε αυστηρά σαν έριξε μια ματιά στις φωλιές τους. "Σαράντα κότες και δέκα πέντε αβγά υπάρχουν μόνο!</p> <p>Ούτε για το πρωινό δε φτάνουν, κι όσο για κανένα κέικ ούτε συζήτηση!</p> <p>Λοιπόν, σας προειδοποιώ πως αν δεν κοιτάξετε να κάνετε κάτι, και μάλιστα γρήγορα, θα σας σφάξουμε όλες σας να ησυχάσουμε. Κι αυτό ισχύει και για του λόγου σας, αρχοντάδες μου, όπως και για τις αξιότιμες συζύγους σας, κι έτσι μη μου φουσκώνετε και μην κουνάτε τα λειριά σας σαν να μη σας ενδιαφέρει εσάς, κύριοι πετεινοί!"</p> <p>Με τα αβγά βολεμένα με προσοχή στην ποδιά της, η Μέγκυ γύρισε πίσω στην κουζίνα τραγουδώντας.</p> <p>Η Φη καθόταν στην πολυθρόνα του Πάντυ κοιτώντας ένα φύλλο της Σμιθς Γουήκλυ, με πρόσωπο άσπρο, τα χείλια της να τρέμουν.</p> <p>Από μέσα η Μέγκυ άκουγε τους άντρες να περιφέρονται, και τους εξάχρονους, τον Τζιμς και τον Πάτσυ, να γελάνε στην κούνια τους, δεν επιτρεπόταν να σηκωθούν αν δεν έφευγαν πρώτα οι άντρες από το σπίτι.</p> <p>"Τι συμβαίνει, μαμά;" ρώτησε.</p> <p>Η Φη δεν απάντησε, παρά καθόταν μονάχα κοιτώντας μπροστά της κι είχε στάλες ιδρώτα στα πάνω της χείλι, μάτια καθηλωμένα από έναν απελπιστικά συγκρατημένο πόνο, σαν να επιστράτευε μέσα της όση δύναμη είχε και δεν είχε για να μην ουρλιάξει.</p> <p>"Μπαμπά! Μπαμπά!" φώναξε η Μέγκυ στη στιγμή κατατρομαγμένη.</p> <p>Ο τόνος της φωνής της τον έφερε στην κουζίνα ενώ κούμπωνε ακόμα τη φανέλα του, με τον Μπομπ, τον Τζακ, τον Χιούη και τον Στιου πίσω του. Η Μέγκυ έδειξε τη μητέρα της δίχως να πει λέξη.</p>	<p>Но весь день куры разгуливают по просторному двору, обнесенному проволочной сеткой. Когда Мэгги приотворила калитку и юркнула во двор, жадные квочки сбежались к ней в надежде на еду, но Мэгги только засмеялась — пора бы знать дурехам, что она их кормит вечером! — и, стараясь ни на одну не наступить, прошла в курятник.</p> <p>— Ну и лентяйки же вы! — строго выговаривала она, шаря по гнездам. — Вас сорок, а яиц только пятнадцать!</p> <p>На завтрак и то мало, а про пирог и думать нечего.</p> <p>Пора вам взяться за ум, не то, так и знайте, вся ваша компания угодит в суп, не только дамы, и господа тоже, так что не надувайтесь и не расфуфыривайтесь и не распускайте хвост, милостивые государи!</p> <p>Мэгги аккуратно собрала яйца в фартук и, напевая, побежала обратно в кухню.</p> <p>Фиа сидела в деревянном кресле Пэдди, остановившимися глазами глядя на страницу «Смитовского еженедельника», она была бледна как смерть, губы беззвучно шевелились. Слышно было, как в доме ходят и переговариваются мужчины и хохочут в кровати шестилетние Джиме и Пэтси — им не разрешается вставать, пока отец и старшие братья не уйдут на работу.</p> <p>— Что случилось, мама? — спросила Мэгги.</p> <p>Фиа не отвечала, не шевелилась, на верхней губе у нее проступили капли пота, в расширенных глазах невероятная, мучительная сосредоточенность, словно она собирает все свои силы, чтобы не закричать.</p> <p>— Папа! Папа! — в испуге громко позвала Мэгги.</p> <p>Это прозвучало так, что Пэдди вбежал в кухню, еще не застегнув до конца фланелевую нижнюю рубашку, за ним — Боб, Джек, Хьюги и Стюарт. Мэгги молча показала на мать.</p>
--	--

<p>Λες και του ανέβηκε στο στόμα η ψυχή του Πάντυ. Έσκυψε πάνω από τη Φη, έπιασε έναν από τους αδύναμους καρπούς της.</p> <p>"Τι είναι, καλή μου;" ρώτησε με μια τρυφεράδα που τα παιδιά του δεν τον είχαν ακούσει ποτέ να δείχνει -κι ωστόσο, ήξεραν πως έτσι μιλούσε ο πατέρας τους στη μάνα τους όταν δεν ήταν εκείνα μπροστά.</p> <p>Φάνηκε ν'αναγνωρίζει αυτό τον ειδικό τόνο της φωνής αρκετά για να βγει από την υπνωτική καταληψία που της είχε προξενήσει ο κλωνισμός, και τα μεγάλα γκριζά μάτια σηκώθηκαν στο πρόσωπο του, το τόσο καλοσυνάτο και σκαμμένο απ τα βαθιά σημάδια της ηλικίας.</p> <p>"Κοίτα", του είπε, δείχνοντας ένα άρθρο σε μια γωνιά της σελίδας.</p> <p>Ο Στιούαρτ είχε σταθεί πίσω από τη μητέρα του, με το χέρι του ν'ακουμπάει ανάλαφρα στον ώμο της. πριν αρχίσει να διαβάζει το κομμάτι, ο Πάντυ κοίταξε το γιο του στα μάτια, που ήταν ίδια με της Φη, και του έγνεψε.</p> <p>Αυτό που τον είχε κάνει να νιώθει ζήλια με τον Φρανκ δε θα είχε πάνω του ποτέ ανάλογο αποτέλεσμα στην περίπτωση του Στιούαρτ. λες και τους ένωνε σφιχτά τους δυο τους η αγάπη τους για τη Φη αντί να τους χωρίζει.</p> <p>Ο Πάντυ διάβασε φωναχτά, αργά αργά, με φωνή που γινόταν όλο και πιο λυπημένη. Ο μικρός τίτλος έλεγε:</p> <p>ΜΠΟΞΕΡ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΤΑΙ σε ισόβια φυλάκιση. Ο Φράνσις Άρμστρονγκ Κλήαρι, ετών 26, επαγγελματίας μποξέρ, καταδικάστηκε σήμερα στο Δικαστήριο του Γκούλμπερν για το φόνο του Ρόναλντ Άλμπερχ Κάμινγκ, ετών 32, εργάτη, που έγινε τον περασμένο Ιούλιο.</p> <p>Οι ένορκοι εξέδωσαν την απόφαση τους μετά από δεκάλεπτη μόλις συνεδρίαση, ζητώντας την πιο βαριά ποινή για τον κατηγορούμενο.</p> <p>Η υπόθεση ήταν, είπε ο δικαστής κύριος Φίτζχιου-Κανήλυ, απλή και ξεκάθαρη. Ο Κάμινγκ κι ο Κλήαρι είχαν συγκρουστεί βίαια στο μπαρ του ξενοδοχείου Χάρμπορ, στις 23 Ιουλίου.</p> <p>Αργότερα το ίδιο βράδυ, ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου κύριος Τζέιμς Όγκιλβι κάλεσε την αστυνομία και ο αρχιφύλακας Τομ Μπήρντσμωρ,</p>	<p>Πэдди почувствовал — сердце у него застряло в горле, вот-вот задушит. Наклонился к жене, взял бессильно упавшую на стол руку.</p> <p>— Что с тобой, родная? Никто из детей никогда не слышал такой нежности в отцовом голосе, но почему-то все они сразу поняли — вот так он говорит с матерью, когда никого из них нет поблизости.</p> <p>Этот особенный голос все-таки проник сквозь ее оцепенение, она подняла огромные серые глаза и посмотрела в его доброе, усталое, уже немолодое лицо.</p> <p>— Вот. — Она показала на небольшую заметку внизу страницы.</p> <p>Стюарт подошел сзади, легко положил руку на плечо матери; еще не начав читать, Пэдди взглянул на сына, в глаза его, точно такие, как у Фионы, и кивнул.</p> <p>К Стюарту он никогда не ревновал, как прежде к Фрэнку, — любовь к Фионе их не разделяла, а словно бы только укрепляла их близость.</p> <p>И Пэдди начал медленно читать вслух, с каждой минутой голос его звучал все тише, все горестней. Заметка была озаглавлена:</p> <p>«Боксер приговорен к пожизненному заключению». "Фрэнсис Армстронг Клири, 26-ти лет, боксер-профессионал, осужден сегодня Окружным судом в Гоулберне за убийство Роналда Элберта Камминга, работника с фермы, 32-х лет, совершенное в июле сего года.</p> <p>Присяжные совещались всего лишь десять минут и предложили суду применить самую суровую меру наказания.</p> <p>Как сказал судья Фитц-Хью Каннели, дело это простое и ясное. 23-го июля в баре гостиницы «Гавань» между Каммингом и Клири вспыхнула ссора.</p> <p>Позднее в тот же вечер сержант гоулбернской полиции Том Бирдсмор в сопровождении двоих полицейских прибыл в эту гостиницу по</p>
--	---

<p>της Αστυνομίας του Γκούλμπερν, συνοδευόμενος από δύο αστυφύλακες, ανακάλυψε στο στενό πίσω από το ξενοδοχείο τον Κλήαρι να κλοτσάει τον αναίσθητο Κάμινγκ στο κεφάλι.</p> <p>Τα χέρια του ήταν ματωμένα κι είχαν τρίχες από τα μαλλιά του Κάμινγκ. Την ώρα της συλληψέως του ο Κλήαρι ήταν μεθυσμένος αλλά όχι σε κατάσταση που να του αποδοθεί το ακαταλόγιστο.</p> <p>Συνελήφθη με την κατηγορία της προκλήσεως βαριών σωματικών βλαβών, μα η κατηγορία μετατράπηκε σε ανθρωποκτονία την επομένη του θανάτου του Κάμινγκ στο Νοσοκομείο του Γκούλμπερν από κακώσεις του εγκεφάλου.</p> <p>Ο κύριος Αρθουρ Γουάιτ, συνήγορος του κατηγορουμένου, ζήτησε ν' απαλλαγεί ο Κλήαρι με το δικαιολογητικό της διανοητικής διαταραχής, μα οι τέσσερις εντεταλμένοι ιατροί που τον εξέτασαν κατέθεσαν πως δεν ήταν δυνατό να θεωρηθεί ο κατηγορούμενος διανοητικά διαταραγμένο άτομο.</p> <p>Απευθυνόμενος στους ενόρκους, ο δικαστής κύριος Φίτζιου-Κανήλυ τους : είπε πως δεν υπήρχε περίπτωση απαλλαγής του Κλήαρι, ότι η απόφαση θα ήταν οπωσδήποτε καταδικαστική, μα τους ζήτησε να σκεφτούν την πρόταση τους όσον αφορούσε την αυστηρότητα ή την επιείκεια της ποινής, σύμφωνα με την προσωπική τους άποψη.</p> <p>Απαγγέλλοντας την καταδίκη του Κλήαρι, ο κύριος Φίτζιου-Κανήλυ χαρακτήρισε την πράξη του "απάνθρωπη βαρβαρότητα", και δήλωσε πως λυπόταν που απέκλειε μη προμελετημένη και σε κατάσταση μέθης φύση του εγκλήματος την ποινή του απαγχονισμού, διότι θεωρούσε τα χέρια του Κλήαρι όπλο τόσο φονικό όσο είναι κι ένα πιστόλι ή ένα μαχαίρι.</p> <p>Ο Κλήαρι καταδικάστηκε σε ισόβια καταναγκαστικά έργα, ποινή που θα εκτίσει στις φυλακές του Γκούλμπερν, που είναι ίδρυμα για βίαιους κρατούμενους.</p> <p>Όταν τον ρώτησαν αν ήθελε να δηλώσει τίποτε, ο Κλήαρι απάντησε,</p> <p>"Μόνο μην το πείτε στη μητέρα μου.</p> <p>Ο Πάντυ κοίταξε την ημερομηνία, πάνω πάνω στη σελίδα: 6 Δεκεμβρίου 1925.</p> <p>"Έγινε πριν τρία χρόνια και", είπε με φωνή σβησμένη.</p>	<p>вызову ее владельца, мистера Джеймса Оугливи. В проулке за гостиницей полицейские застали Клири, который бил ногой по голове лежавшего без сознания Камминга.</p> <p>Кулаки у Клири были в крови, и в пальцах зажаты пучки волос Камминга. При аресте он был пьян, но вполне сознавал происходящее.</p> <p>Сначала его обвинили в умышленном нападении с целью членовредительства, но на другой день Камминг скончался в Гоулбернской окружной больнице от кровоизлияния в мозг, после чего Клири предъявлено было обвинение в убийстве,</p> <p>Королевский адвокат мистер Артур Уайт пытался доказать невиновность своего подзащитного на основании невменяемости, но четверо врачебных экспертов со стороны обвинения решительно утверждают, что, по существующим критериям, Клири нельзя считать невменяемым.</p> <p>Напутствуя присяжных, судья Фитц-Хью Каннели сказал, что о невиновности не может быть и речи, обвиняемый безусловно виновен, но присяжным надлежит не спеша обдумать, следует ли применить мягкую или наиболее суровую меру наказания, поскольку суд будет руководствоваться их мнением.</p> <p>Оглашая приговор, судья Фитц-Хью Каннели назвал действия Клири «жестокостью дикаря» и выразил сожаление, что непредумышленное убийство, совершенное голыми руками в состоянии опьянения, исключает смертный приговор, ибо руки Клири можно считать оружием столь же смертоносным, как револьвер или нож.</p> <p>Клири приговорен к каторжным работам пожизненно с заключением в гоулбернской тюрьме — заведение, предназначенное для особо опасных преступников.</p> <p>На вопрос, не желает ли он что-либо сказать, Клири ответил:</p> <p>«Только не говорите моей матери».</p> <p>Пэдди посмотрел дату — газета была от 6 декабря 1925 года.</p> <p>— Больше трех лет прошло, — беспомощно сказал он.</p>
--	--

Κανένας δεν του απάντησε, μήτε κουνήθηκε, γιατί κανένας δεν ήξερε τι να κάνει. Από το μπροστινό μέρος του σπιτιού ακούγονταν τα χαρούμενα γέλια των διδύμων, οι τσιριχτές φωνούλες τους που τιτίβιζαν.

"Μόνο-μην-το πείτε-στη-μητέρα-μου", μουρμούρισε μουδιασμένα η Φη.

"Και κανένας δεν το έκανε! Αχ, Θεέ μου! Φτωχέ, φτωχέ μου Φρανκ!"

Ο Πάντυ σκούπισε από το πρόσωπο του τα δάκρυα με την ανάστροφη του ελεύθερου χεριού του, μετά κάθισε μπροστά της ανακούρκουδα και χάιδεψε μαλακά την ποδιά της.

"Φη, καλή μου, σήκω να ετοιμάσεις τα πράγματα σου. Θα πάμε να τον βρούμε".

Μισοσηκώθηκε από την καρέκλα της κι αμέσως κάθισε πάλι κάτω. Τα μάτια της ήταν διάπλατα και αστραφτερά στο μικρό άσπρο της πρόσωπο, με τις κόρες τεράστιες, καλυμμένες από ένα λεπτό χρυσαφένιο στρώμα.

"Δεν μπορώ να πάω", είπε δίχως ίχνος πόνου στη φωνή της κι ωστόσο τους έκανε όλους να νιώσουν πως ο πόνος ήταν μέσα της.

"Θα τον σκότωνε αυτό.

Αχ, Πάντυ, θα τον σκότωνε αν μ'έβλεπε! Τον ξέρω τόσο καλά -την περηφάνια του, τη φιλοδοξία του, την αποφασιστικότητα του να θέλει να γίνει κάποιος. Ας τον να κουβαλήσει μονάχος την ντροπή του, αφού το θέλει έτσι.

Διάβασες τι είπε;

"Μόνο μην το πείτε στη μητέρα μου". Πρέπει να τον βοηθήσουμε να κρατήσει το μυστικό του. Σε τι θα ωφελησει είτε κείνον είτε μας να πάμε να τον δούμε;"

Ο Πάντυ έκλαιγε ακόμα, όμως όχι για τον Φρανκ. για τη ζωή που είχε αφανιστεί από το πρόσωπο της Φη, για το θάνατο που έβλεπε στα μάτια της.

Ένας γρουσουζής ήταν πάντα του αυτό το παιδί. ο πικρός προξενητής μιας καταστροφικότητας που σκότωνε κάθε ελπίδα. Έμπαινε ολοένα ανάμεσα στη Φη και σ'εκείνον, την έκανε να ξεμακραίνει από την καρδιά του κι από τις καρδιές των δικών του παιδιών.

Κάθε που πήγαινε να πέσει λίγη ευτυχία και στο μερτικό της Φη, ο Φρανκ της την αποστερούσε.

Никто не ответил, не шелохнулся, никто не знал, как теперь быть; из глубины дома доносился залиvistый смех близнецов, их веселая болтовня стала громче.

— Только... не говорите... моей матери... — помертвелыми губами повторила Фиа. —

И никто не сказал. О господи! Бедный, бедный мой Фрэнк!

Свободной рукой, тыльной стороной ладони, Пэдди утер свое мокрое от слез лицо, потом присел перед женой на корточки, тихонько погладил ее колени.

— Фиа, родная, пойдй соберись в дорогу. Мы поедем к нему.

Она приподнялась — и вновь бессильно опустилась в кресло, лицо ее, маленькое, совсем белое, странно блестело, точно у мертвой, расширенные зрачки потускнели.

— Я не могу поехать, — сказала она ровным голосом, но все ощутили в нем нестерпимое страдание.

— Если он меня увидит, это его убьет.

Это убьет его, Пэдди! Я ведь хорошо его знаю, он такой гордый, такой самолюбивый, он так хотел чего-то добиться в жизни. Он хочет нести свой позор один, пусть будет по его воле.

Ты же прочел:

"Только не говорите моей матери». Мы должны помочь ему сохранить его секрет. Что хорошего принесет ему или нам свидание с ним?"

Пэдди все еще плакал, но не о Фрэнке — о том, что жизнь угасла в лице жены и взгляд ее помертвел.

Этот малый всегда был точно Иона, всегда приносил несчастье и пагубу, вечно стоял между ним, Пэдди, и его женой, это из-за него Фиа не открывала себя сердцу мужа и сердцам его, Падрика, детей.

Всякий раз, чуть покажется — вот теперь-то наконец Фиа будет счастлива, Фрэнк лишал ее счастья.

Μα η αγάπη του Πάντου για τη γυναίκα του ήταν τόσο ανθεκτική, βαθιά κι άσβεστη όσο και κείνης για τον Φρανκ. ποτέ δε θα ξεσπούσε τα νεύρα του πάνω στο παιδί ξανά, ποτέ δε θα τον αντιμετώπιζε σαν αποδιοπομπαίο τράγο, όχι μετά από τα 'όσα είχαν γίνει τη βραδιά εκείνη στο πρεσβυτέριο.

Έτσι είπε, "Εντάξει, Φη, αφού νομίζεις πως είναι πιο καλά να μην έρθουμε σ'επαφή μαζί του, δε θα πάμε. Όμως θα θελα να φροντίσουμε να μάθουμε πώς είναι, να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε για να περνάει όσο το δυνατόν καλύτερα εκεί που βρίσκεται.

Τι θα 'λεγες να γράψω στον πατέρα Ντε Μπρικασάρ και να του πω να πάει να βρει εκείνος τον Φρανκ;"

Τα μάτια της δε ζωντάνεψαν, αλλά πήραν ένα αχνορόδινο χρώμα τα μαγουλά της.

"Ναι, Πάντου, αυτό κάν το. Μονάχα κοίτα να του εξηγήσεις πως δεν πρέπει να μάθει ο Φρανκ ότι το ξέρουμε. Ίσως να νιώθει λίγο καλύτερα πιστεύοντας πως δεν έχουμε ιδέα".

Μέσα σε λίγες μέρες η Φη ξαναπόχτησε αρκετή από την ενεργητικότητα της, κι η ενασχόληση της με τη διακόσμηση του μεγάλου σπιτιού γέμιζε τις ώρες της. Μα είχε γίνει ξανά μελαγχολικά σιωπηλή, μονάχα που τώρα ήταν λιγότερο βλοσυρή, λιγότερο δυσάρεστη η σιωπή της απ ό,τι παλιά, λες κι είχε ταμπουρωθεί πίσω από ένα κέλυφος ανέκφραστης ηρεμίας.

Έμοιαζε να νοιάζεται πιο πολύ για το πώς θα τα κατάφερνε με τη διακόσμηση του μεγάλου σπιτιού παρά για την οικογένεια της. Ίσως να πίστευε πως ήταν σε θέση να φροντίσουν τις εσωτερικές τους ανάγκες μόνοι τους, και πως η κυρία Σμιθ κι οι υπηρέτριες έφταναν για να καλύψουν τις υπόλοιπες.

Μα κι όλοι οι άλλοι είχαν συγκλονιστεί βαθιά από την ανακάλυψη της κατάντιας του Φρανκ. Τα μεγαλύτερα αγόρια θλίβονταν απέραντα για τη μητέρα τους και περνούσαν νύχτες ολόκληρες ξάγρυπνα σαν θυμούνταν την έκφραση που είχε πάρει το πρόσωπο της τη φρικτή εκείνη στιγμή.

Την αγαπούσαν, ήθελαν μόλη τους την καρδιά να κάνουν κάτι για να ζωντανέψει ξανά η χαρωπή της διάθεση των περασμένων εβδομάδων, που τους είχε εντυπωθεί για πάντα σαν εικόνα.

Αν ήταν ο πατέρας τους ο άξονας που

Но Пэдди любит ее так же Глубоко и неискоренимо, как она — Фрэнка; после памятного вечера в доме священника он уже просто не мог питать к парнишке зла. И теперь он сказал:

— Что ж, Фиа, раз, по-твоему, лучше нам с ним не видеться, значит, не поедем. А только я хочу знать, как он там, и если для него можно что сделать, так чтоб было сделано.

Пожалуй, напишу преподобному отцу де Брикассару, попрошу приглядеть насчет этого как ты скажешь?

Глаза ее оставались безжизненными, но щеки чуть заметно порозовели.

— Да, Пэдди, напиши. Только предупреди его, не выдал бы Фрэнку, что нам все известно. Пускай Фрэнк считает, что мы ничего не знаем, наверно, ему так легче.

Через несколько дней силы вернулись к Фионе, хлопоты по переустройству дома не оставляли ей досуга. Но в своем спокойствии она опять стала суровой, хотя и не такой угрюмой, замкнулась в молчании.

Καζαλός, тем, как будет в конце концов выглядеть ее новый дом, она οζαβοχενα γορζδο βολησε, χεν βλογοπολυχιεμ σεμβι. Βυθ έμοχεν, ей думалось, что духовно все они в ней не нуждаются, а накормить их, обстирать и прочее — на то есть миссис Смит и Кэт с Минни.

Между тем, судьба Фрэнка всех потрясла. Старшие мальчики страдали за мать, не спали по ночам, вспоминая ее лицо в ту первую страшную минуту.

Они любили мать, в немногие недели перед горькой вестью впервые увидели ее веселой — им уже не суждено забыть этот ее новый облик, и всегда в них будет жить страстное желание вновь увидеть ее такой.

Прежде осью, вокруг которой вращалась вся их

γύρω του περιστρέφονταν οι ζωές τους μέχρι τα τότε, από τη στιγμή εκείνη και μετά πήρε κι η Φη μια θέση ανάλογη. Αρχισαν να της φέρονται με μια τρυφερή, γλυκιά αφοσίωση που άντεχε στη δικιά της αδιαφορία δίχως διόλου να μειώνεται.

Από τον Πάντου ως τον Στιου, οι αρσενικοί Κλήαρι συνωμότησαν να της κάνουν τη ζωή έτσι όπως την ήθελε, κι απαιτούσαν από τον καθένα να υποστηρίξει αυτή τους την προσπάθεια.

Κανένας δεν έπρεπε να την πληγώσει ή να τη στενοχωρήσει ξανά.

Όταν της έδωσε ο Πάντου τα μαργαριτάρια, εκείνη τ' αποδέχτηκε μένα ανέκφραστο ευχαριστώ μονάχα, δίχως να δείξει το παραμικρό ενδιαφέρον, την παραμικρή ευχαρίστηση. όμως όλοι τους σκέφτονταν πόσο διαφορετική θα ήταν η αντίδραση της αν δεν είχε γίνει αυτό με τον Φρανκ.

Αυτό που έσωσε την καημένη τη Μέγκυ, από την άλλη μεριά, ήταν η μετακόμιση τους στο μεγάλο σπίτι, γιατί αλλιώς θα τραβούσε ακόμα πιο πολλά απ' όσα υπέφερε κιόλας. δίχως να την αποδέχονται ολοκληρωτικά στην αποκλειστικά αντρική τους Οργάνωση για την Προστασία της Μαμάς, ίσως γιατί ένιωθαν πως δε θα ήταν τόσο πρόθυμη η συμμετοχή της σαν τη δικιά τους, ο πατέρας και τα μεγαλύτερα αδέρφια της περίμεναν πως θ' αναλάμβανε η Μέγκυ όλα τα καθήκοντα που η Φη έδειχνε να βρίσκει απωθητικά.

Έτσι όμως όπως ήρθαν τα πράγματα, η κυρία Σμιθ κι οι υπηρέτριες μοιράστηκαν το βάρος με τη Μέγκυ. Το πιο απωθητικό για τη Φη ήταν η φροντίδα των μικρότερων γιών της, μα η κυρία Σμιθ ανέλαβε με τέτοιο ενθουσιασμό την έγνοια του Τζιμς και του Πάτσυ που η Μέγκυ δεν τη λυπόταν, παρά αντίθετα χαιρόταν κατά κάποιον τρόπο που θ' ανήκαν πια τα δίδυμα για τα καλά στην οικονόμο.

Θλιβόταν κι η Μέγκυ για τη μητέρα της, μα όχι τόσο έντονα, ούτε μ' όλη της την καρδιά όπως οι άντρες, γιατί υπήρχε μια έντονη σύγκρουση μέσα της, το αναπτυγμένο μητρικό της ένστικτο έβρισκε απαράδεκτη την ολοένα αυξανόμενη αδιαφορία της Φη απέναντι στον Τζιμς και τον Πάτσυ.

Όταν θα κάνω εγώ παιδιά, συλλογιόταν, ποτέ δε θ' αγαπήσω το ένα τους πιο πολύ από τ' άλλα.

Σίγουρα ήταν πολύ διαφορετικό να ζεις στο μεγάλο σπίτι. Στην αρχή σου φαινόταν παράξενο που είχες

жизнь, был отец, но с той памятной минуты мать стала с ним рядом. Теперь в них проснулась тревожная, всепоглощающая нежность, которая уже не могла угаснуть, как бы ни была Фиа сдержанна и равнодушна.

Все мужчины в семье, от Пэдди до Стюарта, твердо решили — пусть Фиа живет так, как ей хочется, и требовали, чтобы такую жизнь для нее помогал создать каждый.

Больше никто никогда и ничем не смеет обидеть ее или огорчить.

Когда Пэдди по дарил ей тот заветный жемчуг, она поблагодарила коротко, бесцветными словами, оглядела подарок без удовольствия, без интереса, но все подумали, как бы она ему обрадовалась, не случись несчастья с Фрэнком.

Бедной Мэгги все это принесло бы еще больше страданий, если бы не переезд в Большой дом, ибо отец и старшие братья хоть и не ввели ее в свое чисто мужское «общество охраны мамы» (быть может, чувствуя, что Мэгги вступила бы в него не без затаенной обиды), однако полагали, что она должна взять на себя все дела и обязанности, матери явно неприятные.

Правда, бремя это с Мэгги разделили миссис Смит и ее помощницы. Всего неприятней для Фионы были заботы о младших сыновьях, но миссис Смит взялась полностью опекать Джимса и Пэтси, да с таким пылом, что Мэгги не могла ее жалеть, напротив, только радовалась, что экономке удалось наконец совсем завладеть близнецами.

Мэгги тоже огорчалась за мать, но не так сильно, как мужская половина семьи, — слишком тяжким испытаниям подвергалась ее дочерняя преданность; в ней рано и властно заговорил материнский инстинкт, и теперь ей оскорбитительно было видеть, что Фиа становится день ото дня равнодушной к Джимсу и Пэтси.

Когда у меня будут дети, думала она, я непременно, непременно буду любить всех одинаково!

В Большом доме жизнь у них пошла совсем другая. Поначалу очень странным

μια κάμαρα καταδικιά σου, και για τις γυναίκες ήταν επίσης παράξενο που δε χρειαζόταν να νοιαστούν για καμιά σπιτική δουλειά, εσωτερική ή εξωτερική.

Η Μίνι, η Κατ κι η κυρία Σμιθ έκαναν τα πάντα, από το πλύσιμο και το σιδέρωμα ως το μαγείρεμα και το συγγύρισμα, και πάθαιναν σοκ σαν προσφερόσουν να τις βοηθήσεις.

Με μπόλικο φαγητό και μικρό μεροκάματο για πληρωμή τους, προσελήφθησαν προσωρινά ένα σωρό πλανόδιοι αγύρτες σαν ανειδίκευτοι εργάτες στην Ντρογκέντα, που έκοβαν ξύλα για τα τζάκια και τους φούρνους των σπιτιών, τάιζαν τα πουλερικά και τα γουρούνια, άρμεγαν, βοηθούσαν το γερό-Τομ να περιποιείται τους πανέμορφους κήπους, έκαναν όλες τις βαριές δουλειές.

Ο Πάνту είχε επικοινωνήσει με τον πατέρα Ραλφ.

"Το εισόδημα των επενδύσεων της Μαίρης φτάνει περίπου τα τέσσερα εκατομμύρια λίρες το χρόνο, χάρη στο γεγονός πως η Μίκαρ Λίμιτιντ είναι μια ιδιωτική επιχείρηση με μετοχές σε πλοία, ορυχεία και βιομηχανίες χάλυβα", έγραφε ο πατήρ Ραλφ.

"Έτσι αυτά που σας εκχωρώ δεν είναι παρά μια σταγόνα στον ωκεανό σε σύγκριση με τη ^νολική περιουσία της Μαίρης, και δε φτάνει ούτε το ένα δέκατο των ετήσιων εσόδων της Ντρογκέντα.

Και μη νοιάζεστε για τις άσχημες χρονιές που μπορεί να έρθουν. Είναι τέτοιο το ενεργητικό της Ντρογκέντα που μπορώ να σας στέλνω τα λεφτά σας από τους τόκους του κεφαλαίου για πάντα, αν θα χρειαστεί. Τα χρήματα που θα πάρετε σας αξίζουν μέχρι την τελευταία τους πεντάρα, και θα είναι όλα από το υποστατικό, όχι από την εταιρεία.

Το μόνο που ζητάω από σας είναι να κρατάτε πάντα τα βιβλία πιστά ενημερωμένα".

Ήταν σαν πήρε το συγκεκριμένο τούτο γράμμα που τους μάζεψε ο Πάνту στο όμορφο σαλόνι, κάποιο βράδυ που βρίσκονταν όλοι τους στο σπίτι. Κάθισε σε μια κρεμ πολυθρόνα, με τα πόδια του βολεμένα αναπαυτικά στο ταιριαστό σκαμνάκι, την πίπα του σένα σταχτοδοχείο Γουότερφορντ και στη ρωμαϊκή του μύτη ήταν στερεωμένα τα γυαλιά του με το μεταλλικό σκελετό για το διάβασμα.

"Τι ωραία που είναι εδώ μέσα". Χαμογέλασε,

показалось, что у каждого — своя спальня, непривычна была Фионе и Мэгги свобода от всех хозяйственных хлопот в доме и вне его.

Минни, Кэт и миссис Смит прекрасно справлялись втроем со стиркой и глажкой, с уборкой и стряпней и только в ужас приходили, если им предлагали помощь.

И счету не было бродячему люду, готовому за сытную еду и малую плату наняться на время в работники — они кололи дрова, кормили кур и свиней, доили коров, помогали старику Тому ухаживать за чудесным садом Дрохеды, делали генеральную уборку в доме.

Пэдди постоянно переписывался с отцом Ральфом по делам Дрохеды.

"Состояние Мэри приносит около четырех миллионов фунтов годового дохода благодаря тому, что капиталы частного акционерного общества «Мичар Лимитед» вложены главным образом в сталь, пароходы и рудники, — писал отец Ральф.

— Жалованье, которое я назначил вам, капля в море миллионов Мэри Карсон, меньше чем десятая доля дохода с имения Дрохеда.

И пусть вас не тревожит, что бывают плохие годы. На счету Дрохеды такие прибыли, что в случае надобности я до скончания века могу платить вам из одних только процентов. Все, что вы получаете, вами заслужено, и «Мичар Лимитед» не несет ни малейшего ущерба. Вам выплачиваются деньги из средств имения, а не акционерного общества.

Держите все книги и счета имения в полном порядке, чтобы ревизоры в любую минуту могли знать, как обстоят дела, а больше от вас ничего не требуется».

После этого-то письма однажды вечером, когда все сыновья были дома, Пэдди и созвал в новой гостиной жены семейный совет. Водрузив на римский нос очки в стальной оправе, он удобно расположился в кресле с кремовой обивкой; ноги — на таком же диване, под рукой, на хрустальной пепельнице — трубка.

— До чего ж тут славно! — Он улыбнулся, с

κοιτώντας με ευχαρίστηση ολόγυρα. "Νομίζω πως πρέπει να πούμε ένα μεγάλο ευχαριστώ στη μαμά για όλα τούτα, τι λέτε και σεις, παιδιά;" Τα "παιδιά", δηλαδή τ' αγόρια, μουρμούριζαν πως συμφωνούσαν απόλυτα. η Φη, που καθόταν στην πολυθρόνα που είχε υπάρξει κάποτε η μπερζέρα της Μαίρης Κάρσον κι ήταν τώρα ολωσδιόλου αλλαγμένη με την καινούρια ταπετσαρία από κρεμ μετάξι με νερά στην ύφανση του, κούνησε το κεφάλι της συγκαταβατικά. Η Μέγκυ είχε διαλέξει να καθίσει σένα скаμνάκι, προτιμώντας το από κάποια πολυθρόνα, και κρατούσε τα μάτια της πεισματικά καρφωμένα στην κάλτσα που μαντάριζε.

"Λοιπόν, ο πατήρ Ντε Μπρικασάρ τα κανόνισε όλα, και πολύ γενναιόδωρα", συνέχισε ο Πάντυ. "Κατέθεσε στο όνομα μου στην τράπεζα εφτά χιλιάδες λίρες κι άνοιξε λογαριασμούς με τόκο καταθέτοντας δύο χιλιάδες λίρες για τον καθένα μας.

Εγώ θα παίρνω τέσσερις χιλιάδες λίρες το χρόνο σαν διευθυντής του υποστατικού, κι ο Μπομπ θα πληρώνεται τρεις χιλιάδες λίρες σαν βοηθός μου. Όσα αγόρια δουλεύουνε, ο Τζακ, ο Χιούη κι ο Στιου, θα πληρώνονται δύο χιλιάδες το χρόνο, και τα μικρότερα θα παίρνουν το καθένα τους από χίλιες λίρες ώσπου να μεγαλώσουν αρκετά για ν' αποφασίσουν τι θέλουν να κάνουν.

"Όταν θα μεγαλώσουν οι μικροί, το κτήμα θ' αναλάβει να τους δίνει ένα ετήσιο ποσό, ίσο με τις αποδοχές που παίρνει κάποιος που δουλεύει στην Ντρογκέντα, ακόμα κι αν δε θέλουν να μείνουν εδώ να δουλέψουν.

Όταν κλείσουν τα δώδεκα ο Τζιμς κι ο Πάτσυ, θα πάνε να φοιτήσουν εσωτερικοί στο Κολέγιο Ρίβερβιου του Σίδνεϋ, με έξοδα του κτήματος.

"Η μαμά θα έχει δυο χιλιάδες το χρόνο για τον εαυτό της, το ίδιο κι η Μέγκυ.

Για τους λογαριασμούς του σπιτιού θα μας δίνουν πέντε χιλιάδες λίρες, αν και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί φαντάζεται ο πατήρ Ραλφ πως χρειαζόμαστε τόσα πολλά λεφτά για να συντηρήσουμε ένα σπίτι.

Μου έδωσε οδηγίες για τους μισθούς της κυρίας Σμιθ, της Μίνι, της Κατ και του Τομ, και πρέπει να παραδεχτώ πως είναι και μαζί τους γενναιόδωρος.

Τα υπόλοιπα μεροκάματα και τους μισθούς θα τα κανονίζω μονάχος μου. Η πρώτη μου όμως απόφαση σαν διευθυντής της Ντρογκέντα είναι να πάρω τουλάχιστον έξι

удовольствием оглядел комнату. — Я так думаю, надо нам всем вместе поблагодарить маму за такую красоту, верно, ребята? "Ребята» что-то забормотали в знак согласия; Фиа, сидя в бывшем кресле Мэри Карсон — теперь оно было обито кремовым муаровым шелком, — слегка наклонила голову. Мэгги сидела с ногами на диване, предпочитая его креслу, штопала носок и упорно не поднимала глаз.

— Так вот, — продолжал Пэдди, — преподобный отец де Брикассар все определил, он человек щедрый и великодушный. Он положил в банк на мое имя семь тысяч фунтов и на каждого из вас открыл текущий счет и положил по две тысячи.

Я стану получать четыре тысячи фунтов в год как управляющий именем. Боб — три тысячи как помощник управляющего. Все мальчишки, кто работает, — Джек, Хьюги и Стюарт — получают по две тысячи в год, а малыши — по тысяче, пока не подрастут и не решат сами, чем они хотят заниматься дальше.

Когда Джиме и Пэтси станут взрослыми, им каждому обеспечен такой же доход с Дрохеды, как тем, кто работает в имении, даже если они тут работать не захотят.

А двенадцати лет их пошлют в Сидней, в закрытую школу Ривервью-колледж, и ученье и содержание — все за счет Дрохеды.

Μαμε полагается отдельный годовой доход в две тысячи фунтов, и Μэгги то же самое.

На содержание дома выдается пять тысяч фунтов — вот уж не пойму, с чего отец Ραλφ взял, будто нам на это нужна такая прорва деньжищ. Он говорит, вдруг мы захотим всерьез тут все перестраивать.

Он распорядился насчет того, сколько должны получать миссис Смит, Кэт, Минни и Τομ, и опять скажу, он человек щедрый.

Сколько всем прочим платить, я могу решать сам. Но первым делом я как управляющий обязан нанять еще самое малое шестерых овчаров, чтобы в Дрохеде все шло

βοσκούς ακόμα, για να γίνεται όπως πρέπει η δουλειά. Δε βγαίνει από μια χούφτα άντρες μονάχα". Αυτό ήταν το περισσότερο που είχε πει ποτέ του για τον τρόπο που διαχειριζόταν την Ντρογκέντα η αδερφή του.

Πρώτη φορά στη ζωή τους άκουγαν για τέτοια μεγάλα ποσά. κάθονταν σιωπηλοί, πασχίζοντας να χωνέψουν και να κατανοήσουν την καλοτυχία τους.

"Ούτε τα μισά δε θα μπορούμε να ξοδέψουμε, Πάντυ", είπε η Φη.

"Και μήπως μας άφησε και τίποτε για να τα ξοδεύουμε; Αφού είναι κιάλας πληρωμένοι όλοι μας οι λογαριασμοί και καλυμμένες οι ανάγκες μας".

Ο Πάντυ την κοίταζε τρυφερά. "Το ξέρω, μαμά. Όμως δεν είναι όμορφο να ξέρουμε πως δε θα χρειαστεί να νοιαστούμε ποτέ ξανά για λεφτά στη ζωή μας;

"Ξερόβηξε για να καθαρίσει το λαιμό του. "Έτσι που ναι τα πράγματα, μου φαίνεται πως ιδιαίτερα η μαμά κι η Μέγκυ θα νιώθουν κάπως ξεκρέμαστες", συνέχισε.

"Εγώ δεν ήμουν ποτέ καλός στους λογαριασμούς, ενώ η μαμά μπορεί να προσθέτει και ν' αφαιρεί, να πολλαπλασιάζει και να διαιρεί λες κι είναι καθηγήτρια μαθηματικών. Έτσι, θ' αναλάβει η μαμά τα λογιστικά βιβλία της Ντρογκέντα αντί να τα στέλνουμε στο γραφείο του Χάρυ Γκαφ να μας τα ενημερώνουν.

Δεν το ήξερα, αλλά ο Χάρυ έχει στη δούλεψη του έναν υπάλληλο αποκλειστικά για τα βιβλία της Ντρογκέντα, και τούτη την εποχή του λείπει ένας άνθρωπος στο γραφείο του κι έτσι δε θα τον πειράξει διόλου να μας τα δώσει πίσω. Εκείνος ο ίδιος μου έριξε μάλιστα την ιδέα πως θα μπορούσε να γίνει καλή στα λογιστικά η μαμά.

Θα σου στείλει κάποιον από το Τζίλυ, μαμά, να σου δείξει πως ακριβώς πρέπει να καταχωρείς τους λογαριασμούς. Φαίνεται ότι είναι πολύ μπερδεμένο και πολύπλοκο πράγμα. Πρέπει να κάνεις ισολογισμό των εσόδων και των εξόδων, να κοιτάς τα μετρητά, τις επιταγές, να καταχωρείς τα πάντα, όσα θα παίρνουμε ή θα δίνουμε.

Δηλαδή, θα έχεις αρκετή δουλειά για να μην κάθεται, δίχως να σου βγαίνει το λάδι από την κούραση όπως με το μαγείρεμα και το πλύσιμο, τι λες κι εσύ;"

как полагается. А то больно она велика, рук не хватает. Это было самое критическое замечание Пэдди по поводу того, как заправляла именем его сестра.

Никто из Клири и не слыхивал, что у человека может быть столько денег и они в молчании пытались освоиться с неожиданным богатством.

— Нам и половины этого не потратить, Пэдди, — сказала Фиа.

— Он все для нас сделал, больше уже не на что тратить.

Пэдди с нежностью посмотрел на жену.

— Твоя правда. Но знаешь, это славно, что больше не придется считать каждый грош, верно?

— Он откашлялся, потом продолжал:

— Теперь, я так думаю, мама с Мэгги у нас остаются малость не у дел.

Я-то считать не мастер, а вот наша мама умеет складывать и вычитать, делить и умножать, что твоя учительница арифметики. И теперь она будет нашим счетоводом, нечего конторе Гарри Гофа этим заниматься.

Я раньше не знал, оказывается, Гарри отдельного служащего нанял, только чтоб вести счета Дрохеды, а сейчас ему человека не хватает, так он не прочь опять нам эти дела передать. Он мне сам и подсказал, что из мамы получится отменный счетовод.

Он пришлет кого-то из Джилли, чтоб тебя обучили по всем правилам, Фиа. Вообще-то, видно, дело это непростое. Надо вести бухгалтерские книги, и журналы, и кассовые книги, и всю отчетность, каждый день все записывать, в общем, много всего.

Работы хватит, только она не будет тебя выматывать, как стряпня да стирка прежде выматывали, верно я говорю?

Με το ζόρι κρατήθηκε η Μέγκυ να μη φωνάζει: Για μένα δεν έχετε να πείτε τίποτε; Έπλενα και μαγειρεύα όσο κι η μαμά μέχρι τα τώρα.

Η Φη χαμογελούσε στ' αλήθεια, για πρώτη φορά από τότε που είχε μάθει τα νέα του Φρανκ.

"Θα μ' αρέσει τούτη η δουλειά, Πάντυ, στ' αλήθεια θα μ' αρέσει. Θα με κάνει να νιώσω πως ανήκω κι εγώ στην Ντρογκέντα".

"Ο Μπομπ θα σε μάθει να οδηγείς την καινούρια Ρολς Ρόις, γιατί εσύ θα είσαι αυτή που θα πρέπει να κατεβαίνει στο Τζίλυ για την τράπεζα και για τις συνεννοήσεις με τον Χάρυ.

Κι άλλωστε, καλό θα σου κάνει να μπορείς να πηγαίνεις όπου θέλεις δίχως να εξαρτιέσαι από κανένα μας για τις μετακινήσεις σου.

Είμαστε πολύ απομονωμένοι εδώ πέρα. Πάντα το ήθελα να μάθω και στις δυο σας να οδηγείτε, αλλά, μια το ένα μια το άλλο, δε μου έμεινε και ποτέ καιρός. Εντάξει, Φη;"

"Εντάξει, Πάντυ", είπε ευτυχισμένα.

"Και τώρα, Μέγκυ, να δούμε τι θα κάνουμε και με σένα".

Η Μέγκυ άφησε χάμω την κάλτσα και τη βελόνα της, κοίταξε τον πατέρα της ερευνητικά και με παράπονο συνάμα, σίγουρη πως ήξερε τι θα της έλεγε: η μητέρα της θα ήταν πολύ απασχολημένη με τα βιβλία, κι έτσι εκείνης της έπεφτε να φροντίζει το σπίτι και τις δουλειές του.

"Δε θα μου άρεσε καθόλου να σε δω να γίνεσαι μια αργόσχολη, σνομπ δεσποινίς σαν μερικές από τις κόρες των γνωστών μας εδώ γύρω", είπε ο Πάντυ μένα χαμόγελο που απογύμνωνε τα λόγια του από κάθε κατηγορία ή περιφρόνηση για τα κορίτσια που κριτικάριζε. "

Κι έτσι σκοπεύω να σε βάλω να δουλέψεις κι εσύ για τα καλά, μικρούλα μου Μέγκυ. Θ' αναλάβεις να φροντίζεις τα εσωτερικά βοσκοτόπια -το Μπόρχεντ, το Κρικ, το Κάρσον, το Γουινεμούρα, το Νορθ Τανκ, όλα όσα βρίσκονται μέσα στο Χόουμ Πάντοκ.

Θα έχεις την ευθύνη των αλόγων, εσύ θ' αποφασίζεις ποια θα πρέπει να δουλέψουν και ποια να ξεκουραστούν. Όσο θα μαζεύουμε τα κοπάδια και θ' ασχολιόμαστε με τα γεννητούρια θα είμαστε όλοι μαζί, φυσικά, αλλά τον υπόλοιπο καιρό θα πρέπει να τα βγάζεις πέρα μονάχη σου.

Μэгги едва не закричала: «А я как же? Разве я меньше мамы стирала и стряпала?!»

Α Φια улыбнулась — по-настоящему улыбнулась, в первый раз с того дня, как они узнали про Фрэнка.

— Я с радостью за это возьмусь, Пэдди, право. Почувствую, наконец, что и я в Дрохеде не посторонняя.

— Боб тебя научит водить новый «роллс-ройс», теперь ведь это будет твоя работа — ездить в Джилли в банк и советоваться с Гарри.

И потом, будешь спокойна, что во всякую минуту можешь сама съездить, куда тебе понадобится, хоть бы нас никого и не было под рукой.

Мы тут уж больно на отшибе живем. Я давно хотел вас с Μэгги выучить водить машину, да все недосуг было. По рукам, Φια0

— По рукам, Пэдди, — весело ответила жена.

— Ну, Μэгги, теперь мы и тебя определим к делу. Μэгги воткнула иголку в носок, отложила его, вскинула глаза на отца и вопросительно, и сердито: конечно же, сейчас он скажет — мол, мама будет занята счетами да отчетами, а уж приглядывать за хозяйством в доме и на усадьбе твоя забота.

— Не хотел бы я, чтоб из тебя получилась этакая важная барышня-белоручка вроде иных дочек здешних господ скотоводов, — сказал Пэдди с улыбкой, от которой его слова лишились всякой презрительности.

— Так что я и тебе подберу настоящую работенку, малышка Μэгги. Будешь присматривать за ближними выгонами — на тебе участок у Водоема, речной, Карсонский, Уиннемурский и у Северной цистерны. И Главная усадьба.

Будешь в ответе за лошадей — которых когда на работу посылать, которым давать роздых. Понятно, в самую страду, когда скот и сортировка овец, мы будем собираться все вместе, а остальное время, думаю, ты и сама справишься.

Θα σου μάθει ο Τζακ να κουμαντάρεις τα τσοπανόσκυλα και να χρησιμοποιείς το μαστίγιο. Είσαι ακόμα σωστό αγοροκόριτσο, κι έτσι σκέφτηκα πως θα το προτιμούσες να σε στείλω στους βοσκότοπους παρά να μείνεις κολλημένη στο σπίτι", κατέληξε χαμογελώντας πιο πλατιά από ποτέ.

Όσο τον άκουγε να της μιλάει, το παράπονο κι η πίκρα είχαν κάνει φτερά κι είχαν εξαφανιστεί. Ναι, αυτός ήταν ο μπαμπάς της, που της έδειχνε για μια ακόμα φορά πως την αγαπούσε και τη νοιαζόταν.

Τι είχε πάθει, πώς μπόρεσε να τον παρεξηγήσει έτσι και ν'αμφισβητήσει τις προθέσεις του; Ντρεπόταν τόσο για τον εαυτό της που της ερχόταν να μπήξει τη μεγάλη βελόνα για το μαντάρισμα στο πόδι της, μα ήταν συνάμα τόσο ευτυχισμένη που δεν κάθισε να σκεφτεί για πολύ τούτη τη δραστική αυτοτιμωρία, κι άλλωστε θα παραπήγαινε να φτάσει σε τέτοιο ακραίο σημείο πάνω στη μεταμέλεια της.

Το πρόσωπο της άστραψε.

"Αχ, μπαμπά, το θέλω πολύ".

"Κι εγώ, μπαμπά, τι θα κάνω;" ρώτησε ο Στιούαρτ.

"Οι γυναίκες μας δε σε χρειάζονται πια κοντά τους, στο σπίτι, κι έτσι θα βγεις πάλι στα βοσκοτόπια, Στιου".

"Εντάξει, μπαμπά". Κοίταξε τη Φη με λαχτάρα, σαν να του κόστιζε η σκέψη πως θα την έχανε, όμως δεν είπε λέξη.

Η Φη κι η Μέγκυ άρχισαν να οδηγούν την καινούρια Ρολς Ρόις που είχε παραλάβει η Μαίρη Κάρσον μια βδομάδα προτού πεθάνει, κι η Μέγκυ έμαθε να κουμαντάρει τα σκυλιά, ενώ η Φη καταπιάστηκε με τα λογιστικά βιβλία και τα μυστικά τους.

Η Μέγκυ θα ήταν τέλεια ευτυχισμένη για μια φορά στη ζωή της αν δεν της έλειπε τόσο ο πατήρ Ραλφ, αν δεν της κόστιζε έτσι η συνεχιζόμενη απουσία του.

Αυτό ήταν που ήθελε πάντα να κάνει: να βρίσκεται εκεί στα βοσκοτόπια, καβάλα σένα άλογο, να δουλεύει σαν τον κάθε βοσκό.

Κι ωστόσο, ο πόνος για τον πατέρα Ραλφ υπήρχε πάντα, ονειρευόταν την ανάμνηση του φιλιού του, τη φύλαγε μέσα της λατρευτικά, τη ζούσε ξανά και ξανά χιλιάδες φορές.

Джек тебя научит командовать собаками и работать кнутом. Ты ж у нас бойкая, не хуже мальчишки, так я думаю, тебе это больше по вкусу придется — скакать по выгонам, чем валяться на диване, — докончил Пэдди и уж совсем до ушей расплылся в добродушной улыбке.

Пока он говорил, сердитое недовольство Мэгги развеялось как дым — опять он родной, близкий, думает о ней, любит, как любил когда-то ее маленькую.

Как же она могла в нем сомневаться?

Со стыда Мэгги готова была ткнуть себя иглой в коленку, да раздумала — слишком обрадовалась, чтобы всерьез захотелось самой себе сделать больно, и вообще уж очень это дурацкий выход для угрызений совести...

Она просияла.

— Ой, папочка, это будет чудесно!

— А мне что делать, папа? — спросил Стюарт.

— В доме ты женщинам больше не нужен, так что пойдешь опять к овцам.

— Хорошо, папа.

Стюарт с тоской посмотрел на мать, но не сказал больше ни слова.

Φια и Μэгги научились водить новый «роллс-ройс», который Μэρι Карсон выписала за неделю до смерти; Μэгги училась управлять собаками, Φια — вести бухгалтерские книги и прочую отчетность.

Если б не разлука с отцом Ραλφом, Μэгги, как никто, была бы счастлива безгранично.

Ведь она давным-давно о том и мечтала — стать заправским овчаром, скакать верхом по лугам, под открытым небом.

Но все время ей не хватало отца Ραλφα, во сне и наяву грезился тот его поцелуй — драгоценное воспоминание, к которому она возвращалась тысячи раз.

Όμως η ανάμνηση ήταν άλλο από την πραγματικότητα. όσο και να προσπαθούσε, δεν μπορούσε ν' ανακαλέσει την αληθινή αίσθηση αλλά μονάχα τη σκιά της, που έμοιαζε σαν λεπτό λυπημένο σύννεφο.

Οι ελπίδες της πως θα χρησιμοποιούσε ο πατήρ Ραλφ την επίσκεψη του στον Φρανκ, στις φυλακές του Γκούλπερν, σαν πρόσχημα για να πάει να τους δει διαλύθηκαν όταν έφτασε το γράμμα του όπου τους έλεγε τα νέα. Ήταν προσεγμένη φράση με φράση η περιγραφή του ταξιδιού του, απογυμνωμένη από τον πόνο που είχε προκαλέσει τούτη η επίσκεψη, δίχως ν' αναφέρει τίποτα για τη σταθερή χειροτέρευση της ψύχωσης του Φρανκ.

Μάταια πάσχιζε να πείσει τη διεύθυνση της φυλακής να στείλουν τον Φρανκ στο ίδρυμα Μόρισετ, για τους διανοητικά ταραγμένους φυλακισμένους, κανένας δεν τον είχε ακούσει.

Έτσι, κοίταζε μονάχα να δώσει στους δικούς του μια ιδεατή εικόνα του Φρανκ, λέγοντας τους πως είχε αποδεχτεί το γεγονός ότι θα έπρεπε να πληρώσει στην κοινωνία για το έγκλημα του, και σε μια παράγραφο υπογραμμισμένη έντονα βεβαίωνε τον Πάντν πως ο Φρανκ δεν είχε ιδέα ότι ήξεραν τι είχε συμβεί.

Του είχε πει, έγραφε, πως ο ίδιος το έμαθε από σύμπτωση, από τις εφημερίδες του Σίδνεϋ, και πως θα φρόντιζε να μην το ανακαλύψει ποτέ η οικογένειά του.

Όταν το άκουσε αυτό ο Φρανκ έδειξε να ησυχάζει, κατέληγε το γράμμα του.

Ο Πάντν συζητούσε να πουλήσει τη φοράδα του πατέρα Ραλφ. Η Μέγκυ χρησιμοποιούσε στα βοσκοτόπια το ψηλόλιγνο μαύρο άλογο που καβαλούσε άλλοτε για να κάνει τις βόλτες της, γιατί καταλάβαινε περισσότερο από χαλινάρι κι ήταν πιο ευκολομεταχειρίστο κι υπάκουο από τις ευέξαπτες φοράδες ή τα κακότροπα ευνουχισμένα αρσενικά που υπήρχαν στα υπόστεγα για τους βοσκούς.

Τούτα τα κατάλληλα για τη δουλειά ζωντανά ήταν πολύ έξυπνα μα σπάνια ήρεμα.

"Αχ, μπαμπά, σε παρακαλώ, μπορώ να καβαλάω κι εκείνη καμιά φορά!" τον ικέτευε η Μέγκυ.

"Σκέψου πόσο φρικτό θα είναι, μετά από τις τόσες του καλοσύνες απέναντι μας, να έρθει ο πατήρ Ραλφ να μας δει μια μέρα και ν' ανακαλύψει πως του πουλήσαμε το άλογο του!"

А все же память неосвязаема, как ни старайся, подлинное ощущение не вернешь, остается лишь призрак, тень, грустное тающее облачко.

Он написал им про Фрэнка — и разом рассыпались надежды Мэгги, что под этим предлогом он сам побывает в Дрохеде. Свою встречу с Фрэнком в гоулбернской тюрьме он описывал очень сдержанно, ни словом не выдал, как она была мучительна, не намекнул, что у Фрэнка душевное расстройство и оно становится все тяжелее.

Тщетно он добивался, чтобы Фрэнка перевели в Мориссет — лечебницу для душевнобольных преступников, его и слушать не стали.

И он в письме к Пэдди самыми розовыми красками изобразил Фрэнка, покорно искупающего свои грехи перед обществом, и подчеркнул: Фрэнк не подозревает, что родным известно о случившемся.

Он, отец Ральф, заверил Фрэнка, что сам он узнал об этом из сиднейских газет и сумеет позаботиться, чтобы до семьи Клири весть эта не дошла.

Его обещание успокоило Фрэнка, прибавил отец Ральф и этим ограничился.

Пэдди поговаривал о том, чтобы продать каурую кобылу, на которой прежде ездил отец Ральф. Мэгги теперь ездила по выгонам на поджаром вороном меринке, который служил ей прежде для прогулок — воронок был славный, послушный, куда приятней злобных меринов и норовистых кобыл с конного двора.

Лошади эти были умны, но не отличались кротким нравом. И от того, что в Дрохеде не было ни одного жеребца, они не становились приветливей.

— Нет, папа, пожалуйста, не надо! — взмолилась Мэгги.

— Я сама стану ездить на каурой! Подумай, как будет нехорошо, отец Ральф сделал нам столько добра, и вдруг он приедет в гости и увидит, что мы продали его лошадь!

Ο Πάντν την κοίταξε σκεφτικός.
"Μέγκν, δε νομίζω να έρθει ποτέ ο πατήρ Ραλφ".

"Πού το ξέρεις; Μπορεί και να έρθει!"
Δεν τα άντεχε τούτα τα μάτια, τα τόσο ίδια με της Φη. του ήταν αδύνατο να την πληγώσει παραπάνω απ όση είχε κιάλας πληγωθεί, η κακόμοιρη η μικρούλα.

"Εντάξει λοιπόν, Μέγκν, θα κρατήσουμε και τη φοράδα, μόνο κοίτα να χρησιμοποιείς και τα δυο όπως μου είπες, γιατί δεν πρόκειται ν' ανεχτώ να χουμε παχύ άλογο στην Ντρογκέντα, κατάλαβες;

Μέχρι τότε δεν της άρεσε να παίρνει το άλογο του πατέρα Ραλφ" μα μετά από την κουβέντα της με τον Πάντν έπαιρνε μια το ένα ζωντανό και μια το άλλο όποτε κατέβαινε στα βοσκοτόπια, να τα κρατήσει σε φόρμα και τα δυο.

Με τη Φη καθισμένη με τις ώρες στο γραφειάκι της στο σαλόνι, τη Μέγκν να τρέχει στα βοσκοτόπια, και την κυρία Σμιθ, την Κατ και τη Μίνι ξετρελαμένες μαζί τους, τα δίδυμα περνούσαν μια χαρά.

Έχωναν ολόένα παντού τις μουρίτσες τους, μα ήταν τόσο χαρωπά και γελαστά παιδάκια που κανένας δεν μπορούσε να τους κακιώσει για πολύ για τις σκανταλιές τους.

Τα βράδια η κυρία Σμιθ, από καιρό προσηλυτισμένη στον καθολικισμό, γονάτιζε στη μικρή της κάμαρα και προσευχόταν στο Θεό ευχαριστώντας Τον για την απρόσμενη, σχεδόν αβάσταχτη ευτυχία της.

Όσο ζούσε ο Ρομπ δεν είχε έρθει κανένα μωρό να δώσει χαρά στο γάμο τους, και για πολλά χρόνια το μεγάλο σπίτι ήταν δίχως παιδιά, μήτε επιτρεπόταν στους ενοίκους του να διατηρούν σχέσεις με τις οικογένειες των βοσκών, στα απόμακρα σπιτάκια.

Μετά όμως ήρθαν οι Κλήαρι, που ήταν σόι της Μαίρης Κάρσον, κι υπήρχαν επιτέλους παιδιά. Ιδιαίτερα τώρα, που έμεναν μόνιμα ο Τζιμς κι ο Πάτσν στο μεγάλο σπίτι.

Ήταν ξηρός ο χειμώνας που είχε περάσει κι ούτε το καλοκαίρι δεν έπεσαν βροχές. Ψηλό μέχρι τα γόνατα και πλούσιο, το καστανόξανθο χορτάρι ξεράθηκε από τον καυτό ήλιο, ως μέσα, στην καρδιά του κάθε φύλλου του.

Πэдди в раздумье посмотрел на дочь.
— Навряд ли отец Ральф к нам когда-нибудь придет, Мэгги.

— А вдруг придет! Откуда мы знаем!
Πэдди не мог выдержать взгляда ее глаз, так похожих на глаза матери; нет сил огорчать ее еще сильнее, она и так горюет, бедняжка.

— Что ж, ладно, Мэгги, оставим и каурюю, только смотри, чтоб они у тебя ходили под седлом поровну, не застаивались, зажиревшие лошади мне в Дрохеде не нужны, понятно?

Прежде ей совсем не хотелось садиться на лошадь отца Ральфа, но с этого дня она ездила то на одной, то на другой — пускай обе честным трудом зарабатывают свой овес.

Да, вышло очень удачно, что близнецов без памяти полюбили миссис Смит, Минни и Кэт, — Мэгги разъезжала по выгонам, Фиа долгие часы проводила у себя в гостиной за письменным столом, а Джимсу и Пэтси жилось прелесело.

Бойкие, неугомонные, они у всех путались под ногами, но были оба такие жизнерадостные и приветливые, что ни у кого не хватало духу долго на них сердиться.

По вечерам у себя в домике миссис Смит, которая давно уже перешла в католичество, на коленях изливала благодарность, переполнявшую ее сердце.

Пока жив был ее Роб, не дано ей было радости иметь своих детей, и долгие годы не слышалось детских голосов в Большом доме — тем, кто его обслуживал, запрещалось водить дружбу с семьями овчаров, что жили в домиках на берегу реки.

Но приехало семейство Клири, родня Мэри Карсон, и наконец-то появились дети. А теперь — теперь Джиме и Пэтси окончательно поселились в Большом доме.

Зима прошла без дождей, не принесло дождей и лето. Палящее солнце иссушило сочные, высотой по колено золотистые травы до самой сердцевины, каждая травинка стала хрусткой и ломкой.

Για ν'αγναντέψεις στα βοσκοτόπια έπρεπε να χεις τα μάτια μισόκλειστα κι ένα πλατύγυρο καπέλο κατεβασμένο χαμηλά στο μέτωπο σου. το χορτάρι γυαλοκοπούσε σαν ασημής καθρέφτης, και μικροί ανεμοστρόβιλοι στριφογυρνούσαν με βιάση ανάμεσα σε τρεμουλιαστούς μπλε αντικατοπτρισμούς παίρνοντας στο διάβα τους νεκρά φύλλα και κομμένο χορτάρι να τα μεταφέρουν από τη μια αεικίνητη στοίβα στην άλλη.

Α, τι ξεράιλα ήταν τούτη! Ακόμα και τα δέντρα ήταν ξερά, κι ο φλοιός τους αποκοβόταν κι έπεφτε σε σκληρές, τριζάτες λουρίδες. Δεν υπήρχε ακόμα κίνδυνος να πεινάσουν τα ζώα, το χορτάρι θα κρατούσε για μια τουλάχιστον χρονιά-, μα σε κανένα δεν άρεσε να βλέπει έναν τόπο τόσο στεγνό.

Υπήρχε πάντα η πιθανότητα να πέσουν τον επόμενο χρόνο βροχές, ή το μεθεπόμενο.

Μ'όλη τη ζέστη και τις μύγες, η Μέγκυ λάτρευε τη ζωή έξω στα βοσκοτόπια, ν'αργοπηγαίνει καβάλα στον ντορή πίσω από ένα κοπάδι πρόβατα που βέλαζαν και να χει κάπου εκεί κοντά τα τσοπανόσκυλα, απατηλά απρόσεκτα κι αδιάφορα, να σέρνονται χάμω, με τις γλώσσες τους κρεμασμένες έξω.

Σαν τόλμαγε όμως κανένα πρόβατο να ξεκόψει από το κοπάδι του και να ξεμακρύνει από τα υπόλοιπα που πήγαιναν το ένα δίπλα στο άλλο, το πιο κοντινό σκυλί όρμαγε στη στιγμή, έτοιμο να χώσει τα κοφτερά του δόντια στο ανυπότακτο ζωντανό.

Η Μέγκυ προσπέρασε το κοπάδι της, κι αυτό ήταν μια καλόδεκτη ανακούφιση μετά από τη σκόνη που είχε καταπιεί μένοντας πίσω τόσα χιλιόμετρα δρόμο, κι άνοιξε το πορτάκι του φράχτη.

Περίμενε υπομονετικά όσο δάγκωναν κι έσπρωχναν τα σκυλιά το κοπάδι να το περάσουν από την άλλη μεριά, ενθουσιασμένα με την ευκαιρία που τους δινόταν να της κάνουν μια επίδειξη των δυνατοτήτων τους.

Το μάζεμα των κοπαδιών κι η μετακίνηση τους από το ένα βοσκοτόπι στο άλλο ήταν το πιο δύσκολο, γιατί τα πρόβατα κλότσαγαν ή χιμούσαν, σκοτώνοντας συχνά κάποιο απρόσεκτο σκυλί. τότε ήταν που έπρεπε να επέμβει ο βοσκός, έτοιμος να χρησιμοποιήσει το καμουτσίκι του, μα τα σκυλιά αγαπούσαν την αίσθηση του κινδύνου που τα

Поглядеть вдаль можно только сощуря глаза в щелочку и нахлобучив широкополюю шляпу до самых бровей — луга отсвечивают слепящим серебром; меж зыбких голубых миражей закручиваются вихорьки пыли, деловито снуют, сметая в кучи и перекатывая с места на место сухие листья и мертвые травинки.

Какая настала сушь! Даже деревья высохли, кора с них отваливается жесткими ломкими полосами. Опасность, что овцы начнут голодать, пока не грозит — травы все-таки хватит еще на год, а пожалуй и дольше, — но уж очень тревожно смотреть, до чего все пересохло.

Всегда может случиться, что дождей не будет и на следующий год, и еще через год. В хороший год их выпадает на десять пятнадцать дюймов, в плохой меньше пяти, а то и вовсе не бывает.

Несмотря на жару и мух, Мэгги любила пастушью жизнь — славно это, шагом едешь на каурой кобылке за тесной кучей блеющих овец, а собаки, обманчиво равнодушные, высунув языки, растянулись на земле.

Но пусть попробует какая-нибудь овца выскочить из стада — и мигом ближайший пес, мстительная молния, кинется вслед, острыми зубами с удовольствием цапнет злополучную ослушницу за ногу.

Мэгги проехала вперед, обогнав стадо, — приятное разнообразие после того, как мило за милей надо было ехать сзади и глотать пыль, — и отперла ворота следующего выгона.

Терпеливо подождала, пока собаки, радуясь случаю показать ей свое усердие, лаем и укусами не загнали туда овец.

Коров собирать и загонять трудней, они брыкаются, а иная и кинется на неосторожную собаку, бывает, и на рога поднимет; вот тут-то пастуху надо быть наготове, пустить в дело кнут, но собаки любят толику опасности.

απειλούσε όταν οδηγούσαν τα κοπάδια.

Πάντως, στο μάζεμα των προβάτων επιστατούσε ο ίδιος ο Πάντω. δεν της ζητούσε κανέναν να το αναλάβει εκείνη.

Τα σκυλιά τη γοήτευαν ολοένα και πιο πολύ. ήταν εκπληκτική η εξυπνάδα τους.

Σφουρίζοντάς τους τώρα να μαζευτούν κοντά της, η Μέγκυ έκλεισε το φράχτη πίσω από τα πρόβατα κι έστρεψε τον ντορή της να τραβήξει κατά το σπίτι. Εκεί κοντά υπήρχε μια πυκνή συστάδα δέντρων. Στάθηκε κάτω από την ευλογημένη τους σκιά να πάρει μια ανάσα, και τώρα που μπορούσε να κοιτάξει με την ησυχία της γύρω της, τα μάτια της πλανήθηκαν παντού γεμάτα ευχαρίστηση.

Τα μαστιχόδεντρα ήταν γεμάτα διάφορων λογίων παπαγαλάκια που τι-τίβιζαν και σφύριζαν θυμίζοντας κακή απομίμηση κελαηδίσματος με τα παράξενα τραγούδια τους, και πετούσαν από το ένα κλαρί στο άλλο. Σουσουράδες έψαχναν στο χώμα για μυρμήγκια με τα αστεία πισινά τους να χοροπηδάνε πάνω κάτω. οι κουρούνες έκρωζαν συνέχεια με τον ίδιο πάντα πένθιμο τρόπο τους.

Αυτός ήταν ο πιο απωθητικός ήχος που έβγαζε πουλί στην περιοχή, τόσο απογυμνωμένος από χαρά, τόσο μελαγχολικός που σου πάγωνε την καρδιά, λες και μιλούσε για σάρκες που σάπιζαν, για βρομερά ψοφίμια και κρεατόμυγες.

Δε θα μπορούσες να φανταστείς ποτέ μια κουρούνα να κελαηδάει σαν αηδόνη. το κρώξιμό τους ταίριαζε περίφημα στην αντιπαθητική όψη αυτών των πουλιών.

Και βέβαια, υπήρχαν παντού μύγες. η Μέγκυ είχε ένα βέλο πάνω από το καπέλο της, μα τα γυμνά της μπράτσα ήταν εκτεθειμένα στη μάλιστα, κι η ουρά του ντορή της δεν έπαυε στιγμή να πηγαίνει πέρα δώθε, η σάρκα του έτρεμε και ριγούσε ολοένα.

Однако Мэгги пасти коров не поручали, этим Пэдди занимался сам.

А собаками она не уставала восхищаться: до чего умны, просто не верится! Почти все дрохедские овчарки были темно-рыжие, только лапы, надбровья и грудь светлые, но были и квинслендские — крупные, голубовато-серые с черными пятнами, и метисы, в которых на все лады смешались та и другая масть. Когда для сук наступала брачная пора, им по всем правилам науки подбирали наилучшую пару и ждали приплода; подросших щенков, которые уже перестали кормиться молоком матери, испытывали на выгонах — и тех, что обещали стать хорошими пастухами, оставляли в Дрохеде или продавали, а негодных пристреливали.

Мэгги свистом подозвала собак, заперла за овцами ворота и повернула свою каурую к дому. Неподалеку стояла роща — тут росли эвкалипты разных пород, черный самшит, кое-где на опушке — вилга. Мэгги с облегчением въехала в тень и обрадовалась свободной минуте — приятно было поглядеть вокруг.

В ветвях эвкалиптов полно мелких попугаев, суеются, верещат и свистят, передразнивая певчих птиц; кружат зяблики; два какаду с зеленовато-желтыми хохолками сидят рядышком и, склонив головы набок, блестящими глазами следят за всадницей; трясогузки шныряют по земле в поисках муравьев, забавно подергивают хвостиками; мрачно, нескончаемо каркают вороны.

Их голоса в лесном хоре звучат всего неприятней — безрадостные, безнадежные, они наводят тоску, напоминают о брэнной плоти, о мухах, слетающихся на падаль.

Невозможно представить, чтобы ворона запела птицей-колоколом — ее голос вполне соответствует занятию.

И, конечно, повсюду тучи мух; поверх шляпы Мэгги носила вуаль, но мухи липли к обнаженным рукам, л кобылка без отдыха махала хвостом, ее шкура беспрестанно вздрагивала и подергивалась.

Την εντυπωσίαζε το γεγονός πως μπορούσε να νιώθει ένα άλογο κάτι τόσο ανάλαφρο, τη μύγα κάτω από το σκληρό του πετσί και το τρίχωμα του. Έπιναν τον ιδρώτα, κι αυτό ήταν που ενοχλούσε τόσο τα άλογα και τους ανθρώπους, μα οι άνθρωποι δεν τις άφηναν ποτέ να κάνουν αυτό που έκαναν στα πρόβατα, κι έτσι οι μύγες κατέφευγαν στα κοπάδια για να γεννήσουν τ'αβγά τους στο μαλλί, ολόγυρα στα καπούλια ή όπου αλλού ήταν υγρό και βρόμικο.

Στην ατμόσφαιρα πλανιόταν το βουητό των μελισσών και τον τόπο όλο ζωντάνευαν οι πεταλούδες με τα μοναδικά τους χρώματα. Το άλογο της πάτησε ένα σάπιο κούτσουρο και το αναποδογύρισε, η Μέγκυ κοίταξε την από κάτω μεριά του κι ένιωσε το κορμί της όλο να μυρμηγκιάζει.

Υπήρχαν εκεί κάτι σκουλήκια άσπρα και παχιά και σιχαμένα, προβατόψειρες και γυμνοσάλιαγκες, τεράστιες σαρανταποδαρούσες κι αράχνες.

Κουνέλια ξεπετάγονταν ολόγυρα από τις τρύπες τους κι αφού χοροπηδούσαν για μια στιγμή μπρος στα μάτια της, χώνονταν πίσω ξανά στις φωλιές τους με τις άσπρες, αφράτες σαν ποντόν ουρές τους στον αέρα, μετά γύριζαν πάλι να ρίξουν μια ματιά έξω, με τα ρουθούνια τους να τρεμουλιάζουν νευρικά.

Πιο πέρα ένας μυρμηγκοφάγος παράτησε το ψάξιμο του για μυρμηγκία, τρομοκρατημένος από την παρουσία της. Τρύπωσε κάτω από ένα τεράστιο κούτσουρο κι άρχισε να σκάβει το χώμα τόσο γρήγορα για να χωθεί μέσα, που τα δυνατά, νυχάτα πόδια του χάθηκαν σε δευτερόλεπτα.

Ήταν αστεία τα καμώματα του όσο έσκαβε, έτσι που είχε κολλήσει τα σκληρά αγκάθια του κατά μήκος στο κορμί του για να χωθεί πιο εύκολα στη γη, και τίναζε ολόγυρα χώμα φτιάχνοντας μικρούς σωρούς.

Από το δασάκι βγήκε στο μονοπάτι που έβγαζε στο σπίτι. Παπαγαλάκια με ροζ στήθια και γκρίζες ράχες έψαχναν το χώμα για έντομα ή σκουλήκια, αλλά σαν την άκουσαν να πλησιάζει σηκώθηκαν στη στιγμή στον αέρα, όλα μαζί, σαν ένα σώμα.

Πριν λίγο έμοιαζαν με γκρίζα στρώση πάνω από τη σκονισμένη επιφάνεια του δρόμου, τώρα έφτιαχναν ένα βαθύ ρόδινο σύννεφο στον ουρανό.

Мэгги только диву давалась — у лошади такая толстая кожа и густая шерсть, а она чувствует крохотную, невесомую муху. Лошадей и людей мухи донимают потому, что пьют пот, но овцы им еще нужней: на овечьем заду и везде, где шерсть влажная и нечистая, они откладывают яички, люди для этого не годятся.

Воздух наполнился пчелиным гуденьем, пронизан был яркими стрекозами, проносившимися к оросительным канавкам, трепетал многоцветными крыльями бабочек и дневных мотыльков. Каурая кобылка откинула копытом обломок гнилого ствола, он перевернулся, и у Мэгги мороз пошел по коже.

Под обломком кишмя кишели червяки и червячки, отвратительные жирные белесые личинки, древесные вши, слизняки, громадные стоножки и пауки.

Из своих нор выскакивали кролики, прыжками кидались врассыпную, высоко в воздухе мелькали их белые пушистые хвостики, и тут же они оборачивались, глядели с любопытством, быстро-быстро дергали носами.

Дальше Мэгги спугнула ехидну — та прервала охоту на муравьев, в ужасе стала торопливо зарываться в землю сильными когтистыми лапами и в считанные секунды наполовину скрылась над огромным упавшим стволом.

Забавно смотреть на уловки этого колючего землекопа, свирепые иглы плотно прижались к телу, чтобы ему было легче проскользнуть в узкий подкоп, комья земли так и летят из-под лап.

Из рощи Мэгги выехала на широкую дорогу, ведущую к Главной усадьбе. Поперек дороги лежало серое крапчатое покрывало — огромная стая попугаев гала подбирала насекомых и личинки, но, заслышав всадницу, разом взмыла в воздух.

Словно волна цвета зари взметнулась над головой — теперь Мэгги видела подкрылья и грудь, и серые птицы, как по волшебству, обернулись ярко-розовыми.

Αν θα 'πρεπε να φύγω αύριο από την Ντρογκέντα, συλλογίστηκε, και να μη γυρίσω ποτέ ξανά, στα όνειρα μου θα την έβλεπα χρωματισμένη μ' αυτό το ροζ που έχουν τα στήθια τούτων των παπαγάλων...

Μια τεράστια αγέλη καγκουρό, μπορεί να ήταν και δύο χιλιάδες όλα μαζί, ξαφνιάστηκαν σαν άκουσαν τα παπαγάλια να φτεροκοπάνε πάνω τους κι από κει που βοσκούσαν τεμπέλικα και γαλήνια, άρχισαν να ξεμακραίνουν με μεγάλους, γεμάτους χάρη πήδους, κι ήταν η κίνηση τους πιο γρήγορη από κάθε άλλου ζώου, εκτός από τα εμού.

Τα άλογα δεν είχαν τη δικιά τους γρηγοράδα κι ούτε θα μπορούσαν ποτέ να τα συναγωνιστούν.

Όσο κρατούσαν αυτές οι απολαυστικές ανάπαυλες, οι αφιερωμένες στην παρατήρηση της φύσης, συλλογιόταν συνάμα και τον Ραλφ, όπως πάντα.

Μέσα της δεν είχε καταχωρήσει ποτέ αυτό που ένιωθε σαν περαστικό ξελόγιασμα μαθητριάδας, αλλά το έλεγε απλά αγάπη, όπως το έλεγαν και στα βιβλία.

Τα συμπτώματα και τα συναισθήματα της δε διέφεραν από κείνα των ηρωίδων της Έθελ Μ. Ντελ. Κι ούτε της φαινόταν σωστό και δίκαιο να μπαίνει ανάμεσα τους το γεγονός πως ήταν κληρικός, ένα γεγονός που, μολονότι φτιαχτό και ψεύτικο, μπορούσε να στέκει εμπόδιο στο να τον πάρει για άντρα της.

Να ζει μαζί του με τον ίδιο τρόπο όπως ζούσαν ο μπαμπάς κι η μαμά, τόσο αρμονικά, κι ο Ραλφ να τη λατρεύει όπως λάτρευε ο μπαμπάς τη μαμά.

Η Μέγκυ δεν είχε δει ποτέ τη μητέρα της να κάνει και τίποτε σπουδαίο για να κερδίσει τη λατρεία του πατέρα της, κι ωστόσο εκείνος την προσκυνούσε.

Έτσι, ο Ραλφ θα έβλεπε σε λίγο καιρό πως ήταν πολύ καλύτερο να ζει μαζί της παρά να ζει μονάχος του. γιατί δεν της περνούσε η σκέψη πως δε θα μπορούσε ποτέ ο Ραλφ, κάτω απ' οποιεσδήποτε συνθήκες, ν' απαρηγηθεί την ιεροσύνη του.

Ναι, το ήξερε πως ήταν απαγορευμένο να έχεις για άντρα σου ή για εραστή έναν κληρικό, μα το σημείο αυτό το ξεπερνούσε απογυμνώνοντας τον Ραλφ από το εκκλησιαστικό του αξίωμα.

Στο μοναστήρι, στο μάθημα των Θρησκευτικών, δεν είχαν φτάσει ν' ασχοληθούν ποτέ με το τι σήμαιναν για έναν κληρικό οι όρκοι του, κι από τη

Если мне суждено завтра покинуть Дрохеду навсегда, подумала Мэгги, она мне станет сниться вот так, омытая ярко-розовым светом, как эти крылья с изнанки...

А дальше в пустыне, наверно, все высохло, вот и кенги переселяются сюда к нам, их с каждым днем больше... Громадное стадо кенгуру, должно быть тысячи две, мирно щипало траву, но шумно взлетевшая птичья стая встревожила их — и они понеслись прочь легкими грациозными прыжками, самые быстроногие из животных, кроме разве страуса эму.

Лошадям с кенгуру не сравниться.

Да, в иные минуты приятно полюбоваться природой, но больше всего Мэгги, по обыкновению, думала о Ральфе.

В душе она никогда не считала свое чувство к нему девчоночьей влюбленностью, а называла просто любовью, как пишут в книгах.

Чувствует она то же самое, что какая-нибудь героиня Этель Делл, все у нее так же. И право, очень несправедливо, чтобы какая-то искусственная преграда, его сан, стояла между нею, Мэгги, и тем, чего ей так хочется, — а хочется ей выйти за него замуж.

Хочется жить с ним в полном согласии, как живут ее папа с мамой, и пускай он ее обожает, как папа маму.

Мать никогда особенно не старалась заслужить такое обожание, думала Мэгги, а меж тем отец перед ней преклоняется.

Вот и Ральф очень быстро увидел бы, что быть с нею несравнимо лучше, чем одному; Мэгги и в мысль не приходило, что Ральф ни при каких обстоятельствах не может изменить своему обету.

Да, она знала, что не дозволено ни выйти замуж за священника, ни влюбиться в него, но уже привыкла обходить это препятствие, мысленно освобождая Ральфа от духовного сана.

Хоть ее и обучили основам католической веры, никто при этом не разъяснял сути монашеских обетов, а сама она не ощущала нужды в вере и

<p>φύση της δεν τη χρειαζόταν τη θρησκεία, οπότε δεν καθόταν να τη μελετήσει μονάχη της.</p> <p>Οι προσευχές δεν της έδιναν καμιά ικανοποίηση, απλά υπάκουε στους νόμους της Εκκλησίας γιατί διαφορετικά θα ψιγόταν στην Κόλαση παντοτινά έτσι και δεν το έκανε.</p> <p>Οι τωρινές της ονειροφантаσίες είχαν για αντικείμενο τη μακαριότητα, την απόλυτη ευτυχία που θα ένιωθε αν ζούσε μαζί του και κοιμόταν μαζί του, όπως έκαναν ο μπαμπάς με τη μαμά.</p> <p>Τότε, η σκέψη πως θα τον είχε τόσο κοντά της την αναστάτωνε, την έκανε να μετατοπίζεται σπασμωδικά πάνω στη σέλα της. σκεφτόταν τα άπειρα γλυκά φιλιά που θ'αντάλλαζαν, γιατί δεν της πήγαινε στο νου τίποτ' άλλο.</p> <p>Διόλου δεν είχε προοδεύσει στη σεξουαλική παιδεία της βγαίνοντας στα βοσκοτόπια, γιατί έτσι και μυρίζονταν σκυλί έστω κι από μακριά, όλα τα ζώα έχαναν κάθε διάθεση να ζευγαρώσουν, αφού στην Ντρογκέντα, όπως και στα άλλα υποστατικά, απαγορευόταν το ζευγάριμα στην τύχη.</p> <p>Όταν πήγαιναν τα κριάρια στις προβατίνες κάποιου συγκεκριμένου βοσκότοπου τη Μέγκυ την ξαπόστελναν σε άλλη δουλειά, και σαν έβλεπε κανένα σκυλί να καβαλάει ένα άλλο πήγαινε ανυποψίαστη να τα χωρίσει με το καμτσίκι της, να σταματήσει το "παιχνίδι" τους.</p> <p>Ίσως δεν είναι κανένα ανθρώπινο πλάσμα σε θέση να κρίνει ποιο είναι το χειρότερο: μια πρωτόφαντη, ατελής λαχτάρα που θα συνοδεύεται απαραίτητα από εκνευρισμό κι αναταραχή, ή κάποια συγκεκριμένη επιθυμία που μας κινητοποιεί να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να την εκπληρώσουμε.</p> <p>Η κακόμοιρη η Μέγκυ λαχταρούσε, τι ακριβώς δεν ήξερε, μα η βασική έλξη υπήρχε και την έσερνε αδυσώπητα προς τον Ραλφ ντε Μπρικασάρ.</p> <p>Έτσι, τον ονειρευόταν, τον νοσταλγούσε, τον ήθελε, και την έπιανε απελπισία και θλίψη, γιατί, μολονότι της είχε δηλώσει ότι την αγαπούσε, νοιαζόταν γι αυτή τόσο λίγο που δεν ερχόταν ποτέ να τη δει.</p> <p>Πάνω κει που συλλογιόταν φάνηκε ο Πάντυ, που γύριζε σπίτι από το ίδιο μονοπάτι όπως και κείνη. τράβηξε χαμογελαστή τα γκέμια του ντορή της και περίμενε τον πατέρα της να τη φτάσει.</p> <p>"Τι όμορφη έκκληξη να πέσω πάνω σου!" είπε ο</p>	<p>не углублялась в подобные вопросы.</p> <p>Молитвы не приносили ей утешения и радости, а велениям церкви она подчинялась просто потому, что иначе пришлось бы после смерти вечно гореть в аду.</p> <p>И сейчас она бессвязно грезил наяву: вот блаженство было бы жить с ним под одной крышей и спать рядышком, как папа с мамой.</p> <p>Мысль о его близости взволновала ее, даже неловко стало сидеть в седле, и Мэгги вообразила несчетные поцелуи — ничего другого она вообразить не могла.</p> <p>Поездки по выгонам ничуть не сделали ее осведомленной в вопросах пола, ибо, почуяв издали собаку, животные разом теряли всякую склонность к эротическим наслаждениям, а спариваться без разбору им в Дрохеде, как и на любой ферме, не давали.</p> <p>На время, когда баранов на особом выгоне пускали к овцам, Мэгги отсылали куда-нибудь в другое место. А увидав, как одна собака вскочила на другую, она принимала это за игру и огревала обеих кнутом: когда пасешь отару, не до баловства.</p> <p>Едва ли хоть один человек способен рассудить, что тяжелей — неосознанное томление, неразлучное с беспокойством и взвинченностью, или ясное и определенное желание, упрямо стремящееся к утолению.</p> <p>Бедная Мэгги томилась, не зная толком, к чему ее тянет, но тяга не отпускала — и неотвратимое влечение сосредоточилось на Ральфе де Брикассаре.</p> <p>И она мечтала о нем, жаждала его, стремилась к нему и горевала, что хоть он и говорил, будто любит ее, а ни разу не навестил, так мало она для него значит.</p> <p>Эти ее раздумья прервал Пэдди, он ехал той же дорогой к дому; Мэгги с улыбкой придержала каурую кобылу, дожидаясь отца.</p> <p>— Вот приятная встреча! — сказал Пэдди и</p>
---	---

<p>Πάντν.</p> <p>"Ναι, μπαμπά. Τι νέα μας φέρνεις από τα έξω βοσκοτόπια; Πώς πάει η ξηρασία;"</p> <p>"Είναι λίγο χειρότερα από δω, νομίζω. Και ποτέ μου δεν έχω δει τόσα καγκουρό μαζεμένα! Πρέπει να χει φτάσει ως τη Μιλπαρίγκα η ξεράϊλα. Ο Μάρτιν Κινγκ είπε να πάρουμε τα τουφέκια μας, αλλά και μεραρχία ολόκληρη να ήμαστε δε θα μπορούσαμε να σκοτώσουμε τόσα καγκουρό όσα χρειάζεται για να καλυτερέψουν έστω και λιγάκι τα πράγματα".</p> <p>Ήταν τόσο καλός, τόσο πονετικός, ήξερε ν' αγαπάει και να καταλαβαίνει και να συγχωρεί. και σπάνια της δινόταν η ευκαιρία να τον δει δίχως να είναι μαζί τους κι ένα τουλάχιστον από τ' αγόρια.</p> <p>Πριν χάσει το κουράγιο της, προτού αλλάξει γνώμη, η Μέγκνυ τον ρώτησε να της ξεδιαλύνει την αμφιβολία που την έτρωγε, παρ όλες τις διαβεβαιώσεις που έδινε στον εαυτό της.</p> <p>"Μπαμπά, γιατί δεν έρχεται να μας δει ποτέ ο πατήρ Ντε Μπρικασάρ;"</p> <p>"Είναι απασχολημένος, Μέγκνυ", απάντησε ο Πάντν, παίρνοντας προς στιγμή ένα ύφος επιφυλακτικό.</p> <p>"Ναι, αλλά κάνουν κι οι κληρικοί διακοπές, έτσι δεν είναι; Κάποτε την αγαπούσε τόσο την Ντρογκέντα. είμαι σίγουρη πως θα ήθελε να περάσει μαζί μας τις διακοπές του".</p> <p>"Κάνουν κι οι κληρικοί τις διακοπές τους, Μέγκνυ, όμως αυτό δε σημαίνει πως ξεχνάνε έστω και για μια στιγμή το καθήκον τους.</p> <p>Για να καταλάβεις, πρέπει να λένε τη Λειτουργία κάθε μέρα, ακόμα κι αν είναι μονάχοι. Νομίζω πως ο πατήρ Ραλφ είναι ένας πολύ σοφός άνθρωπος, και ξέρει πως δε γίνεται να ξαναγυρίσει σ' έναν τρόπο ζωής που έχει πια αφήσει πίσω του.</p> <p>Για κείνον, μικρούλα μου Μέγκνυ, η Ντρογκέντα είναι κάτι που ανήκει στο παρελθόν. Αν ερχόταν ξανά, δε θα του έδινε την ίδια ευχαρίστηση όπως άλλοτε".</p> <p>"Θες να πεις πως μας έχει ξεχάσει", έκανε μελαγχολικά.</p> <p>"Όχι, όχι, δεν είν έτσι. Αν μας είχε ξεχάσει δε θα μας έγραφε τόσο συχνά, μήτε θα ρωτούσε να μάθει τα νέα του καθένα μας ξεχωριστά".</p>	<p>шагом пустил свою старуху чалую рядом с уже немолодой лошадыо дочери.</p> <p>— Да, правда, — отозвалась Мэгги. — А как на дальних выгонах, очень сухо?</p> <p>— Пожалуй, похуже, чем тут. И кенги нагрянули, я их столько еще не видывал! Наверно, дальше к Милпаринке настоящая засуха. Мартин Кинг говорил, надо их пострелять, а я думаю, тут хоть из пулеметов строчи, кенг не убавится, их тьма-тьмушца.</p> <p>Он такой славный, такой заботливый, любящий, все прощает, и так редко ей случается побыть с ним вдвоем, вечно рядом крутится кто-нибудь из братьев...</p> <p>И Мэгги не удержалась, задала все тот же вопрос, который терзал и мучил ее, как ни старалась она себя успокоить.</p> <p>— Папа, а почему отец Ральф совсем нас не навещает?</p> <p>— Он очень занят, Мэгги, — ответил Пэдди с какой-то ноткой настороженности.</p> <p>— Но ведь даже у священников бывает свободное время, правда? Он раньше так любил Дрохеду, уж наверно он хотел бы приехать сюда отдохнуть.</p> <p>— Да, верно, священники тоже отдыхают, Мэгги, но вообще-то они никогда не свободны от своего дела.</p> <p>К примеру, им всю жизнь каждый день надо служить мессу, хотя бы при этом больше ни души не было. Я так думаю, отец де Брикассар очень мудрый человек, он понимает, жизнь обратно не повернешь, что было, то прошло.</p> <p>Для него Дрохеда — дело прошлое, малышка Мэгги. Вернись он сюда, ему тут уж не будет прежнего удовольствия.</p> <p>— По-твоему, он нас забыл, — подавленно промолвила Мэгги.</p> <p>— Не то что забыл. Тогда бы он не писал так часто и не спрашивал про каждого. —</p>
---	--

Γύρισε πάνω στη σέλα του και την κοίταξε με λυπημένα μάτια. "Νομίζω πως είναι καλύτερα να μην ξανάρθει άλλη φορά, κι έτσι δεν τον έχω προσκαλέσει ποτέ μου για να μην του βάλω την ιδέα".

"Μπαμπά!"

Ο Πάντου έσφιξε την καρδιά του κι έκανε το μεγάλο τόλμημα ν' αντιμετωπίσει το πρόβλημα δίχως υπεκφυγές.

"Κοίτα, Μέγκυ, δεν είναι σωστό να κάθεσαι να κάνεις όνειρα για έναν παπά, κι είναι καιρός να το καταλάβεις αυτό.

Έχεις φυλάξει καλά το μυστικό σου, δε νομίζω να το ξέρει κανένας άλλος το πώς νιώθεις, αφού μονάχα εμένα ρωτάς όταν θέλεις να μάθεις κάτι, έτσι δεν είναι;

Όχι πως κάνεις πολλές ερωτήσεις, μα είναι αρκετές για να καταλάβω τι συμβαίνει. Τώρα λοιπόν θέλω να μ' ακούσεις μια και καλή. πρέπει να σταματήσει αυτή η κατάσταση, κατάλαβες; Ο πατήρ Ντε Μπρικασάρ έχει κάνει όρκους ιερούς που ξέρω πως δεν έχει καμιά πρόθεση να τους καταπατήσει. έχεις παρεξηγήσει τη στοργή και την αδυναμία που σου δείχνει.

Ήταν μεγάλος άντρας όταν σε γνώρισε κι εσύ ένα μικρό κοριτσάκι. Έτσι σε βλέπει, Μέγκυ, μέχρι και σήμερα ακόμα, σαν παιδούλα".

Δεν του απάντησε, ούτε άλλαξε η έκφραση της. Ναι, σκέφτηκε ο Πάντου, ήταν αληθινή κόρη της Φη. Μετά από λίγο του είπε σφιγμένα:

"Θα μπορούσε όμως να σταματήσει να είναι παπάς. Μονάχα που δεν είχα ποτέ την ευκαιρία να το κουβεντιάσω μαζί του".

Το σοκ που καταγράφηκε στο πρόσωπο του Πάντου ήταν πέρα για πέρα αυθεντικό, κι έτσι τούτη του η έκφραση έπεισε τη Μέγκυ περισσότερο από τα ξεκάθαρα κι έντονα λόγια του:

"Μέγκυ! Αχ, Θεέ μου, να πού βγάζει η απομόνωση μας στην άκρη του κόσμου! Θα έπρεπε να είχες πάει στο σχολείο, κόρη μου, κι αν είχε πεθάνει πιο γρήγορα η θεία Μαίρη θα σε είχα στείλει στο Σίδνεϋ τουλάχιστον για κάνα δυο χρόνια.

Τώρα όμως είσαι πολύ μεγάλη" φαντάζομαι. Δε θα θελα να πας και να σε κοροϊδεύουν για την ηλικία σου, μικρούλα, καημενούλα μου Μέγκυ".

Пэдди повернулся к дочери, в голубых глазах его светилась жалость. — Я так думаю, лучше ему не приезжать, вот и не приглашаю, чтоб он про это и не думал.

— Папа!

И Пэдди — будь что будет! — словно в омут кинулся:

— Послушай, Мэгги, не годится девушке мечтать о священнике, пора уж тебе понять.

Ты свой секрет хранить умеешь, наверно, больше никто про это не догадывается, но ведь с вопросами-то ты идешь ко мне, верно?

Не много вопросов, но и этого довольно. Так вот, говорю тебе, кончай с этим, ясно? Отец де Брикассар дал обет и нарушать его не станет, точно тебе говорю, он к тебе, конечно, привязан, только ты это не правильно понимаешь.

Он был уже взрослый, когда тебя узнал, а ты была совсем ребенок. Так вот, Мэгги, ты для него и по сей день просто ребенок.

Она не ответила, и лицо ее не дрогнуло. Что и говорить, настоящая Фионина дочка, подумал Пэдди. Потом неестественно спокойно она сказала:

— Но он мог бы выйти из священников, просто у меня не было случая с ним об этом поговорить.

По лицу Пэдди видно было, до чего он ошарашен, и это неподдельное возмущение оказалось для нее куда убедительней его пылкой речи.

— Мэгги! О Господи, вот беда — жить в такой глуши! Надо было тебе учиться, девчонка, если б тетя Мэри померла раньше, я бы тебя спровадил в Сидней хоть годика на два, там бы тебя научили уму-разуму.

А теперь тебе для этого лет многовато. Не хочу я, чтоб люди над тобой смеялись, бедная моя малышка Мэгги.

Συνέχισε σε τόνο ήρεμο, και με ρυθμό αργό που έδινε στα λόγια του μια αιχμηρή, σαφή σκληρότητα, μολονότι δεν προσπαθούσε σκόπιμα να φανεί σκληρός μαζί της, αλλά ήθελε μονάχα να της διαλύσει μια και καλή τις ψευδαισθήσεις της.

"Ο πατήρ Ντε Μπρικασάρ είναι ιερωμένος, Μέγκυ, ποτέ, ποτέ δε θα μπορέσει να γίνει άνθρωπος απλός, κατάλαβε το αυτό.

Οι όρκοι που πήρε είναι πολύ ιεροί κι αγιασμένοι για να τους καταπατήσει. Από τη στιγμή που γίνεται κάποιος κληρικός δεν μπορεί να κάνει πια πίσω, κι οι δάσκαλοι του στην Ιερατική Σχολή φροντίζουν να ξέρει στα σίγουρα σε ποιο πράγμα ορκίζεται πριν το κάνει.

Όποιος παίρνει αυτούς τους όρκους είναι βέβαιος πέρα από κάθε αμφιβολία πως δε θα τους παραβεί ποτέ στη ζωή του. Ο πατήρ Ντε Μπρικασάρ πήρε τους όρκους του και δε θα τους πατήσει για τίποτε".

Στέναξε. "Τώρα λοιπόν ξέρεις, Μέγκυ, έτσι δεν είναι; Απ αυτή τη στιγμή και μετά δεν έχεις καμιά απολύτως δικαιολογία να κάθεσαι να σκέφτεσαι τον πατέρα Ντε Μπρικασάρ".

Είχαν έρθει από το μπροστινό μέρος του σπιτιού κι έτσι βρίσκονταν πιο κοντά στους στάβλους παρά στα υπόστεγα. δίχως λέξη, η Μέγκυ έστρεψε το άλογο της κατά τους στάβλους κι άφησε τον πατέρα της να συνεχίσει μονάχος.

Για λίγο γύρναγε ολοένα πίσω το κεφάλι του να την κοιτάει, μα όταν την είδε να περνάει μέσα από το φράχτη για τους στάβλους και να χάνεται, σπιρούνισε το δικό του άλογο και συνέχισε το δρόμο του με γρήγορο καλπασμό. Μισούσε τον εαυτό του που είχε αναγκαστεί να της μιλήσει έτσι.

Στο διάλογο πια τούτα τα μπερδέματα ανάμεσα στους άντρες και τις γυναίκες! Λες κι είχαν τους δικούς τους νόμους και τους δικούς τους κανόνες αυτές οι σχέσεις, που έρχονταν σε σύγκρουση με καθετί άλλο.

Η φωνή του πατέρα Ραλφ ντε Μπρικασάρ ήταν πολύ ψυχρή, κι ωστόσο είχε περισσότερη ζεστασιά από,τι τα μάτια του, που στιγμή δεν άφηναν το χλομό πρόσωπο του νεαρού παπά όσο του μιλούσε με τρόπο αλύγιστο και λόγια μετρημένα.

"Δε στάθηκες στο ύψος που απαιτεί ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός από τους ιερωμένους Του.

Φαντάζομαι πως εσύ το ξέρεις αυτό καλύτερα από

— И он продолжал мягче, с расстановкой, что придало его словам жестокою, пронзительную ясность, хотя он ничуть не хотел быть жестоким, хотел лишь раз навсегда развеять дочкины напрасные надежды:

— Отец де Брикассар — священник, Мэгги, священник. И никогда он не перестанет быть священником, это невозможно, пойми.

Он дал священный обет, торжественный и вовеки нерушимый. Раз уж человек принял сан, обратного хода нет, и его наставники в духовной семинарии позаботились, чтобы он заранее твердо знал, на что идет и в чем клянется.

Кто дает такой обет, наверняка знает — нарушить его нельзя до самой смерти. Отец де Брикассар дал такой обет — и вовек его не нарушит.

— Пэдди вздохнул. — Теперь понимаешь, Мэгги? И вперед об отце де Брикассаре не мечтай, больше не будет тебе оправдания.

Они подъехали к Главной усадьбе не со стороны овчарен, а со стороны конюшен; не говоря ни слова, Мэгги повернула каурую к конюшне, предоставив отцу ехать дальше одному.

Сперва он все оглядывался и смотрел ей вслед, но когда она скрылась за оградой конного двора, наподдал каблуками чалой под ребра и пустился вскачь, отчаянно злясь на себя за то, что ему пришлось сказать.

Будь прокляты эти любовные дела! Видно, тут какие-то свои правила, ни с чем другим не сообразные.

Голос преподобного Ральфа де Брикассара обдавал холодом, но еще холодней был его взгляд, прикованный к бледному лицу молодого священника; сухо, размеренно звучали слова:

— Вы поступали не так, как того требует от своих служителей господь наш Иисус Христос.

Полагаю, сами вы знаете это лучше, чем можем

<p>μας που καλούμαστε σήμερα να σε κρίνουμε. Αλλά, παρ' όλ' αυτά, πρέπει να σου πω δυο λόγια εκ μέρους του Αρχιεπισκόπου μας, που είναι όχι μονάχα κληρικός όπως κι εσύ αλλά κι ανώτερος σου.</p> <p>Του οφείλεις απόλυτη υποταγή και δεν είσαι σε θέση να διαφωνήσεις με τις απόψεις του και τις αποφάσεις του.</p> <p>"Καταλαβαίνεις πραγματικά σε ποιο βαθμό ατίμασες τον εαυτό σου, την ενορία σου, κι ιδιαίτερα την Εκκλησία που ορκίζόσουν κάποτε να την αγαπάς πιο πολύ από κάθε ανθρώπινο πλάσμα; Ο όρκος της αγνότητας που έδωσες είναι το ίδιο ιερός και δεσμευτικός όπως οι υπόλοιποι, κι είναι σοβαρή αμαρτία να τον παραβαίνει κάποιος.</p> <p>Φυσικά, δεν πρόκειται να δεις ποτέ ξανά την κοπέλα, κι εμείς θα πρέπει να σε βοηθήσουμε στην προσπάθεια σου να νικήσεις τον πειρασμό.</p> <p>Γι' αυτό κανονίσαμε να φύγεις αμέσως και να πας ν' αναλάβεις καθήκοντα ιερέα στην ενορία του Ντάργουιν, στη Βόρεια Επικράτεια.</p> <p>Θα πάρεις απόψε το βραδινό τρένο για το Μπρισμπέην κι από κει θα συνεχίσεις με τρένο πάλι για το Λόνγκκριτς.</p> <p>Στο Λόνγκκριτς θα πάρεις ένα αεροπλάνο της Κουάντας για το Ντάργουιν. Τούτη τη στιγμή έχει αναλάβει κάποιος να μαζέψει τα πράγματα σου και οι βαλίτσες σου θα βρίσκονται στο τρένο πριν από την αναχώρηση—έτσι δε χρειάζεται να επιστρέψεις στην προηγούμενη ενορία σου.</p> <p>"Τώρα πήγαινε στο παρεκκλήσι με τον πατέρα Ιωάννη και προσευχήσου. Θα μείνεις εκεί ώσπου να έρθει η ώρα να φύγεις για το σταθμό. Ο πατήρ Ιωάννης θα σε συνοδέψει μέχρι το Ντάργουιν, προσφέροντάς σου με την παρουσία του την παρηγοριά και την ανακούφιση που χρειάζεσαι.</p> <p>Μπορείς να πηγαίνεις".</p> <p>Ήταν σοφοί οι ανώτεροι αξιωματούχοι της Εκκλησίας, και ήξεραν καλά τι έκαναν, δε θ' άφηναν στον αμαρτωλό κανένα περιθώριο για οποιαδήποτε επαφή με το κορίτσι του από δω και πέρα.</p> <p>Η σχέση αυτή είχε γίνει το σκάνδαλο της ενορίας του νεαρού παπά, πράγμα πολύ δυσάρεστο.</p> <p>Όσο για την κοπέλα, άσ τη να περιμένει, δίχως να ξέρει τι έχει συμβεί.</p>	<p>когда-либо узнать мы, кто вас судит, однако я все же должен судить вас от имени вашего архиепископа, ибо он не только собрат ваш по вере, но и старший над вами.</p> <p>Ему вы обязаны беспрекословно повиноваться, и не вам оспаривать его суждения и его приговор.</p> <p>Сознаете ли вы, какой позор навлекли на себя, на весь ваш приход, а главное — на святую церковь, которую возлюбить должны были превыше, всех людей? Данный вами обет целомудрия священ и нерушим, равно как все иные ваши обеты, изменить ему — тяжкий грех.</p> <p>Разумеется, вы никогда больше не увидите эту женщину, однако наш долг помочь вам побороть соблазн.</p> <p>И мы позаботились о том, чтобы вы немедля отбыли на новое место службы, вам поручен приход в Дарвине, на Северной территории.</p> <p>Сегодня же вечером вы скорым поездом отправитесь в Брисбен, а оттуда, также поездом, в Лонгрич.</p> <p>В Лонгриче вы сядете на самолет, следующий в Дарвин. Ваши личные вещи в настоящую минуту укладывают, они будут ждать вас в поезде перед отправлением, так что вам незачем возвращаться в ваш нынешний приход.</p> <p>А теперь ступайте с отцом Джоном в нашу часовню и молитесь. Вы останетесь в часовне, пока не пора будет ехать к поезду. Ради спокойствия и утешения вашего отец Джон будет сопровождать вас до Дарвина.</p> <p>Идите.</p> <p>Святые отцы, стоящие у кормила католической церкви, мудры и предусмотрительны, они не оставят грешнику возможности обменяться хоть словом с девушкой, которая стала его любовницей.</p> <p>Эта греховная связь вызвала в нынешнем его приходе скандальную, весьма неприятную огласку.</p> <p>А девица — что ж, пусть ее ждет, и тревожится, и теряется в догадках.</p>
--	---

Ο καλός της από αυτή τη στιγμή κι ώσπου να φτάσει στο Ντάργουιν θα είχε συνέχεια στο πλάϊ του τον πατέρα Ιωάννη, που είχε πάρει σαφέστατες οδηγίες να μην τον αφήσει από τα μάτια του. Από κει κι ύστερα όλα τα γράμματα που θα έστελνε από το Ντάργουιν θ' ανοίγονταν και θα του απαγορευόταν να κάνει υπεραστικά τηλεφωνήματα.

Όχι, δε θα μάθαινε ποτέ η κοπέλα του πού τον είχαν στείλει, κι εκείνος δε θα μπορούσε ποτέ να την ειδοποιήσει. Μήτε θα του δινόταν η ευκαιρία να κάνει μια άλλη σχέση. το Ντάργουιν ήταν μια πόλη απομονωμένη, με ελάχιστες γυναίκες.

Οι όρκοι που είχε πάρει ήταν καθοριστικοί για όλη του τη ζωή, ποτέ δε θα μπορούσε ν' απαλλαγεί απ αυτούς. Κι αν δεν ήταν σε θέση να ελέγξει τον εαυτό του, θ' αναλάμβανε να το κάνει η Εκκλησία για κείνον.

Αφού είδε το νεαρό παπά να βγαίνει από το δωμάτιο με τη συνοδεία του διορισμένου του κέρβερου, ο πατήρ Ραλφ σηκώθηκε από το γραφείο του και πέρασε σε μια άλλη αίθουσα.

Ο Αρχιεπίσκοπος Κλούνυ Νταρκ καθόταν στη συνηθισμένη του καρέκλα, κι αντίκρυ του καθόταν σιωπηλός ένας άλλος κληρικός με μοβ ράσο και σκουφάκι.

Ο Αρχιεπίσκοπος ήταν άντρας μεγαλόσωμος, με πυκνά όμορφα άσπρα μαλλιά, είχε έντονη αίσθηση του χιούμορ και την τάση να τιμεί με το παραπάνω το καλό φάϊ.

Ο επισκέπτης του είχε ακριβώς το αντίθετο παρουσιαστικό. κοντός κι αδύνατος, με λίγα αραιά μαύρα μαλλιά ολόγυρα στο σκούφο του, ένα ασκητικό πρόσωπο γεμάτο γωνίες, μούτρο κιτρινάρικο και τεράστια σκούρα μάτια.

Την ηλικία του δεν μπορούσες να την προσδιορίσεις εύκολα, την έκανες από τριάντα μέχρι και πενήντα, πάντως στην πραγματικότητα ήταν τριάντα εννιά χρόνων, τρία χρόνια πιο μεγάλος από τον πατέρα Ραλφ ντε Μπρικασάρ.

"Κάθισε, πάτερ, να πιεις ένα φλιτζάνι τσάι μαζί μας", είπε εγκάρδια ο Αρχιεπίσκοπος. "Είχα αρχίσει να σκέφτομαι πως θα έπρεπε να ζητήσουμε να μας φτιάξουν άλλο, έτσι που αργούσες να ρθεις.
Τι έγινε με το νεαρό μας;"

С этой минуты и до прибытия в Дарвин грешник будет под неусыпным наблюдением высокочтимого отца Джона, которому даны соответствующие наставления, а впредь все письма грешника из Дарвина будут вскрываться, и ему не дозволены будут междугородные телефонные переговоры.

Любовница никогда не узнает, куда он исчез, и он никогда не сможет ей сообщить. И никогда уже ему не вступить в новую связь. Дарвин — город на краю пустыни, женщины там наперечет.

Он дал обеты нерушимые, никто и ничто не может его от них освободить; а если сам он по слабости духа не способен держать себя в строгости, святая церковь должна сделать это за него.

Отец Ральф проводил взглядом молодого священника и приставленного к нему стража, а когда за ними затворилась дверь, поднялся из-за стола и прошел во внутренние покои.

Архиепископ Клюни Дарк сидел в своем обычном кресле, а боком к нему неподвижно сидел еще один человек, препоясанный лиловым шелком и в круглой шапочке.

Архиепископ был человек крупный, рослый, с великолепной гривой седых волос и яркими синими глазами, энергичный, жизнерадостный, большой любитель посмеяться и хорошо поесть.

Посетитель, напротив, оказался маленьким, худеньким, из-под шапочки падали редкие черные пряди, синевато темнели чисто выбритые щеки и подбородок, на худом землистом лице аскета — большие черные глаза.

Судя по виду, ему могло быть и тридцать лет, и пятьдесят, а было тридцать девять — тремя годами больше, чем преподобному Ральфу де Брикассару.

— Садитесь, отец Ральф, выпейте чаю, — радушно пригласил архиепископ Дарк. — Я уж подумывал, не придется ли спросить свежего.

Ну что, дали вы этому молодому человеку на прощанье подходящие наставления, чтобы

"Του μίλησα όπως είχαμε πει, Μακαριότατε", απάντησε ο πατήρ Ραλφ και κάθισε στην τρίτη καρέκλα γύρω από το τραπέζακι για το τσάι, όπου υπήρχαν μικρά σάντουιτς, κέικ με άσπρο και ροζ γλάσο, ζεστά βουτυρωμένα ψωμάκια αλειμμένα με μαρμελάδα και σαντιγί. Υπήρχε ακόμα ένα ασημένιο σετ τσαγιού και φλιτζάνια από πορσελάνη Έϊνσλυ, που ήταν ντυμένη μένα λεπτό φύλλο χρυσού απέξω.

Είναι λυπηρά τέτοιου είδους περιστατικά, αγαπητέ μου Αρχιεπίσκοπε, μα ακόμα κι εμείς, οι ορισμένοι ιερείς του Κυρίου μας, είμαστε πλάσματα αδύναμα, άνθρωποι και τίποτε παραπάνω.

Τον συμπονάω από τα βάθη της καρδιάς μου και σήμερα το βράδυ θα προσευχηθώ γι αυτόν, θα παρακαλέσω το Θεό να του δίνει περισσότερη δύναμη στο μέλλον", είπε ο επισκέπτης.

Είχε απαλή φωνή με μια έντονη ξενική προφορά, και τόνιζε ιδιαίτερα τα σίγμα του.

Ήταν Ιταλός, είχε το αξίωμα του Μακαριότατου Αρχιεπίσκοπου και Λεγάτου του Πάπα στην Αυστραλέζικη Καθολική Εκκλησία, και λεγόταν Βιτόριο Σκαρμπάντσα ντι Κοντίνι-Βερτσέζε.

Έπαιζε τον ευαίσθητο ρόλο του συνδέσμου ανάμεσα στην αυστραλέζικη ιεραρχία και στο κέντρο της εξουσίας -το Βατικανό-, πράγμα, που σήμαινε πως ήταν ο πιο σημαντικός κληρικός σε τούτη τη γωνιά του κόσμου.

Προτού του αναθέσουν αυτή τη θέση, ήλπιζε φυσικά να τον στείλουν στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, αλλά όταν το σκέφτηκε καλύτερα αποφάσισε πως θα του πήγαινε μια χαρά και η Αυστραλία.

Μολονότι είχε πολύ λιγότερο πληθυσμό, παρ όλη τη μεγάλη της έκταση, ήταν συγχρόνως πολύ περισσότερο καθολική. Αντίθετα με τον υπόλοιπο αγγλόφωνο κόσμο, στην Αυστραλία δεν αποτελούσε κοινωνικό ξεπεσμό το να σαι καθολικός, ούτε αποτελούσε μειονέκτημα για ένα φιλόδοξο πολιτικό ή επιχειρηματία ή δικαστή.

Κι ήταν μια χώρα πλούσια, επιδοτούσε καλά την Εκκλησία. Δεν υπήρχε λόγος να φοβάται πως θα τον ξεχνούσαν στη Ρώμη όσο θα έμενε στην Αυστραλία.

вел себя получше?

— Да, монсеньор, — коротко ответил отец Ральф и подсел третьим к чайному столу, заставленному всякой всячиной: тут были тонюсенькие сэндвичи с огурцами, пирожные, покрытые белой и розовой глазурью, горячие, только из печи, булочки с маслом, в хрустальных вазочках — варенье и взбитые сливки, серебряный чайник, сахарница и сливочник и эйнслиевские чашки тончайшего фарфора с изящным золотым узором.

— Подобные случаи весьма прискорбны, дорогой архиепископ, но даже мы, служители Господа нашего, всего лишь люди и не чужды слабостей, — сказал посетитель.

— Я глубоко сожалею об этом молодом человеке и сегодня вечером стану молиться о том, чтобы впредь он был тверже духом.

Голос его звучал мягко, он слегка шепелявил, явственно чувствовалось чужеземное произношение.

Родом он был итальянец, по церковной иерархии — архиепископ, папский легат в Австралии, звали его Витторио Скарбанца ди Контини-Верчезе.

Он играл весьма деликатную роль связующего звена между церковными властями Австралии и высшим нервным центром католической церкви — Ватиканом, а это означало, что он — первый и главный пастырь в этой части света.

Прежде чем получить это назначение, он, само собой, надеялся поехать в Соединенные Штаты, но поразмыслив, решил, что и Австралия прекрасно ему подойдет.

Страна эта гораздо меньше если не по размерам, то по численности населения, зато гораздо более католическая. В отличие от других государств, где говорят по-английски, здесь католиков не считают людьми второго сорта, и если кто-то исповедует католическую веру, это ничуть не мешает ему стать преуспевающим политиком, промышленником или судьей.

И это страна богатая, она щедро пополняет церковную казну. Пока он в Австралии, можно не опасаться, что о нем забудут в Риме.

Ο Αρχιεπίσκοπος και Λεγάτος του Πάπα ήταν επίσης άνθρωπος πανέξυπνος και είχε τα μάτια του καρφωμένα όχι στον Αρχιεπίσκοπο Κλούνυ Νταρκ αλλά στον πατέρα Ραλφ ντε Μπρικασάρ, που σύντομα θα γινόταν γραμματέας του.

Ήταν γνωστό σ' όλους πως ο Αρχιεπίσκοπος Νταρκ συμπαθούσε τον παπά πάρα πολύ, μα ο Λεγάτος του Πάπα αναρωτιόταν τώρα αν εκείνου θα του άρεσε ένας τέτοιος άνθρωπος.

Ήταν τόσο μεγάλοςωμοι όλοι τους, αυτοί οι Ιρλανδο Αυστραλέζοι κληρικοί, είχε κουραστεί πια να σηκώνει ολοένα το κεφάλι του για να τους κοιτάξει στα μάτια.

Ο πατήρ Ραλφ φερόταν στον τωρινό του κύριο μ' έναν τρόπο άψογο: ανάλαφρα, άνετα, γεμάτος σεβασμό και συνάμα σαν άντρας σε άντρα μαζί του.

Πώς θα τα πήγαινε μ' έναν ανώτερο του ολότελα διαφορετικό; Συνήθως έδιναν τη θέση του γραμματέα του Λεγάτου του Πάπα σε Ιταλούς κληρικούς, όμως το Βατικανό ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για τον πατέρα Ραλφ ντε Μπρικασάρ.

Ήταν ασυνήθιστη η περίπτωση του: πρώτ' απ όλα ήταν ο ίδιος πλούσιος και δεν είχε προσφερθεί να παραχωρήσει στην Εκκλησία τα λεφτά του, μήτε είχαν οι ανώτεροι του το δικαίωμα να του τα πάρουν, αντίθετα απ' ό,τι πίστευε ο πολύς κόσμος, κι από την άλλη μεριά είχε καταφέρει να τεθεί μια τεράστια περιουσία στη διάθεση της Εκκλησίας, κι ήταν απόλυτα προσωπικό τούτο του το κατόρθωμα.

Έτσι, το Βατικανό είχε αποφασίσει πως ο Λεγάτος του Πάπα έπρεπε να πάρει το νέο άντρα κοντά του, σαν γραμματέα του, για να τον μελετήσει και να δει τι άνθρωπος ήταν τελικά.

Κάποια μέρα, ο Ποντίφικας θα τιμούσε την Αυστραλία μ' έναν Καρδινάλιο από τις τάξεις της δικής της Εκκλησίας, όχι ακόμα όμως. Έτσι, έπεφτε σ' εκείνον το βάρος να εξετάσει κληρικούς γύρω στην ηλικία του πατέρα Ντε Μπρικασάρ, κι απ' όλους όσους υπήρχαν, ο πατήρ Ντε Μπρικασάρ ήταν ο επικρατέστερος υποψήφιος. Ωραία λοιπόν.

Ας δούμε πώς θα τα καταφέρει ο νεαρός μ' έναν Ιταλό, θα φανεί η αξία του. Μπορεί και να είναι ενδιαφέρουσα τελικά. Μονάχα, δε θα μπορούσε να

Притом наместник Папы был человек тонкого ума, и взгляд его поверх золоченого края чашки устремлен был не на архиепископа Клуни Дарка, но на преподобного Ральфа де Брикасара, которому предстояло вскоре стать его, легата, личным секретарем.

Как известно, архиепископу Дарку этот священник очень и очень по душе, но вот вопрос — придется ли такой секретарь по душе ему, папскому легату?

Они высоченные, как башни, эти австралийские пастыри ирландского происхождения, ростом куда выше него; вечно приходится задирать голову, чтобы смотреть им в лицо, это очень утомительно.

С теперешним своим наставником преподобный Ральф де Брикасар держится безукоризненно — легко, непринужденно, почтительно, но прямодушно, и чувство юмора у него есть.

А как он освоится с наставником совсем иного склада? Обычно секретарем легата назначают кого-нибудь из священников-итальянцев, но преподобный Ральф де Брикасар вызывает в Ватикане особый интерес.

Как ни странно, он и сам человек богатый (вопреки распространенному мнению, церковные власти не вправе отнять у него деньги, а сам он их в дар церкви не предлагает); более того, он единоличными усилиями принес церкви богатейший вклад.

Потому в Ватикане и предложили папскому легату ди Контини-Верчезе взять преподобного Ральфа де Брикасара в секретари и присмотреться к этому молодому человеку поближе: что он, в сущности, собою представляет?

В один прекрасный день Папе Римскому придется в награду австралийской католической церкви возвести одного из ее слуг в сан кардинала, но день этот еще не настал. А пока легату следует изучить священников в возрасте де Брикасара, и несомненно, из них именно де Брикасар самый подходящий кандидат. Что ж, быть по сему.

Пусть отец де Брикасар испробует, чего стоит его характер против итальянского. Пожалуй, это будет любопытно. Если б только еще он

ήταν λιγάκι πιο κοντός;

Ο πατήρ Ραλφ έπινε το τσάι του ασυνήθιστα σιωπηλός. Ο Λεγάτος του Πάπα παρατήρησε πως έφαγε ένα μικρό σάντουιτς δίχως να δοκιμάσει τις άλλες λιχουδιές, όμως ήπιε τέσσερα φλιτζάνια τσάι το ένα πίσω από το άλλο, δίχως να προσθέσει ούτε γάλα ούτε ζάχαρη.

Ήταν δηλαδή, όπως έλεγε ο φάκελος του, φοβερά εγκρατής στις συνήθειες της προσωπικής του ζωής, με μοναδική του αδυναμία ένα καλό, και πολύ γρήγορο αυτοκίνητο.

"Έχετε γαλλικό όνομα, πάτερ ", είπε ο Λεγάτος του Πάπα απαλά, "μα απ ό,τι ξέρω είστε Ιρλανδός στην καταγωγή σας.

Πώς συμφωνούν αυτά τα δύο;
Ήταν η οικογένεια σας από τη Γαλλία μήπως;"

Ο πατήρ Ραλφ κούνησε αρνητικά το κεφάλι του, χαμογελώντας.
"Νορμανδικό είναι το όνομα μου, Μακαριότατε, πολύ παλιό και τιμημένο.

Είμαι απόγονος κάποιου Ράνουλφ ντε Μπρικασάρ, που ήταν βαρόνος στην Αυλή του Γουλιέλμου του Κατακτητή. Στα 1066 ακολούθησε τον Γουλιέλμο στην εκστρατεία του στην Αγγλία κι ένας από τους γιους του εγκαταστάθηκε εκεί. Με τους Νορμανδούς βασιλιάδες η οικογένεια δεν είχε κανένα πρόβλημα και πρόκοψε, κι αργότερα, στα χρόνια του Ερρίκου του Τέταρτου, μερικοί απ αυτούς διέσχισαν την Ιρλανδική Θάλασσα και εγκαταστάθηκαν στην περιοχή γύρω από το Δουβλίνο.

Όταν ο Ερρίκος ο Όγδοος απέσπασε την Εκκλησία της Αγγλίας από την εξουσία της Ρώμης, εμείς κρατήσαμε την πίστη του Γουλιέλμου, που σήμαινε ότι νιώθαμε δεσμευμένοι απέναντι στη Ρώμη κι όχι στο Λονδίνο. Όμως με τον Κρόμγουελ και το Κοινοβούλιο χάσαμε τους τίτλους και τα κτήματα μας, που δε μας επιστράφηκαν ποτέ ξανά. Ο Κάρολος φρόντισε να παραχωρήσει την ιρλανδέζικη γη σε Άγγλους ευνοούμενους του. Δεν είναι αναίτιο, ξέρετε, το μίσος των Ιρλανδών για τους Εγγλέζους.

"Έτσι λοιπόν πέσαμε σε σχετική αφάνεια, πιστοί πάντα στην Εκκλησία και τη Ρώμη. Ο μεγαλύτερος μου αδερφός έχει μια φάρμα στην Κομητεία Μηθ όπου εκτρέφει άλογα, κι ελπίζει πως ένα από τα ζώα του θα νικήσει κάποτε, στο Ντέρμπυ ή στο Γκραντ Νάσιοναλ.

был хоть немного пониже ростом!

Преподобный Ральф с благодарностью мелкими глотками пил чай, но был необычно молчалив. Легат заметил — он съел крохотный треугольный сандвич, к прочим лакомствам не прикоснулся, но с жадностью выпил четыре чашки чая без молока и без сахара.

Что ж, так о нем и докладывали: на редкость воздержан и скромен в своих привычках, единственная роскошь, которую он себе позволяет, — личный (и очень быстроходный) автомобиль.

— У вас французская фамилия, ваше преподобие, но, насколько я знаю, вы ирландец, — негромко заговорил легат.

— Откуда такая странность? Ваши предки — французы?

Отец Ральф с улыбкой покачал головой.

— Это нормандское имя, ваше высокопреосвященство, очень старинное и почтенное.

Я прямой потомок некоего Ранульфа де Брикассара, он был бароном при дворе Вильгельма Завоевателя. В тысяча шестьдесят шестом году он с войском Вильгельма вторгся в Англию, и один из его сыновей стал здесь землевладельцем. Семья эта процветала, пока Англией правили норманны, а позднее, при Генрихе Четвертом, некоторые переправились в Ирландию и осели в той ее части, что оказалась под английской короной.

Когда Генрих Восьмой отделил англиканскую церковь от римской, мы продолжали придерживаться веры Вильгельма Завоевателя, иначе говоря, считали, что подчиняемся прежде всего не Лондону, а Риму. Но при Кромвеле мы лишились всех своих земель и титулов, и нам их уже не вернули. Ирландскими землями Карл награждал своих английских любимцев. Ирландцы, знаете ли, не без причины ненавидят англичан.

И вот мы более или менее впали в безвестность, но остались верны католической церкви и Риму. У моего старшего брата отличный конный завод в графстве Мот, и он надеется, что одна из его лошадей выиграет когда-нибудь приз Дерби или Большой национальный.

<p>Εγώ είμαι ο δεύτερος γιος, κι ήταν από παλιά παράδοση για την οικογένεια μας να προσχωρεί στους κόλπους της Εκκλησίας ο δευτερότοκος, αν έχει μια τέτοια επιθυμία.</p> <p>Είμαι πολύ περήφανος για το όνομα Και την καταγωγή μου, ξέρετε. Υπάρχουν Ντε Μπρικασάρ εδώ και δεκαπέντε αιώνες τώρα".</p> <p>Α, αυτό ήταν πολύ καλό! Να κατάγεις από οικογένεια με παρελθόν αψεγάδιαστο, που κράτησε την πίστη της μέσα από αποδημίες και διώξεις, και να χεις ένα όνομα παλιό, αριστοκρατικό. "Και το Ραλφ;" ;</p> <p>"Βγαίνει από το Ράνουλφ, Μακαριότατε".</p> <p>"Ναι, κατάλαβα".</p> <p>" Θα μου λείψεις πολύ, Ραλφ ", είπε ο Αρχιεπίσκοπος Κλούνυ Νταρκ, προτού χώσει στο στόμα του ένα ολόκληρο ψωμάκι αλειμμένο με μπόλικη μαρμελάδα και σαντιγί.</p> <p>Ο πατήρ Ραλφ έβαλε τα γέλια.</p> <p>"Με φέρνετε σε δίλημμα, Μακαριότατε! Τούτη τη στιγμή κάθομαι ανάμεσα στον πρώην κύριο μου και στον καινούριο, κι αν απαντήσω έτσι που να ευχαριστηθεί ο ένας μπορεί να δυσαρεστήσω τον άλλο. Θα μου επιτρέψετε όμως να πω πως θα μου λείψετε, Μακαριότατε, ενώ προσμένω με χαρά τη στιγμή που θα υπηρετήσω εσάς, Μακαριότατε".</p> <p>Ωραία απάντηση, πολύ διπλωματική. Ο Αρχιεπίσκοπος Ντι Κοντίνι-Βερτσέζε άρχισε να σκέφτεται πως μπορεί να του βγαίνει πράγματι σε καλό η συνεργασία του μ'έναν τέτοιο γραμματέα.</p> <p>Ήταν όμορφος όμως, πολύ περισσότερο απ'όσο θα έπρεπε, με τούτα τα λεπτά χαρακτηριστικά, τα χτυπητά χρώματα, το υπέροχο κορμί.</p> <p>Ο πατήρ Ραλφ έμεινε σιωπηλός, με τα μάτια καρφωμένα στο τραπεζάκι, δίχως να το βλέπει. Μπροστά του είχε την εικόνα του νεαρού παπά, θυμόταν την έκφραση που πήραν εκείνα τα ήδη βασανισμένα μάτια όταν του έδωσε να καταλάβει πως δε θα τον άφηναν ούτε ν' αποχαιρετήσει το κορίτσι του.</p> <p>Θεέ μου, για σκέψου να ήταν ο ίδιος στη θέση του</p>	<p>Я — второй сын в семье, а, по традиции нашего рода, второй сын всегда принимал сан, если чувствовал к этому склонность.</p> <p>Я, признаться, горжусь своим именем и своим происхождением. Роду де Брикассаров уже полторы тысячи лет.</p> <p>Да, это прозвучало недурно! Старинное аристократическое имя и повесть о неизменной твердости в вере, даже наперекор изгнанию и преследованиям.</p> <p>— А откуда «Ральф»?</p> <p>— Сокращенное Ранульф, ваше высокопреосвященство.</p> <p>— Понимаю.</p> <p>— Мне будет очень не доставать вас, отец Ральф, — сказал архиепископ Клюни Дарк, густо намазал половину булочки вареньем и взбитыми сливками и разом отправил все это в рот.</p> <p>Отец Ральф рассмеялся.</p> <p>— Вы ставите меня в трудное положение, ваше высокопреосвященство! Я оказался между прежним и новым наставником, и если дам ответ, приятный одному из вас, он может не понравиться другому. Но позволительно ли сказать, что мне будет не доставать вас, ваше высокопреосвященство — и в то же время я с радостью готов служить вам, ваше высокопреосвященство?</p> <p>Отлично сказано, поистине дипломатический ответ. Архиепископ ди Контини-Верчезе подумал, что, пожалуй, такой секретарь ему вполне подойдет.</p> <p>Только вот чересчур красив, такие тонкие черты, поразительно яркие глаза, волосы, цвет лица, великолепная фигура.</p> <p>Отец Ральф снова умолк, невидящим взглядом уставился на чайный стол. Он опять увидел молодого священника, которого только что сурово отчитывал, его страдающие глаза в ту минуту, когда стало ясно, что ему не дадут хотя бы проститься с любимой.</p> <p>Боже милостивый, а что, если бы на месте этого</p>
---	---

<p>κληρικού κι η Μέγκυ το κορίτσι! Για λίγο καιρό μπορούσες να κρυφτείς αν ήσουν διακριτικός. ακόμα και για πάντα, αν περιόριζες τις σχέσεις σου με γυναίκες στη διάρκεια των διακοπών σου, μακριά από την ενορία σου.</p> <p>Έτσι κι αφηνόσουνα όμως να νιώσεις κάτι πιο σοβαρό για μια κοπέλα θα το ανακάλυπταν στα σίγουρα.</p> <p>Υπήρχαν φορές που, για να κρατηθεί να μην πάρει το επόμενο τρένο – και να γυρίσει πίσω στο Τζίζυ και στην Ντρογκέντα, πήγαινε και γονάτιζε στα μάρμαρα του παρεκκλησίου με τις ώρες, μέχρι που πιανόταν ολόκληρος κι έφτανε ο πόνος του να γίνει σωματικός.</p> <p>Έλεγε στον εαυτό του πως απλά υπέφερε από μοναξιά, ότι του έλειπε η ανθρώπινη επαφή κι η ζεστασιά που είχε γνωρίσει στην Ντρογκέντα.</p> <p>Έλεγε στον εαυτό του πως δεν είχε αλλάξει τίποτε επειδή υπέκυψε σε μια περαστική αδυναμία κι ανταποκρίθηκε στο φιλί της Μέγκυ. πως η αγάπη του γι αυτή παρέμενε κάτι το απολαυστικά εξιδανικευμένο, ότι δεν είχε αποκτήσει βασανιστικές, ενοχλητικές ανάγκες ολοκλήρωσης που δεν υπήρχαν παλιότερα στα όνειρα του.</p> <p>Γιατί δεν μπορούσε να παραδεχτεί πως είχε αλλάξει κάτι, και στο μυαλό του φύλαγέ τη Μέγκυ σαν παιδούλα, παραγνωρίζοντας το καθετί που ερχόταν σε σύγκρουση με τούτη την εικόνα.</p> <p>Όμως είχε πέσει έξω. Ο πόνος δεν έλεγε να μαλακώσει. Έμοιαζε να μεγαλώνει, να χειροτερεύει, μ'έναν τρόπο ψυχρό και άσχημο. Πιο παλιά, η μοναξιά του ήταν ένα πράγμα απρόσωπο και ποτέ δεν του είχε περάσει απ το νου πως θα ήταν δυνατό να την εξαλείψει η παρουσία οποιουδήποτε συγκεκριμένου ατόμου στη ζωή του.</p> <p>Μα τώρα η μοναξιά είχε ένα όνομα: Μέγκυ, Μέγκυ, Μέγκυ, Μέγκυ...</p> <p>Αφήνοντας κατά μέρος τα ονειροπολήματα βρήκε τον Αρχιεπίσκοπο Ντι Κοντίνι-Βερτσέζε να τον κοιτάζει, και τα σκούρα μεγάλα μάτια του έμοιαζαν επικίνδυνα, λες και γνώριζαν τα πάντα, λες και μπορούσαν να βλέπουν πολύ πιο βαθιά από τα στρογγυλά ματάκια του τωρινού του κυρίου.</p> <p>Πολύ έξυπνος για να παραστήσει πως ήταν αδικαιολόγητο να τον περιεργάζεται το σκουροκάστανο τούτο βλέμμα, ο πατήρ Ραλφ</p>	<p>бедняги оказался он сам, а на месте девушки — Мэгги? Такое может некоторое время сходить с рук, если соблюдать осторожность; может сходить с рук до бесконечности, если встречаться с женщинами только раз в году, на отдыхе, вдалеке от своего прихода.</p> <p>Но позволь себе всерьез привязаться к одной какой-то женщине — и тайну неизбежно раскроют.</p> <p>В иные дни только простояв на коленях на мраморном полу архиепископской часовни, пока не одереveneет и не занеет мучительно все тело, он одолевал порыв — первым же поездом помчаться назад в Джилли и оттуда в Дрохеде.</p> <p>Уверял себя, что он всего лишь устал от одиночества и ему недостает человеческого тепла и радушия, к которым он привык в Дрохеде.</p> <p>Уверял себя, будто ничто не изменилось, когда он, поддавшись минутной слабости, ответил на поцелуй Мэгги — все равно его любовь к ней остается лишь чудесной сказкой и ничуть не преобразилась, не обрела, в отличие от прежних расплывчатых грез, опасную, чуть ли не осязаемую законченность.</p> <p>Нет, он не мог признаться себе в каких-либо переменах и упорно думал о Мэгги как о маленькой девочке, отгоняя образы, которые этому противоречили.</p> <p>Он ошибся. Время шло, а боль не ослабевала. Напротив, мучила еще сильнее, оборачивалась холодной, безобразной пыткой. Прежде одиночество было безликим, и он никогда не думал, что хоть один человек, войдя в его жизнь, мог бы принести ему исцеление.</p> <p>Теперь у одиночества было имя: Мэгги, Мэгги, Мэгги, Мэгги, ..</p> <p>Он очнулся от задумчивости под пристальным немигающим взглядом архиепископа ди Контини-Верчезе — эти большие темные глаза оказались опасно всезнающими, куда более пронизательными, чем живые круглые глаза его нынешнего духовного наставника.</p> <p>Отец Ральф был слишком умен, чтобы притворяться, будто у него нет причин для невеселого раздумья — он ответил будущему</p>
--	--

αντιγύρισε στο μελλοντικό του προϊστάμενο μια ματιά το ίδιο διερευνητική, μετά χαμογέλασε αγνά κι ανασήκωσε τους ώμους του, σαν για να πει: Ο κάθε άνθρωπος έχει μέσα του μια λύπη, και δεν είναι αμαρτία να θυμάσαι τη θλίψη σου.

"Πέστε μου, πάτερ, έχει επηρεάσει διόλου την περιουσία που διαχειρίζεστε η σημερινή οικονομική κρίση;" ρώτησε μελιστάλαχτα ο Ιταλός Αρχιεπίσκοπος.

"Για την ώρα δεν έχουμε ν' ανησυχούμε για τίποτε, Μακαριότατε. Η Μίκαρ Λίμιτιντ δεν επηρεάζεται εύκολα από τις διακυμάνσεις στην αγορά.

Φαντάζομαι πως αυτοί που θα υποφέρουν περισσότερο είναι όσοι έκαναν λιγότερο προσεγμένες επενδύσεις απ' ό,τι η Μαίρη Κάρσον.

Βέβαια, το υποστατικό της Ντρογκέντα δε θα τα πάει και τόσο καλά. η τιμή του μαλλιού πέφτει συνέχεια, μα η Μαίρη Κάρσον ήταν πολύ έξυπνη για να ρίξει όλα της τα χρήματα σε καλλιέργειες και κτήματα, έτσι προτίμησε τη σταθερότητα των μετάλλων.

Πάντως προσωπικά κρίνω πως σήμερα είναι μια εξαιρετική ευκαιρία για ν' αγοράσει κανένας ακίνητα, όχι μονάχα κτήματα στην ύπαιθρο αλλά και σπίτια, κτίρια στις μεγάλες πόλεις.

Είναι γελοίες οι τιμές αυτή την περίοδο και δεν μπορεί να παραμείνουν για πάντα χαμηλές.

Γι αυτό λέω πως αποκλείεται να χάσουμε μακροπρόθεσμα αν αγοράσουμε τώρα ακίνητα. Κάποια μέρα θα περάσει η οικονομική κρίση".

"Σωστά", είπε ο Λεγάτος του Πάπα.

Δηλαδή, ο πατήρ Ντε Μπρι-κασάρ δεν ήταν μονάχα διπλωμάτης από τη φύση του, αλλά είχε και χαρίσματα επιχειρηματία! Στ' αλήθεια θα 'πρεπε να τον έχει υπόψη της η Ρώμη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Βρισκόμαστε στο 1930 κι η Ντρογκέντα την ένωσε για τα καλά την οικονομική κρίση.

Η Αυστραλία όλη είχε γεμίσει ανέργους. Πολλοί έπαψαν να πληρώνουν το νοίκι τους γιατί δεν μπορούσαν πια, όπως έπαψαν και να ματαιοπονού-

ναστανίκου столь же пронιцательным взглядом, потом улыбнулся и слегка пожал плечами, словно говоря: у каждого из нас свои скорби и печали и нет греха в горестных воспоминаниях.

— Скажите, ваше преподобие, неожиданный спад в экономической жизни не отразился на подопечном вам имуществе? — словно между прочим спросил итальянец.

— Пока у нас нет причин тревожиться, ваше высокопреосвященство. «Мичар Лимитед» не так-то легко поддается колебаниям рыночных цен.

Мне думается, больше всего пострадают те, кто поместил свои капиталы не столь осмотрительно, как миссис Карсон.

Конечно, ферма Дрохеда не так процветает, цены на овечью шерсть падают. Но миссис Карсон была слишком разумна, чтобы вложить все свои деньги в сельскохозяйственные предприятия, она предпочитала металл, это гораздо надежнее.

Впрочем, на мой взгляд, сейчас в Австралии самое время покупать землю — не только фермы, но и дома, даже здания в больших городах.

Цены смехотворно низкие, но они не могут вечно оставаться низкими.

Не представляю, чтобы в ближайшие годы мы могли потерпеть убыток на недвижимости, купленной сейчас. Рано или поздно экономический кризис кончится.

— Совершенно верно, — сказал легат.

Итак, отец де Брикассар не только в некотором роде дипломат, он в некотором роде еще и делец. Такой талант Риму, безусловно, не следует упускать из виду.

Глава 9

Но настал 1930 год, и Дрохеда хорошо узнала, что такое экономический кризис.

В Австралии полно было безработных. Кто только мог, переставал платить за жилье и пускался на поиски работы, но тщетно —

<p>ψάχνοντας για δουλειά τη στιγμή που ήξεραν πως δεν υπήρχε καμιά.</p> <p>Τα γυναικόπαιδα, αφημένα στη μοίρα τους, κοίταζαν να πορευτούν όπως όπως, ζούσαν σε παράγκες του δήμου και στριμώχνονταν στις ουρές να πάρουν το επίδομα ανεργίας.</p> <p>Οι πατεράδες κι οι σύζυγοι είχαν πάρει τους δρόμους. Έριχναν μέσα σε μια κουβέρτα τα λιγιστά απαραίτητα, την έδεναν με σκοινιά, την έριχναν στην πλάτη και κινούσαν, ελπίζοντας πως και δουλειά να μην έβρισκαν θα τους έδιναν τουλάχιστον τίποτε αποφάγια στα υποστατικά απ όπου θα περνούσαν.</p> <p>Οι τιμές των τροφίμων ήταν χαμηλές, κι ο Πάντυ γέμιζε φίσκα τα κελάρια και τις αποθήκες στο σπίτι. Όποιος περνούσε από την Ντρογκέντα μπορούσε να είναι σίγουρος πως θα του γέμιζαν το σακούλι του.</p> <p>Το παράξενο ήταν πως οι περιπλανώμενοι έρχονταν και φεύγανε, δίχως ποτέ να γυρίζουν πίσω -έτσι και τύλωναν τις κοιλιές τους με καλό, ζεστό φάϊ κι έπαιρναν προμήθειες για το δρόμο, δε φρόντιζαν να μείνουν κι άλλο, παρά συνέχιζαν ψάχνοντας παρακάτω να βρουν ένας Θεός ήξερε τι.</p> <p>Κι όχι πως ήταν όλα τα υποστατικά τόσο φιλόξενα και γενναιοδώρα σαν την Ντρογκέντα, πράγμα που σ' έκανε να μην καταλαβαίνεις δυο φορές το γιατί δεν ήθελαν να μείνουν αυτοί οι πλανόδιοι.</p> <p>Ίσως ήταν η κούραση και το γεγονός πως δεν είχαν ένα δικό τους σπιτικό, κάπου που να θέλουν να πάνε συγκεκριμένα, που τους έκανε να συνεχίζουν την περιπλάνηση τους.</p> <p>Οι πιο πολλοί τα κατάφερναν να επιβιώσουν, μερικοί πέθαιναν, κι αν έβρισκαν τα κουφάρια τους τα έθαβαν προτού απογυμνώσουν τους σκελετούς τους τα κοράκια και τα γουρούνια. Η Ενδοχώρα ήταν ένας άχραντος, μοναχικός τόπος.</p> <p>Μα ο Στιούαρτ βρισκόταν πάλι μόνιμα στο σπίτι, και το φάϊ του το είχαν πάντα κάπου κοντά στην πόρτα του μαγειρείου. Ήταν εύκολο να βρεις καλούς βοσκούς, εννιά άντρες είχε ο Πάντυ γραμμένους στα βιβλία του που τους έβαζε να κοιμούνται στα παλιά παραπήγματα των εργατών, κι έτσι ο Στιούαρτ δε χρειαζόταν πια στα βοσκοτόπια.</p> <p>Η Φη έπαψε να κρατάει μετρητά σκόρπια εδώ κι</p>	<p>работы нигде не было.</p> <p>Жены и дети, предоставленные самим себе, жили в лачугах на муниципальной земле и выстаивали долгие очереди за пособием, отцы и мужья скитались по стране.</p> <p>Человек брал в дорогу самое необходимое, закатывал эти скудные пожитки в одеяло, перетягивал его ремнями, закидывал скатку за спину и пускался в путь, надеясь, что на фермах если не наймут на работу, так хоть накормят. Лучше уж бродяжить по Глуши, чем ночевать на улицах Сиднея.</p> <p>Цены на все съестное упали, и Пэдди до отказа набил запасами амбары и кладовые. Всякий захожий человек мог не сомневаться, из Дрохеды его натошак и с пустыми руками не отпустят.</p> <p>Но вот что странно, захожие люди на месте не задерживались: подкрепятся горячей пищей, получат кое-какие припасы в дорогу — и даже не пробуют осесть, бредут дальше, ищут... а чего? — это ведомо разве только им самим.</p> <p>Далеко не всюду их встречают так радушно и с такой щедростью, как в Дрохede, и тем непостижимей, почему странники не хотят здесь остаться.</p> <p>Быть может, слишком они устали от бездомности, от бесцельности своих скитаний, от того, что некуда им возвращаться и некуда стремиться, вот и продолжают плыть по течению.</p> <p>Многие все же выживали, а иные погибали в пути, их тут же на месте и хоронили, если только находили прежде, чем вороны и кабаны дочиста обгложут их кости. Огромна и пустынна австралийская Глушь.</p> <p>Но Стюарт снова не отлучался из дому, и дробовик всегда был под рукой, в углу у двери кухни. Подобрать надежных овчаров не стоило труда, в старых бараках для пришлых рабочих Пэдди поселил девятерых холостяков, и на выгонах без Стюарта вполне можно было обойтись.</p> <p>Φια уже не держала наличные деньги где</p>
---	--

εκεί στο σπίτι, κι έβαλε τον Στιου να της φτιάξει πίσω από το ιερό του παρεκκλησίου ένα κρυφό ντουλάπι για το χρηματοκιβώτιο.

Λίγοι από τους πλανόδιους αγύρτες ήταν κακοί άνθρωποι. Οι κακοί προτιμούσαν να μένουν στις πόλεις και στις μεγάλες κωμοπόλεις της υπαίθρου, γιατί η ζωή στους δρόμους ήταν πολύ αγνή, πολύ μοναχική για τα μέτρα τους, δεν τους έδινε τις ευκαιρίες να κλέβουν και ν'αρπάζουν.

Κανένας όμως δε θα μπορούσε να κατηγορήσει τον Πάντυ που έπαιρνε όλα τα μέτρα για να προστατέψει τις γυναίκες του. η Ντρογκέντα ήταν ένα όνομα πολύ γνωστό, και θα ήταν δυνατό να βάλει σε πειρασμό τους μετρημένους ανεπιθύμητους μέσα στους πολλούς που όργωναν την περιοχή.

Ο χειμώνας έφερε κάμποσες άσχημες θύελλες, άλλες με βροχή κι άλλες χωρίς, και την επόμενη άνοιξη και το καλοκαίρι έπεσαν τόσες βροχές που το γρασίδι της Ντρογκέντα ψήλωσε κι έγινε πιο πυκνό και πλούσιο από ποτέ.

Ο Τζιμς κι ο Πάτσυ κάθονταν στο τραπέζι της κουζίνας της κυρίας Σμιθ να μελετήσουν τα διδασκαλικά μαθήματα τους, αλλά αντί να διαβάζουν προτιμούσαν να φλυαρούν για το πώς θα ήταν στο σχολείο του Ρίβερβιου όπου θα τους έστελναν εσωτερικούς.

Όμως η κυρία Σμιθ γινόταν τόσο στρυφνή και δυσάρεστη σαν άκουγε τέτοιες κουβέντες που έπαψαν να το συζητάνε όταν ήταν και κείνη μπροστά.

Και ξανάρθαν πάλι μέρες ξηρασίας, το ψηλό μέχρι τα γόνατα χορτάρι ξεράθηκε ολωσδιόλου και στη διάρκεια του καλοκαιριού ήταν τέτοια η αναβροχιά που ήρθε κι έγινε σχεδόν ασημένιο στο χρώμα.

Δέκα χρόνια ζούσαν οι άντρες στις μαύρες πεδιάδες κι είχαν συνηθίσει πια. καμιά σημασία δεν έδιναν στα απότομα περάσματα από τις πλημμύρες στην ξεράϊλα, παρά περνούσαν την κάθε μέρα λες κι ήταν η πιο σημαντική στη ζωή τους, η μόνη που θα μετρούσε τελικά.

Κι είχαν δίκιο να το βλέπουν έτσι το πράγμα. το βασικό ήταν να επιβιώνεις από τη μια καλή χρονιά μέχρι την επόμενη, που ένας Θεός ήξερε πότε θα ερχόταν.

Κανείς δεν μπορούσε να κάνει προβλέψεις για τη βροχή. Υπήρχε στο Μπρισμαπέν κάποιος, Ίνγκο

πριдется и велела Стюарту за алтарем в часовне устроить потайной шкаф — что-то вроде сейфа.

Дурные люди среди неоседлых австралийцев редкость. Дурные люди предпочитают оставаться в столице и вообще в больших городах, скитальческая жизнь им не по вкусу — слишком чиста, слишком одинока и слишком мало приносит поживы.

Но никто не осуждал Пэдди за то, что он хотел оберечь своих женщин от опасности: Дрохеда место широко известное и вполне могла привлечь немногих нежелательных гостей, что скитались по стране.

Той зимой немало было бурь, то сухих, то с дождями, а весной и летом лило как из ведра, и травы на землях Дрохеды поднялись невиданно высокие, густые и сочные.

Джиме и Пэтси за кухонным столом миссис Смит готовили уроки (они пока учились заочно) и весело болтали о том, как поедут учиться в Ривервью-колледж.

Но миссис Смит от таких разговоров становилась уж очень хмурая и сердитая, и они понемногу научились при ней даже не упоминать, что когда-нибудь уедут из Дрохеды.

И вот опять в небесах ни облачка; высокая, чуть не по пояс, трава за лето без дождей совсем высохла, стала серебристая и ломкая.

За десять лет на этих черноземных равнинах все привыкли к смене наводнений и засухи, к череде взлетов и падений — вверх-вниз, вверх-вниз, и только плечами пожимали и делали свое дело так, словно важен один лишь нынешний день, а все остальное не в счет.

Да и впрямь, самое главное — протянуть от одного хорошего года до другого, когда бы он ни пришел.

Никому не под силу предвидеть, когда будет дождь. Объявился в Брисбене некто Иниго

Τζόουνς τον έλεγε, που κάπως κατάφερε να προβλέπει τον καιρό για μεγάλα διαδήματα, χρησιμοποιούσε μια καινούρια θεωρία για τη δραστηριότητα των ηλιακών κηλίδων, μα εδώ, στις μαύρες πεδιάδες, κανένας δεν έδινε μεγάλη βάση στα όσα έλεγε. Στο Σίδνεϋ και στη Μελβούρνη μπορούσαν να τον υπολογίζουνε όσο ήθελαν και να τον παρακαλάνε να κάνει τις εκτιμήσεις του. οι κάτοικοι της Ενδοχώρας βασίζονταν μονάχα στο δικό τους ένστικτο και στο αν τους πονούσαν ή όχι τα κόκαλα τους.

Το χειμώνα του 1932 έπιασαν ξανά οι άνυδρες καταιγίδες και συνάμα έκανε και πολύ κρύο, αλλά το ψηλό γρασίδι βοήθαγε να μη σηκώνεται πάρα πολλή σκόνη κι οι μύγες δεν ήταν τόσες όπως άλλες φορές. μονάχα που όλ' αυτά δεν παρηγορούσαν διόλου τα φρεσκοκουρεμένα πρόβατα που έτρεμαν κακομοίρικα.

Η κυρία Ντομινίκ Ο'Ρουρκ, που ζούσε σένα απλό, κοινό ξύλινο σπίτι, τρελαινόταν να έχει επισκέπτες από το Σίδνεϋ και να τους τριγυρίζει στην περιοχή. ένα από τα πιο σημαντικά αξιοθέατα στο τουριστικό της πρόγραμμα ήταν το σπιτικό της Ντρογκέντα, όπου πήγαινε τους επισκέπτες της για να τους δείξει πως ακόμα και στις μαύρες πεδιάδες υπήρχαν άνθρωποι που ήξεραν να ζουν με στυλ.

Κι η κουβέντα γύριζε πάντα σε τούτα τα σκελετωμένα, μίζερα πρόβατα, που τα χαν αφήσει ν'αντιμετωπίσουν το χειμώνα δίχως τους δέκα και δεκαπέντε πόντους κατσαρό μαλλί που θα είχαν μέχρι να πιάσει η καλοκαιριάτικη κάψα.

Αλλά, όπως εξήγησε ο Πάντυ σοβαρός σ'έναν επισκέπτη, έτσι γινόταν καλύτερο το μαλλί. Το μαλλί ήταν που μετρούσε, όχι το πρόβατο.

Λίγο μετά που έκανε αυτή τη δήλωση, δημοσιεύτηκε μια επιστολή στην εφημερίδα Σίδνεϋ Μόρνινγκ Χέραλντ, που απαιτούσε να επέμβει άμεσα το Κοινοβούλιο με νομοθετικά μέτρα για να μπει τέλος στη "σκληρότητα των κτηματιών", όπως την έλεγε.

Η κακομοίρα η κυρία Ο'Ρουρκ τρομοκρατήθηκε, όμως ο Πάντυ πέθανε στα γέλια μέχρι που του πόνεσε η κοιλιά του.

"Πάλι καλά που αυτός ο ανόητος δεν είδε ποτέ του βοσκό να σκίζει την κοιλιά ενός πρόβατου και να τη ράβει μετά με σακοράφα", παρηγόρησε την αμήχανη κυρία Ο'Ρουρκ. "

Δεν αξίζει να στενοχωριέσαι, κυρία Ο'Ρουρκ.

Джонс, неплохо предсказывал погоду надолго вперед, опираясь на какую-то новую теорию насчет пятен на солнце, но здесь, на отдаленных черноземных равнинах, его посулам не очень-то верили. Пускай ходят к нему за предсказаниями сиднейские и мельбурнские невесты; труженики черноземных равнин полагаются только на собственное чутье.

Зимой 1932 года опять налетели яростные сухие ветры, резко похолодало, но густые сочные травы не давали разыгаться пыли, и мух тоже развелось меньше обычного. Худо пришлось только что остриженным овцам, бедняги никак не могли согреться.

Миссис О'Рок обожала у себя в ничем не примечательном деревянном доме принимать гостей из Сиднея и любила возить их по соседям, особенно в Дрохеду — надо же показать, что и здесь, в глуши, на черноземных равнинах, кое-кто умеет вести светскую жизнь.

И любая беседа неизбежно сворачивала на злополучных овец, тощих и жалких, точно мокрые крысы, — каково им будет зимовать без длинной, в пять-шесть дюймов шерсти, которая теперь отрастет лишь к наступлению летней жары.

Но, как серьезно пояснил Пэдди одному такому гостю, зато шерсть будет первый сорт. Самое главное ведь не овцы, а шерсть.

Вскоре в «Сидней Морнинг Гералд» появилось письмо — автор его требовал, чтобы парламент принял закон, который покончил бы «с жестокосердием скотоводов».

Бедная миссис О'Рок пришла в ужас, но Пэдди хохотал до упаду.

— Хорошо еще, что этот дурень не видал, как иной стригаль невзначай пропорет овце живот, а потом зашивает толстенной иглой, какой мешки шьют, — утешал он смущенную миссис О'Рок.

— Да вы не расстраивайтесь, миссис О'Рок. Эти

Βλέπεις, οι κάτοικοι της πόλης δεν ξέρουν πώς ζούμε εμείς και μπορούν ν' αγαπάνε τα ζώα τους σαν να ήταν παιδιά.

Εδώ πέρα είναι αλλιώς το πράγμα. Ποτέ δεν αδιαφορούμε σαν βλέπουμε κάποιον να χρειάζεται κάτι, είτε είναι άντρας, γυναίκα ή παιδί, ενώ στην πόλη οι ίδιοι αυτοί που έχουν τόση αδυναμία στα ζώα τους δε δίνουν καμιά σημασία έτσι κι ακούσουν άνθρωπο να φωνάζει βοήθεια".

Η Φη σήκωσε τα μάτια της στην κυρία Ο'Ρουκ.

"Δίκιο έχει, κυρία Ο'Ρουκ", είπε. "Έτσι είμαστε όλοι μας, ό,τι είναι πολύ δεν το υπολογίζουμε, μήτε το μετράμε. Εδώ τα πολλά είναι τα πρόβατα, ενώ στην πόλη είναι οι άνθρωποι".

Μονάχα ο Πάντυ ήταν στ'απόμακρα βοσκοτόπια όταν ξέσπασε η μεγάλη καταιγίδα. Κατέβηκε από το άλογο του, το έδεσε καλά στον κορμό ενός δέντρου και κάθισε και κείνος χάρω περιμένοντας να περάσει το πολύ κακό. Τα πέντε σκυλιά μαζεύτηκαν κοντά του τρέμοντας από φόβο, ενώ τα πρόβατα που πήγαινε να μεταφέρει σένα άλλο βοσκοτόπι είχαν σκορπίσει σε μικρές ομάδες και ξεμάκρυναν σιγά σιγά δίχως να παίρνουν καμιά συγκεκριμένη κατεύθυνση.

Κι η καταιγίδα ήταν φοβερή, όσο πήγαινε και χειρότερε ωςπου η μανία της έφτασε στο αποκορύφωμα της. Ο Πάντυ έκλεισε τα μάτια του, βούλωσε τ'αυτιά του κι άρχισε να προσεύχεται.

Λίγο πιο πέρα από κει που καθόταν, με τον αέρα να λυσομανάει και το φύλλωμα του δέντρου από πάνω να χτυπιέται και να τινάζεται τρελά, ήταν μια συστάδα ξεραμένα δέντρα, που τα περιτριγύριζε ψηλό χορτάρι.

Στο κέντρο του νεκρού, αποσκελετωμένου μικρού δάσους υπήρχε ένα τεράστιο ξερό μαστιχόδεντρο που ο γυμνός του κορμός υψωνόταν δώδεκα μέτρα πάνω από τη γη, κατά τα μαύρα σαν τη νύχτα σύννεφα, καταλήγοντας στην κορφή σε μια κοφτερή, ακανόνιστη μύτη.

Μια γαλάζια φλόγα τόσο δυνατή που τρύπωσε στα μάτια του κάτω από τα κλειστά του βλέφαρα έκανε τον Πάντυ να πεταχτεί όρθιος, ίσα για να πέσει χάρω ξανά σαν παιχνιδάκι μέσα στο αντάριασμα και τη δόνηση μιας τρομερής έκρηξης.

Σήκωσε από το χώμα το πρόσωπο του κι είδε τον κεραυνό να τυλίγει το μαστιχόδεντρο μένα γαλάζιο και μαβί φωτοστέφανο, να γλείφει τον ξερό του

горожане понятия не имеют, как мы, не городские, живем, им-то можно нянчиться со своими кошечками да собачками, будто с маленькими детьми.

А у нас тут все по-другому. Если кто попал в беду, мужчина ли, женщина, большой или малый, мы никого без помощи не оставим, а городские — они о зверюшках своих любимых заботятся, а человек хоть зови, хоть плачь — и пальцем не шевельнут, чтоб помочь.

Фиа подняла голову.

— Он прав, миссис О'Рок, — сказала она. — Никто не ценит того, чего слишком много. У нас тут в избытке овцы, а в городе — люди.

В тот августовский день, когда грянула роковая буря, далеко от дома оказался один Пэдди. Он спешился, надежно привязал лошадь к дереву и сел под вилгой, собираясь переждать налетевший шквал. Поблизости жались друг к дружке пять дрожащих собак, а овцы, которых он перегонял на другой участок, разбрелись беспокойными кучками и рысцой бестолково перебежали с места на место.

Буря налетела страшная, и полную волю своей ярости она дала, когда сердцевина урагана оказалась как раз над Пэдди. Он заткнул уши, зажмурился — оставалось только молиться.

Он сидел под вилгой, которая все громче шумела никлой листвой под крепнущим ветром; невдалеке, наполовину скрытые высокой травой, виднелись несколько пней и упавших стволов.

А посреди этой выбеленной, точно кость, груды мертвого дерева торчал одинокий сухой великан эвкалипт, обнаженный ствол его взметнулся ввысь на добрых сорок футов и словно вонзал в черные, как ночь, тучи острие голый, тощей и угловатой верхушки.

И вдруг даже сквозь сомкнутые веки Пэдди ослепила яркая вспышка синего пламени, он вскочил, и тотчас его, как игрушку, швырнуло наземь чудовищным взрывом.

Он приподнял голову — по стволу мертвого эвкалипта вверх-вниз плясали багровые и синие призрачные отсветы, прощальное великолепие

<p>κορμό με σπίθες που ανεβοκατέβαιναν σόλο του το μήκος. Μετά, τόσο γρήγορα που δεν πρόφτασε καλά καλά να καταλάβει τι γινόταν, ο τόπος όλος έπιασε φωτιά. Η τελευταία σταγόνα δροσιάς είχε εξαφανιστεί από καιρό από τη μαραμμένη τούτη συστάδα, και το χορτάρι ήταν παντού ψηλό και ξερό σαν χαρτί.</p> <p>Λες και μετέφερε στον ουρανό την πειστωμένη απάντηση της γης, το τεράστιο μαστιχόδεντρο εκτόξευσε ολόγυρα φωτιά κι άναψαν στη στιγμή τα πλαϊνά ξεραμένα δέντρα και τα νεκρά κούτσουρα κι ο αγέρας έπαιρνε τις φλόγες και τις στριφογύριζε να διευρύνει τον πύρινο κύκλο ολοένα και περισσότερο.</p> <p>Ο Πάντν ούτε που πρόφτασε να φτάσει στο άλογο του.</p> <p>Έπιασε φωτιά και το δικό του δέντρο και το ρετσίνι της τρυφερής του καρδιάς προκάλεσε έκρηξη τινάζοντας εδώ κι εκεί κομμάτια του κορμού.</p> <p>Όπου και να γύριζε ο Πάντν να κοιτάξει υπήρχαν αδιαπέραστα τείχη φωτιάς. Καίγονταν τα δέντρα, καιγόταν το χορτάρι κάτω από τα πόδια του, ο τόπος όλος μούγκριζε και βογκούσε.</p> <p>Άκουγε το άλογο του να χλιμιντρίζει και το πονούσε μ' όλη του την ψυχή -δεν μπορούσε να το αφήσει το καημένο το ζωντανό να πεθάνει δεμένο κι αβοήθητο.</p> <p>Ένα σκυλί αλυχτούσε και το ουρλιαχτό του ήταν γεμάτο αγωνία, σχεδόν ανθρώπινο. Για μια στιγμή το είδε ζωσμένο στις φλόγες να χοροπηδάει σαν ζωντανός πυρσός, κι αμέσως ύστερα το κατάπιε η φωτιά που εξαπλωνόταν αστραπιαία.</p> <p>Ακολούθησαν κι άλλα ουρλιαχτά, όπως καίγονταν και τα υπόλοιπα σκυλιά, γιατί, μολονότι προσπαθούσαν να ξεφύγουν, οι φλόγες έτρεχαν πιο γρήγορα από κάθε ζωντανό κι από κάθε πετούμενο και τα πρόφταιναν.</p> <p>Ένας φλεγόμενος μετεωρίτης πέρασε ξυστά απ το κεφάλι του, τσουρουφλίζοντας τα μαλλιά του όσο στεκόταν για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, προσπαθώντας ν' αποφασίσει από πού ήταν καλύτερα να πλησιάσει τ' άλογο του για να το λύσει. κοιτάζοντας χάμω είδε ένα μεγάλο παπαγάλο που ψηγόταν στα πόδια του.</p> <p>Άξαφνα ο Πάντν κατάλαβε πως αυτό ήταν το τέλος. Δεν υπήρχε τρόπος απόδρασης από τούτη την κόλαση ούτε για τον ίδιο ούτε για το άλογο του.</p>	<p>ударившей молнии; не успел Пэдди опомниться — все запылало. В этой груде мертвой древесины давным-давно не осталось ни капли влаги, и высокая трава кругом была сухая, как бумага.</p> <p>Казалось, земля бросает ответный вызов небесам — над исполинским деревом, далеко над его вершиной, вскинулся столб огня, вмиг занялись рядом пни и упавшие стволы, и отсюда, разгоняемые вихрем, шире, шире и шире пошли кружить и полыхать полотнища огня.</p> <p>Пэдди не успел даже подскочить к лошади.</p> <p>От жара занялась и вилга, мягкая эфириносная древесина взорвалась, во все стороны полетели обломки.</p> <p>Куда ни глянь, вокруг стеной — огонь; пылают деревья, вспыхнула под ногами трава.</p> <p>Жалобно заржала лошадь, и Пэдци всем сердцем рванулся к ней — не может он бросить несчастное животное на погибель, беспомощное, на привязи.</p> <p>Взвыла собака, и вой перешел в отчаянный, почти человеческий вопль. Мгновенье пес метался, точно живой факел, — и рухнул в горящую траву.</p> <p>Еще и еще вой — собак одну за другой охватывало стремительное пламя, ветер мчал его, и не уйти было ни одной живой твари, самой быстроногой или крылатой.</p> <p>Малую долю секунды Пэдди соображал, как бы добраться до лошади, и тут волосы его опалил огненный метеор, он опустил глаза — к его ногам упал изжаренный заживо большой попугай.</p> <p>И вдруг Пэдди понял — это конец. Из этого ада нет выхода ни для него, ни для лошади.</p>
--	--

Κι ενώ ακόμα το σκεφτόταν, ένα δεντράκι πίσω του εκτόξευσε φλόγες σε κάθε κατεύθυνση, μόλις έσκασε το ρετσίνι μέσα του. Το δέρμα στο μπράτσο του Πάντυ ζάρωσε και μαύρισε, τα μαλλιά του θάμπωσαν γιατί είχε βρεθεί επιτέλους κάτι που τα ξεπερνούσε σε λάμψη.

Δεν περιγράφεται ένας τέτοιος θάνατος- γιατί η φωτιά σκάβει το δρόμο της από τα έξω προς τα μέσα. Τελευταία μένουν να πεθάνουν το μυαλό κι η καρδιά, έτσι που ζεις και νιώθεις το κάθε μαρτυρικό λεπτό μέχρι το τέλος. Με τα ρούχα του να φλέγονται, ο Πάντυ ηδούσε και στριφογύριζε, ουρλιάζοντας κι ουρλιάζοντας όσο κρατούσε το ολοκαύτωμα. Και με το κάθε φρικτό ουρλιαχτό φώναζε το όνομα της γυναίκας του.

Όλοι οι άλλοι άντρες γύρισαν πριν ξεσπάσει η καταιγίδα, πήγαν τ'άλογα τους στους στάβλους και κίνησαν είτε για το μεγάλο σπίτι είτε για τα παραπήγματα των εργατών.

Στο σαλόνι της Φη έκαιγε μια γερή φωτιά στο μαρμάρινο, ροζ κι άσπρο τζάκι, κι οι νεαροί Κλήαρι κάθονταν ακούγοντας την καταιγίδα, δίχως να έχουν καμιά διάθεση να βγουν έξω για να δουν τι γινόταν, όπως έκαναν παλιότερα. Έβρισκαν πολύ πιο ελκυστική την ιδέα να κάθονται εδώ, με το δίσκο για το τσάι πάνω στο τραπεζάκι και το βουνό τα σάντουιτς και τα κέικ, και την ευχάριστη μυρουδιά του ευκαλύπτου που καιγόταν στο τζάκι. Κανένας δεν περίμενε τον Πάντυ να γυρίσει γρήγορα.

Γύρω στις τέσσερις τα σύννεφα ξεμάκρυναν κατά την Ανατολή και πήραν όλοι τους μια βαθιά ανάσα ανακούφισης. Ήταν αδύνατο να νιώσεις άνετα όσο κρατούσε μια καταιγίδα, μολονότι υπήρχαν αλεξικέραυνα στο κάθε κτίριο της Ντρογκέντα. Ο Τζακ κι ο Μπομπ βγήκαν να πάρουν λίγο καθαρό αέρα.

"Κοίτα!" είπε ο Μπομπ, δείχνοντας κατά τη Δύση. Πάνω από τα δέντρα που περιέβαλλαν το Χόουμ Πάντοκ, υψωνόταν μια μεγάλη στήλη καπνού, σε χρώμα μπρούντζινο, και στις άκρες έμοιαζε κουρελιασμένη έτσι που την έπαιρνε ο άνεμος.

"Χριστέ και Κύριε!" έκανε ο Τζακ τρέχοντας μέσα στο τηλέφωνο.

"Φωτιά! Φωτιά!" φώναξε στο ακουστικό, κι όσοι βρίσκονταν ακόμα στο σαλόνι γύρισαν να τον κοιτάζουν με το στόμα ανοιχτό, μετά έτρεξαν έξω

Не успел додумать — за спиной вспыхнул еще один сухой эвкалипт, во все стороны, как от взрыва, полетели клочья пылающей смолистой коры. Кожа на руках Пэдди почернела и сморщилась, пламенные волосы его впервые затмило пламя более яркое.

Нет таких слов, которыми можно описать подобную смерть: огонь вгрызается внутрь. И сгорают последними, последними перестают жить сердце и мозг. Пэдди метался в этом жертвенном костре, одежда на нем пылала, он исходил криком. И этот смертный вопль был — имя жены.

Остальные мужчины успели вернуться на Главную усадьбу до бури, завели лошадей на конный двор и разошлись кто в барак для работников, кто в Большой дом.

В ярко освещенной гостиной Фионы, у мраморного камина, где жарко горели большие поленья, собрались братья Клири и прислушивались к буре — в эти дни их не тянуло выйти и посмотреть, как она бушует. Так славно пахли смолистым эвкалиптом дрова, так соблазнительно громоздились на передвижном чайном столике пирожки и сэндвичи. Пэдди к вечернему чаю не ждали — ему слишком далеко, не успеет.

Часам к четырем тучи откатились на восток, и все невольно вздохнули свободнее; во время сухих бурь тревога не отпускала, хотя в Дрохеде на всех до единой постройках имелись громоотводы. Джек с Бобом встали и вышли из дому — сказали, что хотят немного проветриться, на деле же обоим хотелось отдохнуть от недавнего напряжения.

— Смотри! — Боб показал на запад. Над вершинами деревьев, что кольцом окружали Главную усадьбу, разрасталась, отсвечивая бронзой, туча дыма, бешеный ветер рвал ее края, и они развевались клочьями летящих знамен.

— О Господи! — Джек кинулся в дом, к телефону.

— Пожар, пожар! — закричал он в трубку, и все, кто был в комнате, ошеломленные, обернулись, потом выбежали наружу. — В

<p>να δουν. "Φωτιά στην Ντρογκέντα και μάλιστα μεγάλη!"</p> <p>Ύστερα έκλεισε. δε χρειαζόταν να πει τίποτε παραπάνω ούτε στον τηλεφωνητή ούτε σ' όσους σήκωναν από συνήθειο το ακουστικό τους με το που άκουγαν το πρώτο κλικ στην κοινή γραμμή.</p> <p>Μολονότι δεν είχε πιάσει καμιά μεγάλη πυρκαγιά στην περιοχή του Τζίλυ από τότε που είχαν έρθει οι Κλήαρι στην Ντρογκέντα, ήξεραν όλοι το τι έπρεπε να γίνει.</p> <p>Τ' αγόρια σκόρπισαν να πάρουν τ' άλογα, κι οι βοσκοί έβγαιναν από τις παράγκες τους ο ένας μετά τον άλλο, ενώ η κυρία Σμιθ ξεκλείδωσε μία από τις αποθήκες κι έβγαλε να μοιράσει με τις ντουζίνες τα τσουβάλια.</p> <p>Η πυρκαγιά ήταν δυτικά κι ο άνεμος φυσούσε από εκείνη την κατεύθυνση, πράγμα που σήμαινε πως η φωτιά θα ερχόταν κατά το σπίτι. Η Φη έβγαλε τη μακριά της φούστα και φόρεσε ένα παντελόνι του Πάντυ, μετά έτρεξε με τη Μέγκυ για τους στάβλους. όποιος είχε ένα ζευγάρι χέρια κι ήταν σε θέση να κρατήσει ένα τσουβάλι ήταν απαραίτητος εκείνη τη στιγμή.</p> <p>Στο μαγειρείο η κυρία Σμιθ κι οι υπηρέτριες άρχισαν να ξεκρεμάνε από τους τοίχους τεράστιες κατσαρόλες.</p> <p>"Ευτυχώς που σφάξαμε ένα μοσχάρι χτες", είπε η οικονόμος. "Μίνι, να το κλειδί για την κάβα. Πήγαινε με την Κατ να φέρετε όλη τη μπίρα και το ρούμι που έχουμε, μετά αρχίστε να ζυμώνετε ψωμί όσο να μαγειρέψω εγώ το ψητό. Και κουνηθείτε, γρήγορα, κουνηθείτε."</p> <p>Τα άλογα είχαν тαραχειί από την καταγίδα κι από τη μυρουδιά του καπνού κι ήταν δύσκολο να τα σελώσεις. Η Φη κι η Μέγκυ καβάλησαν τα δυο καθαρόαιμα στην αυλή έξω από τους στάβλους και, κοίταζαν να τα ηρεμήσουν. Όσο πάλευε η Μέγκυ με τον ντορή της φάνηκαν δυο πλανόδιοι εργάτες που κατηφόριζαν τρέχοντας το δρόμο του Τζίλυ.</p> <p>"Φωτιά, κυρά, φωτιά! Έχετε κάνα δυο περισσευόμενα άλογα; Δώστε μας τσουβάλια να βοηθήσουμε".</p> <p>"Πηγαίνετε από κει και θα βγείτε στα υπόστεγα. Παναγιά μου, ελπίζω να μην ήταν κανένας από σας εκεί έξω με την πυρκαγιά", είπε η Μέγκυ, που δεν ήξερε πού βρισκόταν ο πατέρας της.</p>	<p>Дрохеде пожар, страшнейший!</p> <p>Джек дал отбой — довольно было сказать это телефонистке в Джилли: все, кто пользуется общей линией, обычно снимают трубку, едва у них звякнет аппарат.</p> <p>Хотя за годы, что семья Клири жила в Дрохеде, в джиленбоунской округе не было ни одного большого пожара, все знали наизусть, как надо поступать.</p> <p>Братья побежали за лошадьми, работники высыпали из барачков, миссис Смит отперла один из сараев-складов и десятками раздавала дерюжные мешки.</p> <p>Дым встает на западе и ветер дует с запада, — значит, пожар надвигается сюда, на усадьбу. Фиа сбросила длинную юбку, натянула брюки Пэдди и вместе с Мэгги побежала к конюшням — сейчас на счету каждая пара рук, способных держать мешок.</p> <p>На кухне миссис Смит, не жалея дров, жарко затопила плиту, ее помощницы снимали с вбитых в потолок крючьев огромные котлы.</p> <p>— Хорошо, что вчера закололи вола, — сказала экономка. — Минни, вот тебе ключ от кладовой, где спиртное. Подите с Кэт, притащите все пиво и ром, сколько есть, потом принимайтесь печь лепешки, а я буду тушить мясо. Да поскорей вы, поскорей!</p> <p>Лошадей взбудоражила буря, а теперь они еще и дым учуяли и не давались седлать; Фиа с Мэгги вывели двух беспокойных, упирающихся чистокровок во двор, чтобы легче с ними совладать. Пока Мэгги воевала с каурой кобылой, по проселку, ведущему от джиленбоунской дороги, тяжело топая, подбежали двое — явно бродяги-сезонники.</p> <p>— Пожар, хозяйка, пожар! Найдется у вас еще пара лошадей? Давайте мешки!</p> <p>— Возьмите вон там, у сарая. Господи, хоть бы никого из ваших огонь не захватил! — сказала Мэгги, не знала она, где в эту минуту был ее отец.</p>
---	--

Οι δυο εργάτες πήραν τσουβάλια και φλασκιά με νερό από την κυρία Σμιθ. ο Μπομπ κι οι άντρες είχαν φύγει εδώ και πέντε λεπτά. Πίσω ακολούθησαν οι δυο άντρες, και τελευταίες η Φη με τη Μέγκυ, που έφτασαν καλπάζοντας στη ρεματιά, πέρασαν αντίκρυ και συνέχισαν κατά κει που έβλεπαν τον καπνό.

Πίσω τους ο Τομ, ο κηπουρός, τέλειωσε να γεμίζει το μεγάλο βυτίο με νερό από την αντλία, μετά έβαλε μπρος τη μηχανή του φορτηγού. Όχι πως θα έφτανε η οποιαδήποτε ποσότητα νερού εκτός από μια καλή βροχή για να σβήσει μια τέτοια φωτιά, αλλά θα τον χρειάζονταν αυτόν και το βυτιοφόρο του για να μουσκεύουν τα τσουβάλια τους και να δροσίζονται πότε πότε όσοι θα δούλευαν πολεμώντας την πυρκαγιά. Όπως έβαζε την πρώτη για να περάσει τη ρεματιά κοίταξε για μια στιγμή πίσω του, το σπίτι του αρχιβοσκού, τα δυο άδεια σπίτια λίγο παραπίσω. αυτά ήταν το πιο ευαίσθητο σημείο, το πιο επικίνδυνο για την εξάπλωση της φωτιάς στα κτίρια της Ντρογκέντα. Ήταν τα μόνα εύφλεκτα πράγματα που βρίσκονταν αρκετά κοντά στα δέντρα της ρεματιάς για να μεταδοθεί η πυρκαγιά κι από τούτη την όχθη.

Ο γερό-Τομ κοίταξε κατά τη Δύση, κούνησε το κεφάλι του αποφασιστικά κι έβαλε όπισθεν για να γυρίσει πίσω πάλι στην αντικρινή όχθη.

Δε θα τα κατάφερναν ποτέ να σταματήσουν τη φωτιά στα βοσκοτόπια, θα γύριζαν πίσω. Πάνω από τον ξεροπόταμο και πλάι ακριβώς στο σπίτι του αρχιβοσκού έβαλε τη μάνικα στο βυτίο κι άρχισε να καταβρέχει το κτίσμα, ύστερα συνέχισε μουσκεύοντας δυο μικρότερα σπιτάκια. Αυτή ήταν η πιο σημαντική βοήθεια που μπορούσε να προσφέρει. να καταβρέξει τα τρία σπίτια τόσο που να μην παίρνουν εύκολα φωτιά.

Όπως κάλαζε η Μέγκυ πλάι στη Φη το απειλητικό σύννεφο ολοένα και μεγάλωνε, στον αέρα πλανιόταν η μυρουδιά καπνού όλο και πιο δυνατή. Έπιασε να σκοτεινιάζει. Στα βοσκοτόπια συναντούσαν αράδα ζώα που έρχονταν από τα δυτικά τρέχοντας για να γλιτώσουν, καγκουρό, αγριογούρουνα, τρομαγμένα πρόβατα και γελάδια, εμού και χιλιάδες κουνέλια.

Ο Μπομπ άφηνε τους φράχτες πίσω του ανοιχτούς, συλλογίστηκε η Μέγκυ περνώντας από το Μπόρχεντ στο Μπηλ-Μπηλ. το κάθε βοσκοτόπι είχε ένα όνομα στην Ντρογκέντα.

Μα ήταν τόσο χαζά τα πρόβατα που ήταν ικανά να κολλήσουν σένα φράχτη και να μη βλέπουν το ανοιχτό του πορτάκι για να περάσουν παρακάτω,

Οни схватили дерюжные мешки и бурдюки с водой, которые дала им миссис Смит; Боб и все мужчины с Главной усадьбы уже минут пять как уехали. Эти двое поскакали вдогонку, Фиа с Мэгги выехали последними — галопом к реке, на другой берег и дальше, навстречу дыму.

У дома остался Том, старик-садовник; работая насосом, он наполнил грузовик-цистерну, завел мотор. Конечно, такой пожар никакими запасами не потушишь, разве только хлынет проливной дождь, но надо подвезти воду, чтоб мочить мешки, да и одежду людей, которые ими орудуют. Том переключил машину на малую скорость, одолевая подъем на противоположный берег, и мимолетно оглянулся — вот он стоит, опустелый дом главного овчара, и за ним еще два пустующих домика, это — самое уязвимое место Главной усадьбы, только здесь то, что может загореться, оказалось близко к деревьям на другом берегу.

Старик Том поглядел на запад, покачал головой, с внезапной решимостью стал пятить машину и ухитрился задом вывести ее обратно через реку на ближний берег.

Пожар там, на выгонах, никакая сила не остановит, люди вернутся ни с чем. Над устьем ущелья, у дома главного овчара, где и сам он, бывало, квартировал, Том привернул к цистерне шланг и щедро полил дом, потом перешел к двум домикам поменьше, облил и их. Вот где он поможет верней всего — пропитает эти дома водой насквозь, чтоб ни в коем случае не загорелись.

Мэгги и Фиа ехали рядом, а туча дыма на западе росла, и ветер сильней и сильней обдавал запахом гари. Быстро темнело; с запада по выгону мчалось все больше разной живности — кенгуру и дикие кабаны, перепуганные овцы и коровы, страусы эму, и огромные ящерицы гоанны, и тысячи кроликов.

Выезжая с Водоемного на Вилла-Биллу (в Дрохеде у каждого выгона было свое название), Мэгги заметила — Боб оставил все ворота настезь.

Но у овец не хватало ума бежать в открытые ворота, они останавливались в трех шагах левой или правой и слепо, бестолково тыкались в

έστω κι αν βρισκόταν ένα μέτρο μπροστά τους.

Η φωτιά είχε καλύψει είκοσι χιλιόμετρα όταν την έφτασαν και δεν εξαπλωνόταν μονάχα προς τα μπρος παρά και κατά πλάτος, φτιάχνοντας ένα μέτωπο που διευρυνόταν το κάθε λεπτό που περνούσε. Τράβηξαν τα χαλινάρια των τρομοκρατημένων τους ζώων να τα σταματήσουν και στάθηκαν να κοιτάνε με απόγνωση τις φλόγες που μεταδίδονταν από τον αέρα και το ψηλό γρασίδι, για να κάψουν τον ένα μετά τον άλλο τους μαζεμένους εδώ κι εκεί σωρούς των ξύλων.

Δεν είχε νόημα να προσπαθήσουν να τη σταματήσουν εδώ την πυρκαγιά, ούτε στρατός ολάκερος δε θα τα κατάφερνε.

Έπρεπε να γυρίσουν πίσω να προστατέψουν τα σπίτια, αν μπορούσαν να τα σώσουν κι αυτά. Ήδη έπιανε δέκα χιλιόμετρα πλάτος η φωτιά. αν δε σπιρούνιζαν τα αποκαμωμένα τους άλογα θα τους πρόφταινε και τους ίδιους και θα τους παγίδευε. Κρίμα για τα πρόβατα, κρίμα μεγάλο. Όμως δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε.

Ο γερό-Τομ κατάβρεχε ακόμα τα σπίτια πλάϊ στη ρεματιά όταν μαζεύτηκαν οι άλλοι στη ρηχή περασιά να γυρίσουν πίσω στην απέναντι όχθη.

"Μπράβο, Τομ!" φώναξε ο Μπομπ. "Μείνε εδώ και βρέχε τα με τη μάνικα ώσπου να δεις τη φωτιά να πλησιάζει. Μόνο κοίτα να φύγεις μετά προτού σε προφτάσει, μ' ακούς; Και δε θέλω ηρωισμούς κι ανοησίες. η ζωή σου μετράει περισσότερο από τα ντουβάρια, τα γυαλικά και τα έπιπλα".

Ο κήπος ήταν γεμάτος αυτοκίνητα, κι έρχονταν ολοένα και περισσότερα, με τους προβολείς τους να χοροπηδάνε όπως διάβαιναν το γεμάτο λακκούβες δρόμο του Τζίλυ πλησιάζοντας στο σπίτι. Σαν μπήκε ο Μπομπ στην αυλή πλάϊ στους στάβλους βρήκε να τον περιμένουν ένα σωρό άντρες.

"Είναι πολύ μεγάλη, Μπομπ;" τον ρώτησε ο Μάρτιν Κινγκ.

"Πολύ μεγάλη για να τη σβήσουμε, φοβάμαι. Την υπολογίζω να πιάνει κάπου δέκα χιλιόμετρα στο πλάτος και με τούτο τον άνεμο τρέχει πιο γρήγορα κι από άλογο. Δε βλέπω τι μπορούμε να κάνουμε για να σώσουμε τα σπίτια. Και καλά θα κάνει να ο Χόρν να προφυλάξει το δικό του κτήμα γιατί το πιθανότερο είναι να εξαπλωθεί σε κείνον μετά από δω. με τίποτε δε σταματάει".

"Τι να πει κανένας! Πάντως έχουμε να δούμε

изгородь.

Когда всадники подъехали к краю пожара, он был уже на десять миль ближе, огонь распространялся ивширь, все шире с каждой секундой. Лошади пугливо плясали под седоками, а они беспомощно смотрели на запад — яростные порывы ветра переносили пламя по высокой сухой траве от дерева к дереву, от роши к роше.

Нечего и думать остановить его здесь, на равнине, его и целая армия не остановит.

Надо вернуться на усадьбу и попробовать отстоять хотя бы ее. Пожар наступает уже фронтом шириной в пять миль; если не погнать сейчас же усталых лошадей во всю мочь, от него не уйти. Жаль овец, очень, очень жаль. Но ничего не поделаешь.

Они вброд возвращались через реку, копыта зашлепали по мелкой воде; старик Том все еще поливал пустые дома на восточном берегу.

— Молодчина, Том! — закричал Боб. — Продолжай, пока не станет жарко, да смотри вовремя унеси ноги, слышишь? Зря не геройствуй, ты стоишь куда дороже, чем доски да стекла.

На Главной усадьбе полно было машин, и по дороге из Джилли подъезжали новые, издали виднелись яркие пляшущие огни фар; когда Боб свернул на конный двор, тут в ожидании уже толпились мужчины.

— Большой пожар, Боб? — спросил Мартин Кинг.

— Очень большой, — с отчаянием ответил Боб. — Боюсь, не сладим. В ширину, по-моему, захватило миль пять, и ветром гонит с такой скоростью — лошадь галопом еле уходит. Уж не знаю, отстоим ли мы усадьбу, а вот Хорри, наверно, надо приготовиться. До него скоро дойдет, мы-то огонь навряд ли остановим.

— Что ж, большому пожару давно время. С

<p>μεγάλη φωτιά από το 1919, έπρεπε να το πως θα μας λάχαινε κάτι τέτοιο και πάλι πολύ άργησε. Θα φτιάξουμε μια ομάδα να πάμε στο Μπηλ-Μπηλ, έχουμε μαζευτεί κιόλας αρκετοί κι έρχονται κι άλλοι όπου να ναι.</p> <p>Μπορούμε να βρούμε κοντά πεντακόσιους άντρες στο Τζίλυ για να παλέψουμε μια πυρκαγιά. Μερικοί από μας θα μείνουν εδώ να βοηθήσουν. Το μόνο που έχω να πω είναι πως δοξάζω το Θεό που είναι πιο δυτικά από το δικό μου κτήμα η Ντρογκέντα".</p> <p>Ο Μπομπ χαμογέλασε. "Ωραία παρηγοριά είσαι, Μάρτιν". Ο Μάρτιν κοίταξε ολόγυρα.</p> <p>"Ο πατέρας σου, Μπομπ, πού είναι;"</p> <p>"Δυτικά από τη φωτιά, κατά την Μπουγκέλα. Είχε πάει στη Βίλγκα να μαζέψει μερικά κριάρια για τα ζευγαρώματα, κι η Βίλγκα πρέπει να είναι τουλάχιστον δέκα χιλιόμετρα πιο πέρα από κει που άρχισε η πυρκαγιά".</p> <p>"Κανένας άλλος που να σας λείπει;" "</p> <p>"Όχι, δόξα να χει ο Θεός, δε φοβόμαστε για κανέναν όλοι εδώ είναι".</p> <p>Έμοιαζε κάπως με πόλεμο, συλλογίστηκε η Μέγκυ μπαίνοντας στο σπίτι. μια ελεγχόμενη γρηγοράδα, η έγνοια που έδειχναν να φροντίσουν για φαί και πιτό, να κοιτάζουν να διατηρήσουν τη δύναμη και το κουράγιο τους. Κι η απειλή της επερχόμενης καταστροφής.</p> <p>Ήρθαν κι άλλοι άντρες κι έφτιαξαν μια ομάδα που βγήκε στο Χόουμ Πάντοκ να κόψει τα λιγιστά δέντρα που είχαν φυτρώσει από μόνα τους κοντά στην όχθη της ρεματιάς, και να ξεριζώσει το ψηλό χορτάρι στο μήκος του ξεροπόταμου.</p> <p>Η Μέγκυ θυμήθηκε πόσο άσχημο της είχε φανεί το Χόουμ Πάντοκ όταν είχε πρωτοέρθει στην Ντρογκέντα, πόσο γυμνό και θλιβερό σε σύγκριση με τη βλάστηση που υπήρχε ολόγυρα του.</p> <p>Τώρα καταλάβαινε το γιατί. Το Χόουμ Πάντοκ ήταν μια γιγάντια κυκλική ζώνη ασφαλείας κατά της πυρκαγιάς.</p> <p>Μιλούσαν όλοι για τις φωτιές που είχε δει το Τζίλυ στα εβδομήντα πέντε χρόνια της ζωής του. Ήταν παράξενο, μα στις μεγάλες ξηρασίες δεν είχες να σκέφτεσαι και να φοβάσαι την πυρκαγιά από κίνδυνο βασικό, γιατί τότε δεν υπήρχε αρκετό</p>	<p>девятнадцатого года не было. Я соберу отряд, пошлю на Бил-Бил, но и тут народу хватит, вон еще подъезжают.</p> <p>Джилли может выставить против пожара до пятисот мужчин. Ну, и тут кой-кто из нас останется помогать. Одно скажу, слава богу, моя земля западнее Дрохеды.</p> <p>Боб усмехнулся: — Вы мастер утешать, Мартин. Мартин огляделся по сторонам.</p> <p>— А где отец, Боб?</p> <p>— Западнее пожара, наверно, где-то около Бугелы. Он поехал на выгон Вилга за суйгными овцами, а пожар начался, я так думаю, миль на пять восточное.</p> <p>— Больше ни за кого не тревожишься?</p> <p>— Слава Богу, сегодня в той стороне никого нет.</p> <p>Как будто война, подумала Мэгги, входя в дом: быстрота без суетливости, забота о пище и питье, о том, чтобы собрать все силы и не падать духом. И грозная неминуемая опасность.</p> <p>На Главную усадьбу прибывали еще и еще люди и тотчас принимались помогать — рубили немногие деревья, что стояли слишком близко к берегу, широким кольцом скашивали чересчур высоко поднявшуюся кое-где траву.</p> <p>Мэгги вспомнилось, как, впервые приехав в Дрохеду, она пожалела, что вокруг Большого дома голо и мрачно, куда красивей было бы, стой он среди великолепных могучих деревьев, их так много кругом. Теперь она поняла. Главная усадьба — просто огромная круглая просека для защиты от пожара.</p> <p>Все толковали о пожарах, что бывали в джилленбоунской округе за семьдесят с лишком лет. Как ни странно, в пору долгой засухи пожар был не такой страшной опасностью — по скудной траве огонь не мог перекинуться</p>
--	--

<p>χορτάρι για να μεταδίδεται η φωτιά σόλο τον τόπο.</p> <p>Ήταν ένα δυο χρόνια μετά από γερές βροχές, όπως τώρα, όταν είχε ψηλώσει κι είχε φουντώσει το χορτάρι, που έπιαναν στο Τζίλυ οι μεγάλες πυρκαγιές, αυτές οι πυρκαγιές που κατέστρεφαν μερικές φορές εκτάσεις εκατοντάδων χιλιάδων στρεμμάτων δίχως να μπορείς να κάνεις τίποτε για να τις σταματήσεις.</p> <p>Ο Μάρτιν Κινγκ ανέλαβε επικεφαλής των τριακοσίων αντρών που έμειναν να παλέψουν για την Ντρογκέντα. Ήταν ο μεγαλύτερος στην ηλικία κτηματίας της περιοχής που πολέμαγε τις πυρκαγιές εδώ και πενήντα χρόνια.</p> <p>"Εξακόσιες χιλιάδες στρέμματα έχω στην Μπουγκέλα", έλεγε, "και στα 1905 έχασα ίσαμε το τελευταίο μου πρόβατο, ίσαμε το τελευταίο δεντρί. Δεκαπέντε χρόνια μού πήρε να σταθώ ξανά στα πόδια μου, και στην αρχή νόμιζα πως ποτέ δε θα τα κατάφερνα, γιατί τον καιρό εκείνο δεν έβγαζες πολλά από το μαλλί του προβάτου, μήτε κι από τα μοσχάρια που θρέφαμε".</p> <p>Ο άνεμος σούρλιαζε ακόμα, η μυρουδιά του καμένου πλανιόταν παντού. Είχε πέσει η νύχτα, αλλά ο ουρανός φωτιζόταν από μια λάμψη ανιέρη κι ο καπνός σίμωνε όλο και πιο πολύ, κι είχε χαμηλώσει τόσο που τους έπνιγε και τους έκανε να βήχουν.</p> <p>Λίγο μετά που είδαν τις πρώτες τεράστιες φλόγες, ψηλές τριάντα μέτρα, να καταβροχθίζουν τα πάντα στο διάβα τους, στ'αυτιά τους έφτασε ένα μουγκρητό που θύμιζε φωνές μεγάλου πλήθους σε αγώνα ποδοσφαίρου. Τα δάση που βρίσκονταν πέρα από τη δυτική πλευρά του Χόουμ Πάντοκ λαμπάδιασαν και γίνηκαν ένα συμπαγές τείχος φωτιάς.</p> <p>Η Μέγκυ κοίταζε παγωμένη από τη βεράντα του μεγάλου σπιτιού τις μικρές, μακρινές σιλουέτες των αντρών, που διαγράφονταν στο βάθος, με φόντο τους τις κόκκινες φλόγες, κι έτσι που πήδαγαν και μετακινούνταν ολοένα έμοιαζαν με ψυχές καταδικασμένες στην Κόλαση.</p> <p>"Μέγκυ, θα πας καμιά φορά να βολέψεις τα πιάτα στο ντουλάπι; Δεν είναι ώρα τώρα για χαζολογήματα!" ακούστηκε η φωνή της μητέρας της.</p> <p>Γύρισε απρόθυμα και πήκε στο σπίτι. Δυο ώρες αργότερα γύρισαν οι εξαντλημένοι άντρες του πρώτου κλιμακίου να φάνε και να πιουν, να ξαναβρούν λίγη από τη δύναμη τους που είχε</p>	<p>далеко.</p> <p>А вот через год или два после обильных дождей, когда травы, как сейчас, поднимались густые, высокие и сухие, точно порох, — тогда-то и вспыхивали пожары, с какими иной раз не удавалось совладать, и опустошали все окрест на сотни миль.</p> <p>Мартин Кинг взялся командовать тремя сотнями людей, остающихся защищать Дрохеду. Он был старшим среди джиленбоунских фермеров-скотоводов и уже полвека воевал с пожарами.</p> <p>— У меня в Бугеле полтораста тысяч акров, — сказал он, — и в тысяча девятьсот пятом я потерял все, как есть, ни одной овцы не осталось и ни единого дерева. Пятнадцать лет прошло, покуда я опять стал на ноги, а одно время думал, и вовсе не оправлюсь, от шерсти тогда доходу было чуть, и от говядины тоже.</p> <p>По-прежнему выл ураганный ветер, неотвязно пахло гарью. Настала ночь, а небо на западе зловеще рдело, дым опускался ниже, и люди уже начали кашлять.</p> <p>Вскоре показалось и пламя, огненные языки и спирали взметались в туче дыма на сто футов, и стал слышен рев, будто неистовствовала на футбольном матче многотысячная толпа. Западный ряд деревьев, окаймляющих Главную усадьбу, разом занялся, на месте его встала сплошная стена огня;</p> <p>Мэгги, окаменев, глядела с веранды, как на этом огненном фоне скачут и мечутся крохотные черные человечки, словно грешники в аду.</p> <p>— Поди сюда, Мэгги, выставь все тарелки на буфет. Да поживей, у нас тут не гулянье! — слышался голос матери.</p> <p>Мэгги с трудом оторвалась от страшной картины. Два часа спустя первая партия измученных людей притащилась подкрепиться едой и питьем, иначе не хватило бы сил</p>
---	--

<p>αρχίσει να τους εγκαταλείπει, για να γυρίσουν πάλι πίσω να συνεχίσουν τον αγώνα.</p> <p>Κι οι γυναίκες του υποστατικού είχαν δουλέψει σκληρά γι αυτόν ακριβώς το λόγο, για να υπάρχει στο σπίτι ψητό κρέας και ζυμωτό ψωμί, τσάι και ρούμι και μπίρα σε άφθονες ποσότητες ώστε να φτάσουν και για τους τριακόσιους άντρες.</p> <p>Σαν έπιανε μια πυρκαγιά, ο καθένας κι η καθεμιά πρόσφεραν αυτό που μπορούσαν να κάνουν καλύτερα, πράγμα που σήμαινε πως οι γυναίκες μαγειρεύαν για να στυλώνουν τους άντρες που είχαν πióτερη σωματική δύναμη.</p> <p>Η μια κάσα με τα ποτά άδειαζε μετά την άλλη κι ολοένα έφταναν καινούριες για ν' αντικαταστήσουν τις προηγούμενες. Μαυρισμένοι από την καπνιά και παραπατώντας από την κούραση, οι άντρες έστεκαν να πιουν και να μπουκωθούν με τεράστιες φέτες ψωμί, να φάνε στα γρήγορα ένα πιάτο ψητό μόλις κρύωνε αρκετά για να τρώγεται, να κατεβάσουνε ένα τελευταίο ποτήρι ρούμι, και μετά πίσω πάλι στη φωτιά.</p> <p>Καθώς πηγαινοερχόταν από το μαγειρείο στο σπίτι, η Μέγκυ κοίταζε τη φωτιά τρομοκρατημένη και γεμάτη δέος.</p> <p>Είχε, με τον τρόπο της, μια ομορφιά που ξεπερνούσε τα γήινα όρια, γιατί ήταν κάτι σταλμένο από τον ουρανό, από ήλιους τόσο μακρινούς που έφτανε ψυχρό το φως τους, από το Θεό και το Διάβολο.</p> <p>Η πυρκαγιά είχε εξαπλωθεί κατά τα ανατολικά, ήταν ολωσδιόλου περικυκλωμένοι τώρα κι η Μέγκυ μπορούσε να διακρίνει λεπτομέρειες που δεν τις έβλεπαν όσοι πάλευαν τη φωτιά από κοντά.</p> <p>Υπήρχαν χρώματα πολλά -μαύρο και πορτοκαλί και κόκκινο και κίτρινο κι άσπρο, ένα ψηλό μαύρο δεντρί με μια κρούστα πορτοκαλιά έξω έξω στο περίγραμμα του, που τρεμούλιαζε και φεγγοβολούσε, κόκκινα κάρβουνα να πετάνε στον αέρα και να κάνουν φιγούρες χορευτικές σαν παιχνιδιάρικα φαντάσματα, κίτρινες παλμικές κινήσεις των καμένων δέντρων που ψυχορραγούσαν. το ρετσίι κάποιου δέντρου να παίρνει φωτιά κι από την έκρηξη να ξεπετάγεται μια βαθυκόκκινη βροχή από σπίθες, άξαφνες πορτοκαλιές κι άσπρες φλόγες, να γλείφουν κάτι που ως τη στιγμή εκείνη είχε αντισταθεί και τώρα παραδινόταν στην πυρκαγιά. Α, ναι, ήταν όμορφο μέσα στη νύχτα, θα φύλαγε σ' όλη της τη ζωή τη θύμησή του.</p>	<p>бороться дальше.</p> <p>Для того и хлопотали без роздыха женщины — чтобы для всех трехсот человек вдоволь было лепешек и тушеного мяса, чаю, рома и пива.</p> <p>Когда пожар, каждый делает, что может и умеет лучше всего, а потому женщины стряпают, чтобы поддержать силы мужчин.</p> <p>Ящик за ящиком вносили пиво и опустевшие заменяли новыми; черные, закопченные, шатаясь от усталости, мужчины стоя жадно пили, наспех глотали большущие куски лепешек, мигом очищали тарелку едва остывшего тушеного мяса, осушали последний стакан рома и вновь спешили навстречу огню.</p> <p>Мэгги бегала взад-вперед между кухней и домом, а улучив минуту, с ужасом, с трепетом смотрела на пожар.</p> <p>Была в нем какая-то чуждая, неземная красота, ибо он был сродни небесам, шел от солнц таких отдаленных, что свет их доходит до нас холодным, шел от Бога и дьявола.</p> <p>Передовая волна пламени пронеслась на восток. Большой дом оказался теперь в кольце, и Мэгги различала подробности, которые прежде в сплошной стене огня нельзя было разглядеть.</p> <p>Различимы цвета — черный и оранжевый, красный, белый и желтый; вот чернеет силуэт огромного дерева, а кора мерцает и светится оранжевым; в воздухе летают, кувыркаются красные угольки, точно игривые призраки; словно биение обессиленного сердца, разгорается и меркнет, разгорается и меркнет желтый свет в стволах выгоревших изнутри деревьев; взрывается смолистый эвкалипт — и фонтаном брызжут во все стороны алые искры; вдруг расцветает языкатый оранжево-белый костер — что-то до сих пор сопротивлялось огню и вот покорилося, запылало. Да, ночью это красиво, это она запомнит на всю жизнь.</p>
--	--

<p>Μια ξαφνική αύξηση της έντασης του ανέμου ανάγκασε τις γυναίκες να βγουν στην ασημιά σιδερένια σκεπή σκαρφαλώνοντας από τα κλαριά της γλυσίνας, γιατί όλοι οι άντρες ήταν έξω στο Χόουμ Πάντοκ.</p> <p>Τα χέρια και τα γόνατα τους, μολονότι τα είχαν τυλίξει με μουσκεμένα τσουβάλια από λινάτσα, τσουρουφλίζονταν όσο πολεμούσαν να σβήσουν τα κάρβουνα που έπεφταν ολοένα στο πυρωμένο μέταλλο, και τις είχε πιάσει τρόμος μη τυχόν κι υποχωρούσε η σιδερένια στέγη κι έπεφταν τα φλογισμένα της κομμάτια πάνω στα ξύλινα δοκάρια που τη στήριζαν.</p> <p>Το χειρότερο κακό όμως γινόταν είκοσι χιλιόμετρα ανατολικά, στο Μπηλ-Μπηλ.</p> <p>Το σπίτι της Ντρογκέντα ήταν χτισμένο στην πιο κοντινή κατά το Τζίλυ μεριά, κι απείχε έξι χιλιόμετρα μονάχα από τ' ανατολικά σύνορα του κτήματος. Εκεί γειτόνευε με το Μπηλ-Μπηλ, που είχε με τη σειρά του το Νάρενγκανγκ για γείτονα του από την Ανατολή.</p> <p>Όταν άρχισε να τρέχει η φωτιά με εκατό χιλιόμετρα την ώρα, αντί για εξήντα που πήγαινε μέχρι τα τώρα, η περιοχή ολάκερη το ήξερε πως τίποτε δε θα τη σταματούσε εκτός από μια γερή βροχή, διαφορετικά θα έκαιγε για βδομάδες, καταστρέφοντας εκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα εκλεκτής γης.</p> <p>Τα σπίτια πλάϊ στη ρεματιά είχαν αντισταθεί στις φλόγες χάρη στον Τομ, που δούλευε σαν δαιμονισμένος καταβρέχοντας τα ολοένα με τη μάνικα, άδειαζε πάνω τους το βυτίο του, μετά πήγαινε και το γέμιζε ξανά από την αντλία και πίσω πάλι στα σπίτια να τα μουσκέψει.</p> <p>Μα όταν άρχισε να δυναμώνει ο άνεμος, πήραν φωτιά και τα σπίτια, κι ο Τομ τρύπωσε στο φορτηγό του κλαίγοντας με λυγμούς.</p> <p>"Να ευχαριστείς το Θεό που δε φούντωσε ο αέρας όταν είχαμε τη φωτιά στα δυτικά μας, γιατί τότε δε θα χάνονταν μονάχα τα σπίτια αλλά κι εμείς οι ίδιοι", είπε ο Μάρτιν Κινγκ.</p> <p>"Χριστέ και Κύριε, μακάρι να μην πάθουν κάνα μεγάλο κακό στο Μπηλ- Μπηλ!"</p> <p>Η Φη του έδωσε ένα ποτήρι ξέχειλο με σκέτο ρούμι. δεν ήταν πια νέος, αλλά είχε δουλέψει σκληρά όσο τον χρειάζονταν, κι είχε κατευθύνει σωστά τους υπόλοιπους άντρες, με γνώση και μαστοριά.</p>	<p>Внезапно ветер еще усилился — и все женщины, завернувшись в мешки, по ветвям глицинии, точно по канатам, бросились на сверкающую серебром железную крышу, мужчины ведь были на усадьбе.</p> <p>Руки и колени обжигало и сквозь дерюгу, но женщины, вооружась мокрыми мешками, сбивали уголья с раскаленной крыши — ведь самое страшное, если железо не выдержит и пылающие головешки провалятся на деревянные перекрытия.</p> <p>Но теперь яростней всего пожар бушевал на десять миль восточнее, в Бил-Биле.</p> <p>Большой дом Дрохеды стоял всего в трех милях от восточной границы имения, ближайшей к городу. Здесь к ней примыкал Бил-Бил, а за ним, еще восточнее, Нарранганг.</p> <p>Скорость ветра достигала теперь уже не сорока, а шестидесяти миль в час, и вся джиленбоунская округа знала: если не хлынет дождь, пожар будет свирепствовать неделями и многие сотни квадратных миль плодороднейшей земли обратит в пустыню.</p> <p>Пока огонь проносился по Дрохеде, дома у реки держались — Том как одержимый вновь и вновь наполнял свою цистерну и поливал их из шланга.</p> <p>Но когда ветер еще усилился, они все-таки вспыхнули, и Том, горько плача, погнал машину прочь.</p> <p>— Благодарите господу Бога, что ветер не подул сильнее, покуда огонь только надвигался с запада, — сказал Мартин Кинг.</p> <p>— Тогда бы не то что дом — и нас всех поминай как звали. Хоть бы в Бил-Биле народ уцелел!</p> <p>Фиа подала ему стакан неразбавленного рома; Кинг далеко не молод, но он боролся, пока нужно было бороться, и на редкость толково всем распоряжался.</p>
--	--

"Είναι κουτό", του είπε. "Όταν νομίζαμε πως δε θα μας έσωνε τίποτε, μου περνούσαν από το μυαλό τα πιο απίθανα πράγματα.

Δε σκεφτόμουν μη τυχόν και πεθάνω, ούτε τι θα πάθαιναν τα παιδιά, ή που θα καταστρεφόταν τούτο τ'όμορφο σπίτι. Το μόνο που μ'ένοιαζε ήταν το καλάθι μου με τα ραφτικά, το μισοτελειωμένο μου πλεκτό, τα παράξενα κουμπιά που μαζεύω χρόνια τώρα, οι φόρμες για τα κέικ σε σχήμα καρδιάς, που μου έφτιαξε ο Φρανκ εδώ και πολύ καιρό. Πώς θα μπορούσα ποτέ να ζήσω δίχως όλα τούτα;

Όλα τα μικροπράγματα, θέλω να πω, που δεν μπορείς να τ'αντικαταστήσεις, ούτε να τ'αγοράσεις σένα μαγαζί".

"Ετσι σκέφτονται οι πιο πολλές γυναίκες, ξέρεις. Είναι παράξενο το πώς αντιδράει και δουλεύει το μυαλό του ανθρώπου. Θυμάμαι που στα 1905 η γυναίκα μου έτρεξε να μπει πάλι στο σπίτι ίσα για να πάρει το τελάρο με το κέντημα της, και σημασία δε μου δώσε που ούρλιαξα κι έτρεχα κι εγώ πίσω της σαν τρελός". Χαμογέλασε.

"Προφτάσαμε να βγούμε όμως κι ας το χάσαμε το σπίτι τελικά. Κι όταν χτίσαμε το καινούριο μας σπιτικό, το πρώτο που έκανε η γυναίκα μου ήταν να τελειώσει εκείνο το κέντημα. ήταν ένα από κείνα τα παλιομοδίτικα πραγματάκια, ξέρεις τώρα ποια σου λέω, που τα κρεμούσαν στον τοίχο, κι έγραφε πάνω, Σπίτι μου, Γλυκό μου Σπίτι".

Άφησε χάμω το άδειο του ποτήρι, και κούνησε το κεφάλι του σαν να μην έβγαζε άκρη με τις παραξενιές των γυναικών. "Πρέπει να πηγαίνω. Ο Γκάρεθ Ντέιβις θα με χρειαστεί στο Νάρενγκανγκ, κι άμα δεν πέφτω έξω στις προβλέψεις μου, το ίδιο θα με χρειαστεί κι ο Άνγκους στο Ρούντνα Χάνις".

Η Φη χλόμιασε.

"Αχ, Μάρτιν! Λες να φτάσει μέχρι εκεί;"

"Πολύ το φοβάμαι, Φη. Τα νέα μαθεύτηκαν κι έχουν αρχίσει να ετοιμάζονται σόλα τα υποστατικά, ίσαμε το Μπουρού και το Μπούρκε".

Για τρεις ακόμα μέρες μαινόταν η φωτιά κατά την Ανατολή κι όσο προχωρούσε τόσο ξανοιγόταν, πλαταίνοντας ολοένα, ύστερα έπιασε μια γερή βροχή που κράτησε κοντά τέσσερις μέρες και μούλιασε τον τόπο μέχρι που έσβησε και το τελευταίο κάρβουνο. Μα η πυρκαγιά είχε κιόλας καλύψει πάνω από διακόσια χιλιόμετρα διαδρομή κι είχε αφήσει πίσω της ένα καρβουνιασμένο,

— Γлупо, конечно, — призналась ему Фиа, — но когда показалось, что уже ничего не спасти, странные меня мысли одолевали.

Я не думала, что умру, ни о детях, ни что такой прекрасный дом пропадет. А все про свою рабочую корзинку, про неконченное вязанье и коробку со всякими пуговицами, я их сколько лет собирала, и про формочки сердечком для печенья, мне их когда-то Фрэнк смастерил. Как же я, думаю, буду без них жить?

Понимаете, все это пустяки, мелочи, а ничем их не заменишь и в лавочке не купишь.

— Да ведь почти у всех женщин так. Занятно, правда, как голова работает? Помню, в девятьсот пятом моя жена кинулась обратно в горящий дом, я как полоумный ору вдогонку, а она выскакивает с пальцами, и на них начатое вышиванье. — Мартин Кинг усмехнулся. —

Все-таки мы остались живы, хоть дом и сгорел. А когда я отстроил новый, жена первым делом dokonчила то вышиванье. Такой был старомодный узор, вы, верно, знаете. И слова вышиты:

"Мой дом родной».

— Он отставил пустой стакан, покачал головой, дивясь непостижимым женским причудам. — Ну, мне пора. Мы понадобится Гэрету Дэвису в Нарранганге, и Энгусу в Радней Ханиш тоже, или я сильно ошибаюсь.

Фиа побледнела.

— Ох, Мартин! Неужели дойдет так далеко?

— Всех уже известили. Из Буру и из Берка идет подмога.

Еще три дня пожар, непрестанно ширясь, сметая все на своем пути, мчался на восток, а потом вдруг хлынул дождь, лил почти четыре дня и погасил все до последнего уголька. Но на пути пожара осталась выжженная черная полоса шириною в двадцать миль — начиналась она примерно посередине земель Дрохеды и обрывалась на сто с лишним миль

<p>μαύρο μονοπάτι σαράντα χιλιόμετρα φαρδύ, από τα μισά της Ντρογκέντα ως τα σύνορα του τελευταίου κτήματος της περιοχής του Τζίλο κατά την Ανατολή, του Ρούντα Χάνις.</p> <p>Μέχρι που άρχισε να βρέχει κανένας δεν περίμενε να μάθει νέα του Πάντυ, γιατί πίστευαν πως ήταν ασφαλής, πέρα από την καμένη ζώνη, κι αποκλεισμένος εξαιτίας της θερμοκρασίας του εδάφους και των δέντρων που καίγονταν ακόμα.</p> <p>Κι ο Μπομπ έλεγε πως αν δεν είχε κοπεί το τηλέφωνο από την πυρκαγιά θα τους είχε πάρει στα σίγουρα ο Μάρτιν Κινγκ, γιατί η λογική έλεγε πως ο Πάντυ θα είχε τραβήξει δυτικά, να βρει καταφύγιο στο υποστατικό της Μπουγκέλα.</p> <p>Αλλά σαν πέρασαν έξι ώρες από τη στιγμή που άρχισε η βροχή άρχισαν ν' ανησυχούν που δε φαινόταν ο Πάντυ. Για τέσσερις σχεδόν μέρες βεβαίωναν ολόένα τον εαυτό τους πως δεν υπήρχε λόγος να φοβούνται, πως ήταν απλά αποκλεισμένος κάπου κι είχε αποφασίσει να περιμένει ίσαμε να μπορέσει να κινηθεί για το δικό του σπίτι, αντί να πάει στην Μπουγκέλα.</p> <p>"Θα 'πρεπε να χε γυρίσει τώρα πια", είπε ο Μπομπ πηγαίνοντας πάνω κάτω στο σαλόνι, ενώ οι άλλοι γύρω του τον κοίταζαν αμίλητοι. Κι η πιο μεγάλη ειρωνεία ήταν ότι στο μεγάλο μαρμάρινο τζάκι είχαν ανάψει μια δυνατή φωτιά, γιατί με τη βροχή είχε γεμίσει υγρασία η ατμόσφαιρα.</p> <p>"Μπομπ, τι λες να κάνουμε;" ρώτησε ο Τζακ.</p> <p>"Νομίζω πως πρέπει να βρούμε να τον ψάξουμε. Μπορεί να ναι χτυπημένος ή να 'χασε το άλογο του και να γυρίζει με τα πόδια όλο το δρόμο. Ή μπορεί να τρόμαξε το άλογο του, να τον έριξε χάμω και να ναι ανήμπορος να σηκωθεί και να περπατήσει.</p> <p>Θα μένε έξω το βράδυ κι έτσι είχε πάρει φαγητό μαζί του. Βέβαια δεν ήταν αρκετό για να κρατήσει τέσσερις μέρες, αλλά πιστεύω ν' αντέχει ακόμα την πείνα. Τέλος πάντων, είναι καλύτερα να μην το κάνουμε από τώρα ζήτημα, κι έτσι δε θα φωνάζω πίσω τους άντρες από το Νάρενγκανγκ.</p> <p>Αλλά αν δεν τον βρούμε μέχρι να νυχτώσει θα πάω στου Ντόμνικ και θα ξεσηκώσουμε όλη την περιοχή από αύριο το πρωί.</p> <p>Μακάρι να έφτιαχναν πια και τις τηλεφωνικές γραμμές, να μπορούσαμε να συνεννοηθούμε τουλάχιστον".</p> <p>Η Φη έτρεμε, τα μάτια της γυάλιζαν πυρετικά κι</p>	<p>восточнее, у границ последнего имения в джиленбоунской округе — Радней Ханиш.</p> <p>Пока не начался дождь, никто не ждал вестей от Пэдди, думали, что он спокойно ждет по другую сторону пожарища, чтобы остыла немного земля и догорели все еще тлеющие деревья.</p> <p>Не оборви пожар телефонную линию, думал Боб, уже передал бы восточку Мартин Кинг, ведь скорей всего Пэдди искал пристанища на западе, в Бугеле.</p> <p>Но лило уже шесть часов, а Пэдди все не давал о себе знать, и в Дрохеде забеспокоились. Почти четыре дня они уверяли себя, что тревожиться нечего, конечно же, он просто отрезан от дома и ждет, когда можно будет проехать не в Бугелу, а прямо домой.</p> <p>— Пора бы уж ему вернуться, — сказал Боб, шагая из угла в угол по гостиной под взглядами остальных домашних; словно в насмешку, от дождя резко похолодало, сырость пробирала до костей, и пришлось снова развести огонь в мраморном камине.</p> <p>— Ты о чем думаешь, Боб? — спросил Джек.</p> <p>— Думаю, самое время поехать его искать. Вдруг он ранен или тащится домой в такую даль пешком. Мало ли. Вдруг лошадь с перепугу сбросила его, вдруг он лежит где-нибудь и не в силах идти.</p> <p>Еды у него с собой на одни сутки, а уж на четверо никак не хватит, хотя с голоду он пока помереть не мог. Пожалуй, переполох поднимать рано, так что пока я из Нарранганга подмогу звать не стану.</p> <p>Но если дотемна мы его не найдем, поеду к Доминику и завтра всех поднимем на ноги.</p> <p>Господи, хоть бы эти телефонщики поскорей наладили линию!</p> <p>Фиону трясло, глаза лихорадочно, дико</p>
--	--

<p>αγριεμένα.</p> <p>"Θα βάλω ένα παντελόνι και θα 'ρθω μαζί", είπε. "Δεν αντέχω να κάτσω εδώ και να περιμένω".</p> <p>"Μαμά, μείνε σπίτι", την ικέτησε ο Μπομπ.</p> <p>"Αν είναι χτυπημένος, Μπομπ, μπορεί να βρίσκεται οπουδήποτε και σ' οποιαδήποτε κατάσταση. Έστειλες τους βοσκούς στο Νάρενγκανγκ κι έτσι απομείναμε μονάχα εμείς για να χωριστούμε σε ομάδες και να τον ψάξουμε.</p> <p>Αν πάω με τη Μέγκυ, οι δυο μας θα καταφέρουμε να τα βγάλουμε πέρα μ' ό,τι και να συναντήσουμε. Αλλά, αν δεν έρθω εγώ, η Μέγκυ θ' αναγκαστεί να 'ρθει με κάποιον από σας, κι έτσι θα έχουμε τελικά μια ομάδα λιγότερη". Ο Μπομπ υποχώρησε.</p> <p>"Εντάξει, λοιπόν. Μονάχα πάρε εσύ το άλογο της Μέγκυ, που το είχες και στην πυρκαγιά. Και πάρτε όλοι σας από ένα τουφέκι και μπόλικά φυσίγγια".</p> <p>Διάβηκαν τη ρεματιά να περάσουν αντίκρυ και συνέχισαν ίσια για την καρδιά της καμένης περιοχής.</p> <p>Δεν είχε απομείνει ούτε το ελάχιστο ίχνος από πράσινο, έβλεπες μονάχα μια πελώρια έκταση μουλιασμένου μαύρου κάρβουνου, που άχνιζε ακόμα μετά από τόσες ώρες βροχής.</p> <p>Οι γυμνοί, μαυρισμένοι σκελετοί των δέντρων ορθώνονταν απειλητικά στο γυμνό τοπίο και στα άλλοτε γεμάτα γρασίδι βοσκοτόπια είχαν απομείνει τώρα μονάχα κάτι μικρά μαύρα μπογαλάκια εδώ και κει, πρόβατα που παγιδεύτηκαν στη φωτιά ή, κάπου κάπου, ένας μεγαλύτερος όγκος, τ' απομεινάρια ενός μοσχариού ή γουρουνιού. Τα δάκρυα τους έσμιγαν με τη βροχή στα πρόσωπα τους.</p> <p>Ο Μπομπ κι η Μέγκυ προπορεύονταν στη μικρή τους πομπή, με τον Τζακ και τον Χιούη να έρχονται ξοπίσω και τη Φη με τον Στιούαρτ τελευταίους. Για τη Φη και τον Στιούαρτ η διαδρομή ήταν γαλήνια: πήγαιναν δίχως να μιλάνε, ικανοποιημένοι που ήταν μαζί, λες κι έβρισκαν παρηγοριά ο ένας στην παρουσία του άλλου.</p> <p>Κάποιες φορές τα άλογα κολλούσαν κοντά κοντά ή ξεμάκρυναν και χώριζαν όταν απαντούσαν ένα ακόμα καμένο ζωντανό στο δρόμο τους, μα τίποτε δε φαινόταν να επηρεάζει αυτό το τελευταίο ζευγάρι των καβαλάρηδων. Η λάσπη τους</p>	<p>блестели.</p> <p>— Я надену брюки и тоже поеду, — сказала она. — Сил нет сидеть тут и ждать.</p> <p>— Не надо, мама! — взмолился Боб.</p> <p>— Если он ранен, Боб, так ведь неизвестно, где и как, вдруг он и двигаться не может. Овчаров ты отослал в Нарранганг, — значит, для поисков у нас совсем мало народу.</p> <p>Если я поеду с Мэгги, мы вдвоем с чем угодно справимся, а без меня ей придется ехать с кем-нибудь из вас, значит, от нее пользы почти не прибавится, а от меня и вовсе толку не будет.</p> <p>Боб сдался.</p> <p>— Ладно, — сказал он. — Возьми мерина Мэгги, ты на нем ездил на пожар. Все захватите ружья и побольше патронов.</p> <p>Переехали через реку и пустились в самую глубь пожарища.</p> <p>Нигде ни единого зеленого или коричневого пятнышка — бескрайняя пустыня, покрытая черными мокрыми угольями, как ни странно, они все еще дымились, хотя дождь лил уже несколько часов.</p> <p>От каждого листа на каждом дереве только и осталось, что скрюченный поникший черный жгутик; на месте высокой травы кое-где виднелись черные кочки — останки сгоревшей овцы, а изредка чернел холмик побольше — то, что было когда-то лошаδью или кабаном. По лицам всадников вместе с дождем струились слезы.</p> <p>Боб с Мэгги ехали впереди, за ними Джек и Хьюги, последними Фиа со Стюартом. Этих двоих езда почти успокоила — утешает уже то, что они вместе, говорить ничего не нужно, довольно и того, что они рядом.</p> <p>Порой лошади сходились почти вплотную, порой шарахались врозь, увидев еще что-то страшное, но последняя пара всадников словно не замечала этого. От дождя все размокло, лошади двигались медленно, с трудом, но им</p>
--	---

δυσκόλευε και τους έκανε να προχωράνε αργά, όμως το καμένο, υγρό γρασίδι έμοιαζε με ψάθινο χαλί και βοήθαγε τ'άλογα να μη γλιστράνε.

Και κάθε λίγα μέτρα που έκαναν, περίμεναν να δουν τον Πάντυ να εμφανίζεται στο μακρινό επίπεδο ορίζοντα, αλλά η ώρα περνούσε κι ο Πάντυ δε φαινόταν πουθενά.

Με σφιγμένη καρδιά διαπίστωσαν πως η πυρκαγιά είχε αρχίσει πιο πέρα απ ό,τι είχαν φανταστεί, στα βοσκοτόπια της Βίλγκα. Τα σύννεφα της καταιγίδας θα είχαν καλύψει τον καπνό μέχρι που είχε κάνει αρκετό δρόμο η φωτιά, γι αυτό δεν το είχαν καταλάβει.

Η διαχωριστική γραμμή ήταν εντυπωσιακά έντονη και ξεκάθαρη. Από τη μια της μεριά υπήρχε μονάχα μαύρο, γυαλιστερό κάρβουνο, ενώ από την άλλη η γη ήταν όπως την ήξεραν πάντα, σταχτοκίτρινη, γαλάζια και μουντή στη βροχή, αλλά ζωντανή. Ο Μπομπ σταμάτησε και γύρισε πίσω να μιλήσει με τους υπόλοιπους.

"Λοιπόν, θα ξεκινήσουμε από δω. Εγώ θα τραβήξω δυτικά, είναι η πιο πιθανή κατεύθυνση κι είμαι ο πιο δυνατός απ όλους σας. Έχετε όλοι τουφέκια και φυσίγγια; Εντάξει.

Αν βρείτε κάτι, πυροβολήστε τρεις φορές στον αέρα, κι όσοι θα σας ακούσουν θ' απαντήσουν πυροβολώντας μια φορά ο καθένας τους. Μετά θα περιμένετε.

Εκείνος που θα χει πυροβολήσει τις τρεις φορές, θα πυροβολήσει άλλες τρεις πέντε λεπτά αργότερα, και θα συνεχίσει να πυροβολεί τρεις φορές κάθε πέντε λεπτά. Όσοι τον ακούν θ' απαντάνε κάθε φορά μ'έναν πυροβολισμό.

"Τζακ, εσύ θα πας νότια, στο μήκος της γραμμής που έχει φτιάξει η φωτιά. Χιούη, εσύ νοτιοδυτικά.

Η μαμά κι η Μέγκυ θα τραβήξουν βορειοδυτικά. Στιου, ακολούθησε τη γραμμή της φωτιάς κατά το Βορρά.

Και, σας παρακαλώ πολύ, να πηγαίνετε σιγά όλοι σας. Έχουν πέσει ένα σωρό κλαριά και κορμοί εδώ γύρω και με τέτοια βροχή δεν είν εύκολο να τους δεις από μακριά. Και να φωνάζετε συνέχεια. Μπορεί να μη σας δει ο μπαμπάς ακόμα και δίπλα του να περάσετε, ενώ είναι πιο εύκολο να σας ακούσει.

Μα μην πυροβολήσετε αν δε βρείτε πρώτα κάτι, γιατί δεν είχε πάρει τουφέκι μαζί του και θα ναι

было все же куда ступить: спаленные, спутанные травы прикрывали почву словно жесткой циновкой из волокон кокосовой пальмы.

И через каждые несколько шагов всадники озирались — не показался ли на равнине Пэдди, но время шло, а он все не появлялся.

И у всех сжалось сердце, когда ясно стало, что пожар начался много дальше, чем думали, на выгоне Вилга. Должно быть, дым сливался с грозowymi тучами, вот почему пожар заметили не сразу.

Ποράζила всех его граница. Ее словно провели по линейке — по одну сторону черный блестящий вар, по другую — равнина как равнина, в светло-коричневых и сизых тонах, унылая под дождем, но живая. Боб натянул поводья и повернулся к остальным.

— Ну вот, отсюда и начнем. Я двинусь на запад, это самое вероятное направление, а я покрепче вас всех. Патронов у всех довольно? Хорошо.

Κто что найдет, стреляй три раза в воздух, а кто его услыхал, давайте один ответный выстрел. Потом ждите.

Κто стрелял первым, пускай через пять минут дает еще три выстрела, и потом еще по три через каждые пять минут. Κто слышит, отвечает одним выстрелом.

Джек, ты поезжай к югу, по самой этой границе. Хьюги, ты давай на юго-запад. Я — на запад.

Μαμα с Мэгги, вы — на северо-запад. Α ты, Стюарт, по границе пожарища — на север.

Τолько не торопитесь. За дождем плохо видно, да еще деревья кой-где заслоняют. Почаще зовите, может он в таком месте, что увидеть вас не увидит, а крик услышит.

И помните, стрелять только если найдете, у него-то с собой ружья нет, вдруг он услышит

<p>φοβερό γι' αυτόν ν' ακούει τις τουφεκιές και να είναι τόσο μακριά μας ακόμα που να μην μπορεί να φωνάξει για να μας ειδοποιήσει.</p> <p>Καλή τύχη κι ο Θεός μαζί μας".</p> <p>Σαν οδοιπόροι που είχαν φτάσει στο τελευταίο σταυροδρόμι, χώρισαν κάτω από τη μονότονη γκρίζα βροχή, ξεμακραίνοντας ολοένα ο ένας από τον άλλο, κι οι σιλουέτες τους γίνονταν μικρότερες και μικρότερες, ώσπου ο καθένας εξαφανίστηκε στο μονοπάτι που του είχε οριστεί.</p> <p>Ο Στιούαρτ είχε κάνει ένα χιλιόμετρο δρόμο όταν πρόσεξε μια καμένη συστάδα δέντρων πολύ κοντά στη διαχωριστική γραμμή. Υπήρχε ένα μικρό δεντρί, μαύρο και ζαρωμένο, και ταπομεινάρι ενός μεγάλου κούτσουρου εκεί πλάι στο όριο της καμένης γης.</p> <p>Αυτό που είδε πρώτα ήταν το άλογο του Πάντου, πεσμένο χάμω, κολλημένο στον κορμό ενός μεγάλου μαστιχόδεντρου, και δυο από τα σκυλιά του Πάντου, μικρά, μαύρα, άκαμπτα πράγματα με τα τέσσερα πόδια τους σηκωμένα προς τα πάνω σαν άηλυχα κλωνάρια.</p> <p>Κατέβηκε από τ' άλογο του, με τις μπότες του να χώνονται στη λάσπη ίσαμε τον αστράγαλο και πήρε μαζί το τουφέκι του.</p> <p>Τα χείλια του κουνιόνταν, γιατί προσευχόταν όπως προχωρούσε στη γλιστερή καρβουνιασμένη γη. Αν δεν ήταν το άλογο και τα σκυλιά θα μπορούσε να ελπίζει πως επρόκειτο για κανέναν πλανόδιο εργάτη που είχε παγιδευτεί στην πυρκαγιά.</p> <p>Όμως ο Πάντου είχε μαζί του άλογο και πέντε σκυλιά. κανένας άλλος δε θα πήγαινε καβάλα σε τούτο το μονοπάτι μήτε θα είχε πάνω από ένα σκυλί μαζί του. Παρακάτω υπήρχαν τρία ακόμα απανθρακωμένα σκυλιά. πέντε όλα μαζί, πέντε σκυλιά. Ήξερε πως έκτο δεν επρόκειτο να βρει, και δε βρήκε.</p> <p>Και κάπου κοντά στο άλογο, κρυμμένο πίσω από ένα κούτσουρο, ήταν αυτό που κάποτε είχε υπάρξει άνθρωπος.</p> <p>Δε γινόταν να έκανε λάθος. Το μαύρο πράγμα ήταν πεσμένο ανάσκελα, κι η ράχη του έκανε ένα μεγάλο τόξο προς τα πάνω έτσι που ν' ακουμπάνε</p>	<p>выстрел далеко, а самому в ответ не докричаться, каково ему это будет?</p> <p>Ну, с Богом, счастливо!</p> <p>И как паломники на последнем перекрестке, они разделились и под серой пеленой дождя стали разъезжаться все дальше, каждый в свою сторону, становились все меньше, пока не скрылись друг у друга из виду.</p> <p>Не проехав и полмили, Стюарт заметил у самой границы пожарища несколько обгорелых деревьев. Тут стояла невысокая вилга, чья листва почернела и скорчилась в огне и напоминала теперь курчавую голову негритенка, а на краю сожженной земли — громадный обгорелый пенёк.</p> <p>Все, что осталось от отцовой лошади, распростерто было у подножья исполина эвкалипта и в огне прикипело к нему, тут же чернели жалкие трупы двух собак Пэдди, лапы у обеих торчком кверху, будто головешки.</p> <p>Стюарт спешился, сапоги по щиколотку ушли в черную жижу; из чехла, притороченного к седлу, он достал ружье. И пошел, осторожно ступая, оскальзываясь на мокрых угольях.</p> <p>Губы его шевелились в беззвучной молитве. Не будь лошади и двух собак, он бы понадеялся, что огонь захватил тут какого-нибудь странника-стригалия или просто бродягу, перекасти-поле.</p> <p>Но Пэдди был на лошади, с пятью собаками, а те, кто скитаются по дорогам Австралии, верхом не ездят, и если есть при ком из них собака, так одна, не больше. И здесь самая середина дрохедской земли, не мог так далеко забраться какой-нибудь погонщик или овчар с запада, из Бугелы. Пройдя немного, Стюарт наткнулся еще на три обгорелых собачьих трупа; пять собак, всего пять. Он знал, что шестой не найдет, и не нашел.</p> <p>И вот неподалеку от лошади, за упавшим стволом, который поначалу скрывал его, чернеет то, что было прежде человеком.</p> <p>Обмануться невозможно. Влажно поблескивая под дождем, оно лежит на спине, выгнутое дугой, земли касаются только плечи и крестец.</p>
--	---

<p>στο χόμα μονάχα οι ώμοι κι οι γλουτοί του.</p> <p>Τα χέρια του ήταν απλωμένα και κυρτωμένα στους αγκώνες, σαν να ικέτευαν τον ουρανό, τα δάχτυλα με τις καρβουνιασμένες σάρκες να κρέμονται αποκαλύπτοντας καμένα κόκαλα, λες και πάσχιζαν ν' αρπαχτούν από το τίποτε.</p> <p>Τα πόδια ανοιχτά μα λυγισμένα στα γόνατα, κι η άμορφη εκείνη μάζα, το κεφάλι, στραμμένη προς τα πάνω να κοιτάει τον ουρανό, τυφλή, αόμματη.</p> <p>Το καθάριο, διαπεραστικό βλέμμα του Στιούαρτ στάθηκε για μια στιγμή στον πατέρα του, κι είδε όχι το κατεστραμμένο περίβλημα αλλά τον άνθρωπο, έτσι όπως είχε υπάρξει στη ζωή του.</p> <p>Σήκωσε το τουφέκι του στον ουρανό, τράβηξε τη σκανδάλη, γέμισε ξανά το όπλο, πυροβόλησε δεύτερη φορά, ξαναγέμισε, έριξε και την τρίτη τουφεκιά.</p> <p>Αμυδρά άκουσε από μακριά την απάντηση, μετά, από πιο μακριά ακόμα, έφτασε μια δεύτερη τουφεκιά. Συλλογίστηκε πως η πρώτη που είχε ακούσει έπρεπε να είναι της μητέρας του και της αδερφής του, εκείνες τραβούσαν βορειοδυτικά, ο ίδιος βόρεια.</p> <p>Δίχως να περιμένει να περάσουν τα συμφωνημένα πέντε λεπτά, έβαλε καινούριο φυσίγγι στο τουφέκι του, έστρεψε το όπλο νότια και πυροβόλησε. Μια παύση για να ξαναγεμίσει, η δεύτερη τουφεκιά, ξανά γέμισμα, η τρίτη τουφεκιά.</p> <p>Άφησε το τουφέκι χάμω και στάθηκε να κοιτάει κατά το νοτιά και ν' αφουγκράζεται. Τούτη τη φορά η πρώτη τουφεκιά που ακούστηκε για απάντηση ήταν από τα δυτικά, του Μπομπ, δεύτερος πυροβόλησε ο Τζακ ή ο Χιούη και τρίτη η μητέρα του.</p> <p>Στέναξε ανακουφισμένος. δεν ήθελε να τον φτάσουν οι γυναίκες πρώτες.</p> <p>Κι έτσι δεν είδε το τεράστιο αγριογούρουνο να προβάλλει από τα δέντρα που υπήρχαν πίσω του κατά το Βορρά. το μύρισε πρώτα.</p> <p>Μεγάλο σαν αγελάδα, με το χοντρό του κορμί να στηρίζεται σε κοντά δυνατά πόδια, προχωρούσε βαριά με το κεφάλι σκυφτό μυρίζοντας την καμένη υγρή γη.</p> <p>Ήταν πληγωμένο, πονούσε κι οι τουφεκιές το είχαν ενοχλήσει. Από τη μια μεριά του κορμιού του το αραιό μαύρο τρίχωμα ήταν καψαλισμένο και</p>	<p>Руки раскинуты в стороны и согнуты в локтях, будто воздетые в мольбе к небесам, скрюченные пальцы, обгорелые до костей, хватаются за пустоту.</p> <p>Ноги тоже раздвинуты, но согнуты в коленях, запрокинутая голова — черный комочек, пустые глазницы смотрят в небо.</p> <p>Минуту-другую ясный, всевидящий взгляд Стюарта устремлен был на отца — сын видел не страшные останки, но человека, того, каким он был при жизни.</p> <p>Вскинув ружье, Стюарт выстрелил, перезарядил ружье, выстрелил еще, перезарядил, выстрелил в третий раз.</p> <p>Издалека донесся ответный выстрел, потом, много дальше, еле слышно отозвался еще один. И тут Стюарт вспомнил — ближним выстрелом, должно быть, ответили мать и сестра. Они направлялись на северо-запад, он — на север.</p> <p>Не пережидая условленных пяти минут, он опять зарядил ружье, повернулся к югу и выстрелил. Перезарядил, выстрелил во второй раз, перезарядил, выстрелил в третий.</p> <p>Положил ружье наземь и стоял, глядя на юг, прислушивался. Теперь ответный выстрел донесся сначала с запада, от Боба, потом от Джека или Хьюги, и только третий — от матери.</p> <p>Стюарт вздохнул с облегчением — не надо, чтобы женщины попали сюда первыми.</p> <p>И не увидел, как с северной стороны, из-за деревьев, появился огромный вепрь — не увидел, но ощутил запах.</p> <p>Огромный, с корову, могучий зверь, вздрагивая и покачиваясь на коротких сильных ногах, низко пригнув голову, рылся в мокрой обгорелой земле.</p> <p>Его потревожили выстрелы и терзала боль. Редкая черная щетина на боку опалена, багровеет обожженная кожа; пока Стюарт</p>
--	---

<p>ξεχώριζε το κόκκινο, πληγιασμένο δέρμα του. αυτό που μύρισε ο Στιούαρτ όσο κοιτάζε νότια ήταν η γαργαλιστική μυρουδιά ψητής πέτσας γουρουνιού, ίδια όπως ενός χοιρινού που μόλις το βγάζεις από το φούρνο, ξεροψημένο και τραγανιστό.</p> <p>Ξαφνιασμένος, βγήκε από την αλλόκοτα γαλήνια θλίψη που τον χαρακτήριζε σ' όλη του τη ζωή, και γύρισε το κεφάλι του ενώ συνάμα σκεφτόταν πως κάποτε είχε ξαναβρεθεί σ' αυτό το ίδιο μέρος, ότι τούτος ο καμένος, μαύρος τόπος είχε χαραχτεί κάπου μέσα στο μυαλό του από τη μέρα της γέννησης του.</p> <p>Έσκυψε να πάρει το τουφέκι του και θυμήθηκε πως δεν ήταν γεμάτο. Το αγριογούρουνο στεκόταν ολότελα ακίνητο, με τα μικρά κοκκινισμένα μάτια του ξετρελαμένα από τον πόνο, τους μεγάλους κτρινιάρικους χαυλιόδοντες αιχμηρούς και γυριστούς προς τα πάνω να σχηματίζουν ένα ημικόκλιο.</p> <p>Το άλογο του Στιούαρτ χλιμίντρισε μόλις μυρίστηκε το άγριο ζώο. τ' αγριογούρουνο γύρισε το ογκώδες κεφάλι του να το κοιτάξει, μετά το χαμήλωσε για να ορμήσει.</p> <p>Ο Στιούαρτ είδε πως ήταν η μοναδική του ευκαιρία, τώρα που ήταν στραμμένη στο άλογο του η προσοχή του αγριογούρουνου. έσκυψε γρήγορα, πήρε το τουφέκι του, το άλλο του χέρι ήταν κιόλας στην τσέπη του για το φυσίγγι.</p> <p>Η βροχή έπεφτε ολόγυρα κι έπνιγε κάθε άλλο ήχο με το δικό της αναλλοίωτο μουρμουρητό. Το αγριογούρουνο όμως άκουσε το ουραίο του τουφεκιού να γυρίζει ξανά στη θέση του κι αφήνοντας το άλογο στράφηκε να επιτεθεί στον Στιούαρτ. Είδε το ζώο να του ορμάει και λίγο πριν πέσει πάνω του το πυροβόλησε ίσια στο στήθος, μόνο που η τουφεκιά δεν κατάφερε να του κόψει τη φόρα.</p> <p>Οι χαυλιόδοντες στριφογύρισαν πάνω κάτω και αριστερά δεξιά, και τον βρήκαν στην κοιλιά. Έπεσε χάμω, το αίμα ξεπηδούσε λες κι έτρεχε από βρύση ανοιγμένη στο τέρμα, μούσκευε τα ρούχα του, χυνόταν στο χώμα.</p> <p>Το αγριογούρουνο είχε τώρα αρχίσει να νιώθει τη σφαίρα. στράφηκε να του επιτεθεί ξανά, σκόνταψε, παραπάτησε, τρίκλισε.</p> <p>Όλος αυτός ο όγκος που ζύγιζε κάπου εφτακόσια κιλά έπεσε πάνω του και σύντριψε το πρόσωπο του στη σαν κατράμι λάσπη. Για μια στιγμή, τα χέρια</p>	<p>глядел на юг, на него аппетитно пахло поджаренной до хруста свиной шкуркой и салом, будто только-только из печи.</p> <p>Удивление вывело его из странно тихой, всю жизнь неразлучной с ним печали, и он обернулся, все еще думая, что, наверно, он когда-то уже здесь бывал, что эта черная мокрая пустошь словно запечатлелась где-то у него в мозгу с самого его рождения.</p> <p>Он наклонился за ружьем и вспомнил — не заряжено. Вепрь замер на месте, глядел крохотными красными глазками, безумными от боли, острые желтые клыки его огромными полумесяцами загибались кверху.</p> <p>Почувяв зверя, заржала лошадь Стюарта; вепрь рывком повернул на этот голос тяжелую голову и пригнул ее, готовый напасть. То была единственная надежда на спасение.</p> <p>Стюарт поспешно наклонился за ружьем, щелкнул затвором, сунул другую руку в карман за патроном.</p> <p>По-прежнему ровно шумел дождь, заглушая все звуки. Но вепрь услышал металлический щелчок и в последний миг ринулся не на лошадь, а на Стюарта. Выстрел в упор, прямо в грудь, не успел его остановить.</p> <p>Клыки повернулись вверх и вкось, вонзились в пах. Стюарт упал, будто из отвернутого до отказа крана струей ударила кровь, мгновенно пропитала одежду, залила землю.</p> <p>Вепрь неуклюже повернулся — пуля уже давала себя знать, — двинулся на врага, готовый снова пропороть его клыками, запнулся, качнулся, зашатался.</p> <p>Огромная стопятидесятифунтовая туша навалилась сбоку на Стюарта, вдавила его лицо в жидкую черную грязь. С минуту он отчаянно</p>
---	---

του χάθηκαν στη γη κι από τις δυο μεριές πάνω σε μια φρενιασμένη, μάταιη προσπάθεια να λευτερωθεί. Αυτό ήταν λοιπόν που ήξερε από πάντα, γι αυτό δεν είχε ελπίσει, μήτε ονειρευτεί ή προγραμματίσει ποτέ του τίποτε, παρά καθόταν μονάχα και γευόταν τόσα χρόνια τον κόσμο των ζωντανών με μια τέτοια λαχτάρα που δεν του απέμενε καιρός να θρηνησει τη μοίρα που τον περίμενε.

Συλλογίστηκε: Μαμά! Μαμά! Δεν μπορώ να μείνω κοντά σου, μαμά! Κι έλεγε μέσα του ολοένα το ίδιο μέχρι που έγινε πια κομμάτια η καρδιά του.

"Αναρωτιέμαι, γιατί δεν πυροβόλησε ξανά ο Στιου;" ρώτησε η Μέγκυ τη μητέρα της όπως τριπόδιζαν κατά κει απ όπου είχαν ακουστεί οι δυο τριπλές τουφεκιές, ανήμπορες να πάνε πιο γρήγορα μέσα στη λάσπη, και γεμάτες αγωνία συνάμα.

"Φαντάζομαι πως θα σκέφτηκε ότι τον έχουμε ακούσει", είπε η Φη. Όμως στο βάθος του νου της έβλεπε την έκφραση που είχε ο Στιούαρτ την ώρα που χώριζαν, θυμόταν το πώς είχε απλώσει το χέρι του να σφίξει το δικό της, το πώς της είχε χαμογελάσει. "Πρέπει να κοντεύουμε πια", είπε και σπιρούνισε το άλογο της να ταχύνει το ρυθμό του σ'έναν αδέξιο καλπασμό πάνω στη γλιστερή λάσπη.

Μα είχε φτάσει πρώτος ο Τζακ, κι ο Μπομπ ήταν κιόλας εκεί, και πήραν τις γυναίκες να τις απομακρύνουν μόλις πλησίασαν στο τέλος της ζωντανής γης, έτοιμες να συνεχίσουν για κει που άρχιζε η γραμμή της φωτιάς.

"Μην πας παρακάτω, μαμά", είπε ο Μπομπ τη στιγμή που η Φη Κατέβαινε από τ'άλογο της.

Ο Τζακ είχε πάει στη Μέγκυ, και της κρατούσε τα χέρια. Τα δυο ζευγάρια γκρίζα μάτια γύρισαν, όχι τόσο σαστισμένα ή τρομαγμένα παρά σαν να 'ξεραν κιόλας, σαν να μη χρειαζόταν να τους πει κανένας τίποτε.

"Ο Πάντυ;" ρώτησε η Φη με φωνή που δε θύμιζε καθόλου τη δικιά της.

"Ναι. Κι ο Στιου".

Κανένας από τους γιους της δεν μπορούσε να την κοιτάξει.

"Ο Στιου; Ο Στιου! Τι θες να πεις, ο Στιου; Αχ, Θεέ μου, τι είναι, τι έγινε; Όχι κι οι δυο τους - όχι!"

цеплялся руками за землю, пытаюсь высвободиться; так вот оно, он всегда это знал, потому никогда ни на что и не надеялся, не мечтал, не строил планов, только смотрел, всем существом впивал окружающий живой мир, так что не оставалось времени горевать об уготованной ему судьбе.

«Мама, мама! Я не могу остаться с тобой, мама!» — была последняя его мысль, когда уже рвалось сердце.

— Не понимаю, почему Стюарт больше не стрелял? — спросила у матери Мэгги. Они ехали рысью в том направлении, откуда дважды слышались три выстрела, глубокая грязь не давала двигаться быстрее, и обеих мучила тревога.

— Наверно, решил, что мы услышали, — сказала Фиа, но в сознании всплыло лицо Стюарта в ту минуту, когда они разъезжались на поиски в разные стороны, и как он сжал ее руку, и как ей улыбнулся. — Теперь уже, наверно, недалеко. — И она пустила лошадь неверным оскользающим галопом.

Но Джек поспел раньше, за ним Боб, и они преградили дорогу женщинам, едва те по краю не тронутой огнем размокшей земли подъехали к месту, где начался пожар.

— Не ходи туда, мама, — сказал Боб, когда Фиа спешила.

Джек подошел к Мэгги, взял ее за плечи. Две пары серых глаз обратились к ним, и в глазах этих были не растерянность, не испуг, но всеведение, словно уже не надо было ничего объяснять.

— Пэдди? — чужим голосом спросила Фиа.

— Да. И Стюарт.

Ни Боб, ни Джек не в силах были посмотреть на мать.

— Стюарт? Как Стюарт! Что ты говоришь! Господи, да что же это, что случилось? Нет, только не оба, нет!

<p>"Ο μπαμπάς κάηκε στην πυρκαγιά. Κι ο Στιου πρέπει να ενόχλησε ένα αγριογούρουνο που του επιτέθηκε. Το πυροβόλησε, μα εκείνο έπεσε πάνω του την ώρα που πέθαινε και τον έλιωσε. Είναι νεκρός, μαμά".</p> <p>Η Μέγκυ ούρλιαζε και χτυπιόταν, πασχίζοντας να ξεφύγει απ τον Τζακ, αλλά η Φη στεκόταν ακίνητη, ανάμεσα στα βρόμικα, ματωμένα χέρια του Μπομπ, λες κι είχε πετρώσει, κι ήταν τα μάτια της ανέκφραστα κι άψυχα σαν γυάλινη σφαίρα μάντισσας.</p> <p>"Είναι πάρα πολύ ", είπε τέλος, και κοίταξε τον Μπομπ με τη βροχή να κυλάει στα μαγουλά της και τα μαλλιά της να κολλάνε βρεγμένα στο λαιμό της, ίδια με χρυσαφένια ρυάκια.</p> <p>"Άσε με να πάω κοντά τους, Μπομπ. Είμαι γυναίκα του ενός και μάνα του αλλουνού. Δεν μπορείς να με κρατήσεις μακριά τους, δεν έχεις το δικαίωμα να με κρατήσεις μακριά τους. Άσε με να πάω κοντά τους".</p> <p>Η Μέγκυ είχε ησυχάσει, κι είχε φωλιάσει στην αγκαλιά του Τζακ με το κεφάλι της γερμένο στον ώμο του. Κοίταξε τη Φη να ξεμακραίνει, με τον Μπομπ πλάϊ της να χει το χέρι του περασμένο στη μέση της, όμως δεν έκανε να πάει και κείνη μαζί τους.</p> <p>Μέσα από τη μουντάδα της βροχής φάνηκε ο Χιούη. ο Τζακ του έγνεψε δείχνοντας του τη μάνα τους και τον Μπομπ.</p> <p>"Πήγαινε μαζί τους, Χιούη, μείνε μαζί τους. Η Μέγκυ κι εγώ θα γυρίσουμε στην Ντρογκέντα να φέρουμε το κάρο". Άφησε τη Μέγκυ από την αγκαλιά του και τη βοήθησε ν' ανέβει στο άλογο.</p> <p>"Έλα, Μέγκυ, πάμε, κοντεύει να νυχτώσει. Δεν μπορούμε να τους αφήσουμε εδώ όλη νύχτα και δεν πρόκειται να φύγουν αν δε γυρίσουμε να τους πάρουμε".</p> <p>Ήταν αδύνατο να κυλήσουν το κάρο ή οτιδήποτε άλλο με ρόδες σε τούτη τη λάσπη. Στο τέλος ο Τζακ κι ο γερό-Τομ έδεσαν με αλυσίδες μια σκουριασμένη λαμαρίνα σε δυο άλογα, που τα οδηγούσε ο Τομ καβάλα σένα τρίτο άλογο, ενώ ο Τζακ πήγαινε μπροστά, κρατώντας το μεγαλύτερο φανάρι που διέθετε η Ντρογκέντα.</p> <p>Η Μέγκυ έμεινε στο σπίτι. Καθόταν πλάϊ στο αναμμένο τζάκι του σαλονιού αμίλητη, συντριμμένη, κι όσο η κυρία Σμιθ έβλεπε το βουβό</p>	<p>— Παпу захватил пожар. Он умер. Стюарт, видно, спугнул вепря, и тот на него набросился. Стюарт застрелил его, но вепрь упал прямо на Стюарта и придавил. Он тоже умер, мама.</p> <p>Μέγκυ отчаянно закричала и стала вырываться из рук Джека, но Фиа точно окаменела, не замечая перепачканных кровью и сажей рук Боба, глаза ее остекленели.</p> <p>— Это уже слишком, — наконец сказала она и посмотрела на Боба, по ее лицу бежали струи дождя, выбившиеся пряди волос золотыми ручьями падали на шею.</p> <p>— Пусти меня к ним, Боб. Я жена одному и мать другому. Ты не можешь меня держать, ты не имеешь права. Пусти меня к ним.</p> <p>Μέγκυ затихла в объятиях Джека, уронила голову ему на плечо. Фиа пошла, ступая по мокрым обломкам и головешкам. Боб поддерживал ее, и Μέγκυ проводила их взглядом, но не двинулась с места.</p> <p>Из-за пелены дождя появился Хьюги; Джек кивнул ему в сторону матери и Боба.</p> <p>— Поди за ними, Хьюги, не оставляй их. Мы с Μέγκυ едем в Дрохеда за повозкой. — Он разнял руки, помог сестре сесть на лошадь. —</p> <p>Εдем, Μέγκυ, скоро совсем стемнеет. Нельзя же оставить их тут на всю ночь, а они не тронутся с места, пока мы не вернемся.</p> <p>Но на повозке невозможно было проехать, колеса увязали в грязи; под конец Джек и старик Том цепями прикрепили лист рифленого железа к упряжи двух ломовых лошадей. Том верхом на третьей лошади вел эту упряжку в поводу, а Джек ехал впереди и светил самым большим фонарем, какой только нашелся в Дрохеде.</p> <p>Μέγκυ осталась дома, она сидела в гостинной перед камином, и миссис Смит тщетно уговаривала ее поесть; слезы текли ручьями по</p>
---	--

<p>θρήνο του κοριτσιού, τα στεγνά, ανέκφραστα μάτια της, τόσο εκείνη έχυνε ποτάμι τα δάκρυα. Πάσχιζε να πείσει τη Μέγκυ να φάει κάτι όταν άκουσε να χτυπάνε την μπροστινή πόρτα και πήγε ν' ανοίξει, απορώντας για το ποιος μπορούσε να χει κάνει τόσο δρόμο μ' όλη αυτή τη λάσπη και θαυμάζοντας γι άλλη μια φορά την ταχύτητα με την οποία ταξίδευαν τα νέα ανάμεσα στα απομονωμένα υποστατικά.</p> <p>Ο πατήρ Ραλφ στεκόταν στη βεράντα, βρεγμένος και γεμάτος λάσπες, με ρούχα ιππασίας και αδιάβροχο.</p> <p>"Μπορώ να περάσω, κυρία Σμιθ;"</p> <p>"Αχ, πάτερ!" φώναξε πέφτοντας στην αγκαλιά του. "Πώς το μάθατε;"</p> <p>"Η κυρία Κλήαρι είχε την καλοσύνη να μου στείλει ένα τηλεγράφημα για να με ενημερώσει, σαν διαχειρίστρια προς τον ιδιοκτήτη, και εκτίμησα πάρα πολύ αυτή τη χειρονομία της. Μόλις έμαθα τα νέα πήρα άδεια από τον</p> <p>Αρχιεπίσκοπο Ντι Κοντίνι-Βερτσέζε να έρθω να σας δω. Ουφ, έχω βαρεθεί να λέω τα ίδια και τα ίδια από το πρωί. Θα με πιστέψεις αν σου πω ότι έχω επαναλάβει αυτά που σου εξήγησα εσένα τώρα ίσαμε κι εκατό φορές σήμερα; Κι είναι και σωστό μακρινάρι να τα λέω την κάθε φορά!</p> <p>Τέλος πάντων, πήρα το αεροπλάνο να έρθω και στην προσγείωση βούλιαξε στη λάσπη κι έγειρε μονόπαντα, έτσι ήξερα πολύ καλά τι θα έβρισκα προτού ακόμα πατήσω το πόδι μου έξω.</p> <p>Αχ, Τζίλυ, αγαπημένο κι όμορφο! Αφησα τη βαλίτσα μου στον πατέρα Γουότνυ, στο πρεσβυτέριο, και δανείστηκα ένα άλογο από τον πανδοχέα του Ιμπέριαλ, που με έφερε για τρελό και μου έβαλε στοίχημα ένα μπουκάλι Τζώνυ Γουώκερ Μπλακ Λέημπελ πως δε θα τα κατάφερνα να περάσω μ' αυτή τη λάσπη.</p> <p>Αχ, κυρία Σμιθ, μην κλαις έτσι! Καλή μου, δεν έφτασε το τέλος του κόσμου εξαιτίας μιας πυρκαγιάς, όσο μεγάλη κι αν ήταν η καταστροφή", της είπε χαμογελαστός, χαϊδεύοντας καθησυχαστικά τους σκυφτούς της ώμους.</p> <p>"Εγώ ο καημένος βάζω τα δυνατά μου να το διασκεδάσω λιγάκι το πράγμα, αλλά εσύ δε με βοηθάς διόλου έτσι δραματικά που το αντιμετώπιζεις. Μην κλαις άλλο, σε παρακαλώ".</p>	<p>лицу экономки, ей больно было видеть это безмолвное оцепенение горя, не умеющего излиться в рыданиях. Потом застучал молоток у двери, и миссис Смит пошла открывать, недоумевая, кто мог добраться к ним в такую распутицу, и в сотый раз поражаясь, до чего быстро разносятся вести через мили и мили, отделяющие в этом пустынном краю жилье от жилья.</p> <p>На веранде, в костюме для верховой езды и клеенчатом плаще, весь мокрый и в грязи, стоял отец Ральф.</p> <p>— Можно мне войти, миссис Смит?</p> <p>— Ох, святой отец! — вскрикнула она и, к изумлению священника, бросилась ему на шею.</p> <p>— Откуда вы узнали?</p> <p>— Миссис Клири сообщила мне телеграммой, как супруга управляющего — представителю владельца, и я очень ценю ее обязательность.</p> <p>Архиепископ ди Контини-Верчезе разрешил мне поехать. Вот имечко! А мне, представьте, приходится его повторять сто раз на дню.</p> <p>Я летел до Джилли. При посадке самолет перекувырнулся, там все размокло, так что я и вылезти не успел, а уже понял, как развезло дороги.</p> <p>Вот вам Джилли во всей красе. Я кинул чемодан у отца Уотти, выпросил у трактирщика лошадь, он меня принял за помешанного и побился об заклад на бутылку виски, что я увязну на полдороге.</p> <p>Ну полно, миссис Смит, не надо так плакать! Дорогая моя, как ни страшен был пожар, это еще не конец света! — Он с улыбкой потрепал ее по плечам, трясущимся от рыданий. —</p> <p>Смотрите, я так стараюсь вас утешить, а вы меня не слушаете. Пожалуйста, не надо плакать.</p>
---	---

<p>"Αχ, δεν τα έχετε μάθει λοιπόν", έκανε μέσα απ τους λυγμούς της.</p> <p>"Δεν έχω μάθει ποιο πράγμα; Τι είναι; Τι έγινε;"</p> <p>"Πέθαναν ο κύριος Κλήαρι κι ο Στιούαρτ". Έγινε άσπρος σαν το πανί κι έσπρωξε πέρα την οικονόμο.</p> <p>"Πού είναι η Μέγκυ;" ρώτησε τραχιά.</p> <p>"Στο σαλόνι. Η κυρία Κλήαρι είναι ακόμα έξω, στα βοσκοτόπια, εκεί που τους βρήκαν, κι ο Τζακ με τον Τομ πήγαν να τους φέρουν στο σπίτι. Αχ, πάτερ, αν και πιστεύω στο Θεό, μερικές φορές τον βρίσκω πολύ σκληρό, στ' αλήθεια! Γιατί να τους πάρει και τους δυο μαζί;"</p> <p>Μα ο πατήρ Ραλφ δεν είχε σταθεί ν' ακούσει παρά μονάχα το πού ήταν η Μέγκυ. έτρεξε στο σαλόνι, βγάζοντας στο δρόμο το αδιάβροχο του κι αφήνοντας πίσω του στο πάτωμα νερά και λάσπες.</p> <p>"Μέγκυ!" Πήγε πλάϊ στην πολυθρόνα της, γονάτισε και πήρε τα κρύα χέρια της στα δικά του σφίγγοντας τα δυνατά.</p> <p>Σηκώθηκε από την πολυθρόνα και γλίστρησε στην αγκαλιά του, ακούμπησε το κεφάλι της στο μουσκεμένο του πουκάμισο κι έκλεισε τα μάτια, τόσο ευτυχισμένη, μόλο της τον πόνο και τη λύπη, που δεν ήθελε να τελειώσει ποτέ τούτη η στιγμή.</p> <p>Ο ερχομός του ήταν γι αυτήν απόδειξη της δύναμης που είχε πάνω του, δικαίωση της αγάπης της. "Είμαι βρεγμένος, αγαπημένη μου Μέγκυ, θα σε κάνω μούσκεμα", της ψιθύρισε, με το μάγουλο του ακουμπισμένο στα μαλλιά της.</p> <p>"Δεν πειράζει. Ηρθες".</p> <p>"Ναι, ήρθα. Ήθελα να σιγουρευτώ πως ήσουν καλά, ένιωθα ότι με χρειάζόσασταν, έπρεπε να 'ρθω να δω από μόνος μου πώς ήταν τα πράγματα.</p> <p>Αχ, Μέγκυ, ο πατέρας σου κι ο Στιου! Πώς έγινε;"</p> <p>"Ο μπαμπάς παγιδεύτηκε στη φωτιά κι ο Στιου τον βρήκε. Τον σκότωσε ένα αγριογούρουνο. το πυροβόλησε κι εκείνο έπεσε πάνω του. Ο Τζακ κι ο Τομ έφυγαν να πάνε να τους φέρουν".</p> <p>Δεν της είπε τίποτ' άλλο, παρά την κρατούσε</p>	<p>— Значит, вы ничего не знаете, — всхлипнула она.</p> <p>— Не знаю? Чего? Что... что случилось?</p> <p>— Мистер Клири и Стюарт погибли. Лицо его побелело, он оттолкнул экономку. Крикнул грубо:</p> <p>— Где Мэгги?</p> <p>— В гостиной. Миссис Клири еще там, на выгоне, с покойниками. Джек с Томом поехали за ними. Ох, святой отец, конечно, я женщина верующая, а иной раз поневоле подумаешь, уж слишком господь жесток! Ну почему он взял сразу обоих?</p> <p>Но отец Ральф уже не слушал, он зашагал в гостиную, срывая на ходу плащ, оставляя мокрые, грязные следы на полу.</p> <p>— Мэгги! Он подошел, опустился на колени возле ее кресла, мокрыми руками сжал ее ледяные руки.</p> <p>Она соскользнула с кресла, прильнула к Ральфу, головой к мокрой, хоть выжми, рубашке, и закрыла глаза; наперекор боли и горю она была счастлива, — пусть бы эта минута длилась вечно! Он приехал, все-таки есть у нее власть над ним, все-таки она победила.</p> <p>— Я весь мокрый, Мэгги, милая, ты тоже промокнешь, — прошептал он, прижимаясь щекой к ее волосам.</p> <p>— Ну и пусть. Вы приехали.</p> <p>— Да, приехал. Хотел убедиться, что с тобой ничего не случилось, чувствовал, что я здесь нужен, хотел увидеть своими глазами.</p> <p>Ужасно, Мэгги, и твой отец, и Стюарт... Как это случилось?</p> <p>— Папу захватил пожар, Стюарт его нашел. А его убил вепрь, раздавил, когда уже Стюарт в него выстрелил. Джек с Томом за ними поехали.</p> <p>Он больше ничего не стал говорить, просто</p>
--	--

μονάχα στην αγκαλιά του και την κούναγε σαν να ήταν μωρό παιδί ώσπου στέγνωσε σχεδόν το πουκάμισο του έτσι που κάθονταν πλάϊ στη φωτιά, στέγνωσαν και τα μαλλιά του κι ένιωσε το κορμί της να χάνει λίγη από την ακαμψία του.

Τότε την έπιασε από το πιγούνι, της σήκωσε πίσω το κεφάλι ίσαμε που να τον κοιτάει κατάματα, και δίχως να το σκεφτεί τη φίλησε.

Ήταν μια μπερδεμένη παρόρμηση, που δεν ξεκινάγε από πόθο, ήταν απλά κάτι που της πρόσφερε ενστικτώδικα σαν είδε τι υπήρχε στα γκρίζα μάτια.

Κάτι ξεχωριστό, ένα άλλου είδους άχραντο Μυστήριο.

Τα χέρια της γλίστρησαν κάτω από τα δικά του να τον αγκαλιάσουν κι εκείνος άθελα του τραβήχτηκε πνίγοντας μια κραυγή πόνου. Η Μέγκυ έκανε πίσω λιγάκι.

"Τι συμβαίνει;"

"Πρέπει να χτύπησα τα πλευρά μου όταν προσγειώθηκε το αεροπλάνο γιατί κολλήσαμε στη λάσπη και ταρακουνηθήκαμε άσχημα. Νομίζω πως χτύπησα όταν προσπαθούσα να πιαστώ από το μπροστινό κάθισμα για να κρατήσω την ισορροπία μου".

"Στάσου να δω μια στιγμή".

Με χέρι σταθερό ξεκούμπωσε το υγρό πουκάμισο και του το έβγαλε. Κάτω από το απαλό μπρούντζινο δέρμα απλωνόταν ένα άσχημο μπλάβο μπάλωμα, από τη μια του πλευρά ίσαμε την άλλη. πιάστηκε η ανάσα της σαν το είδε.

"Αχ, Ραλφ! Κι έκανες όλο το δρόμο από το Τζίλυ με τούτο δω; Πόσο θα πόναγες! Νιώθεις καλά τώρα; Δεν αισθάνεσαι αδύναμος; Να 'ταν άλλος θα είχε λιποθυμήσει, άσε που μπορεί να χεις σπάσει κανένα σου πλευρό".

"Όχι, είμαι μια χαρά κι ούτε που το κατάλαβα όσο ερχόμουνα, αλήθεια σου λέω. Είχα τέτοια αγωνία να φτάσω, να σιγουρευτώ πως ήσαστε καλά, που το έβγαλα ολωσδιόλου από το μυαλό μου. Και αν θα χα πάθει εσωτερική αιμορραγία, φαντάζομαι πως θα το είχα αντιληφθεί εδώ και πολλή ώρα. Θεέ μου, Μέγκυ, μην"

Είχε σκύψει το κεφάλι της κι άγγιζε ανάλαφρα τη μελανιά με τα χείλια της, τα χέρια της γλίστρησαν στο στήθος του κι ανέβηκαν στους ώμους του

обнимал ее и укачивал, как маленькую; наконец жар камина подсушил его рубашку и волосы, а Мэгги, он это почувствовал, стала в его объятиях уже не такая оцепенелая.

Тогда он взял ее за подбородок, приподнял ее голову, пока не встретился с ней глазами, и, не думая, поцеловал ее.

Безотчетное движение, рожденное отнюдь не страстью, просто невольный ответ на то, что увидел он в этих серых глазах.

Безличный обряд, своего рода причастие.

А Мэгги высвободила руки и сама обняла его; он невольно сморщился, сдавленно охнул от боли. Мэгги чуть отстранилась.

— Что с вами?

— Наверно, при посадке ушиб бок. Самолет врезался в милую джилленбоунскую грязь по самый фюзеляж, нас изрядно трянуло. Под конец меня швырнуло на спинку кресла впереди.

— Ну-ка я посмотрю.

Уверенными пальцами Мэгги растегнула на нем влажную рубашку, стянула рукава, вытащила ее из-за пояса бриджей. И ахнула: под гладкой смуглой кожей, чуть ниже ребер, багровел длинный, от одного бока до другого, безобразный кровоподтек.

— Ох, Ральф! И вы ехали верхом от самого Джилли! Как же вам было больно! А сейчас вы как? Голова не кружится? Наверно, у вас внутри что-то порвалось!

— Да нет, я цел и, пока ехал, ничего такого не чувствовал, честное слово. Я очень спешил, беспокоился, как ты тут, и мне, наверно, было не до ушибов. Будь у меня внутреннее кровоизлияние, оно, думаю, уже дало бы себя знать... Мэгги, что ты! Не смей!

Низко опустив голову, она осторожно касалась губами багровой полосы, ладони ее скользнули по его груди к плечам — осознанная

σένα χάδι αργό, τόσο αισθησιακό που τον αφάνιζε.

Μαγεμένος, τρομαγμένος, θέλοντας να της ξεφύγει με κάθε θυσία, της τράβηξε πέρα το κεφάλι- μα τελικά το μόνο που κατάφερε ήταν να την πάρει πάλι στην αγκαλιά του, λες κι ένα φίδι είχε τυλιχτεί σφιχτά γύρω από τη θέληση του και την έπνιγε.

Ξεχάστηκε ο πόνος, ξεχάστηκε η Εκκλησία, ξεχάστηκε ο Θεός. Βρήκε το στόμα της, το ανάγκασε ν'ανοίξει, άρχισε να τη ρουφάει αχόρταγα, ζητώντας να γευτεί όλο και πιο πολλά, δίχως να μπορεί να τη σφίξει πάνω του αρκετά για να καταπραΰνει την τρομακτική λαχτάρα που φούντωνε μέσα του.

Του έδωσε το λαιμό της, γύμνωσε τους ώμους της όπου το δέρμα της ήταν δροσερό, πιο απαλό και γυαλιστερό κι από μετάξι, ήταν σαν να πνιγόταν, σαν να βούλιαζε ολοένα, φοβισμένος κι ανήμπορος.

Η ανθρώπινη υπόσταση του τον πίεζε και τον πατούσε χάμω, ένα βάρος τεράστιο που έλιωνε την ψυχή του, λευτερώνοντας το πικρό σκούρο κρασί των αισθήσεων του που ξεχύθηκε να τον κατακλύσει σαν απρόσμενη φουσκονεριά.

Ήθελε να βάλει τα κλάματα, δεν άντεχε το βάρος του να ναι άνθρωπος, του ήταν αβάσταχτο, και κάτω από την ανυπόφορη τούτη πίεση έσβησε η λαχτάρα του. Έπιασε τα χέρια της και τα τράβηξε μακριά από το άθλιο κορμί του, κάθισε ανακούρκουδα, με το κεφάλι του σκυφτό, κι έμοιαζε να χει απορροφηθεί ολωσδιόλου στο να κοιτάει τα χέρια του που έτρεμαν πάνω στα γόνατα του.

Μέγκυ, τι μου χεις κάνει, τι θα μπορούσες να μου κάνεις αν σ'άφηνα;

"Μέγκυ, σ'αγαπώ και θα σ'αγαπώ πάντα. Είμαι κληρικός όμως, δεν μπορώ... μου είναι αδύνατο!"

Σηκώθηκε όρθια στη στιγμή, έσιαξε την μπλούζα της κι ύστερα γύρισε, τον κοίταξε και χαμογέλασε, και το βιασμένο τούτο χαμόγελο της τόνιζε ακόμα περισσότερο την πίκρα και τον πόνο στα μάτια της.

"Εντάξει, Ραλφ, καταλαβαίνω. Θα πάω να δω αν έχει η κυρία Σμιθ τίποτε να σου φέρουμε να τσιμπήσεις και να βρω μια αλοιφή που έχουμε για εντριβές. Κάνει θαύματα στις μελανιές. Θα 'λεγα μάλιστα πως είναι πολύ πιο αποτελεσματική από τα φιλιά".

чувственность этого движения ошеломила Ральфа.

Ποτрянный, испуганный, стремясь во что бы то ни стало освободиться, он оттолкнул ее голову, но как-то так вышло, что она вновь очутилась в его объятиях — змеиными кольцами обвила и сдавила его волю.

Забывлась боль, забывлась святая церковь, забылся Бог. Он нашел ее губы жадными губами, впился в них, алчно, ненасытно, изо всех сил прижал ее к себе, пытаюсь утолить чудовищный, неодолимый порыв.

Мэгги подставила ему шею, обнажила плечи, прохладная кожа ее здесь была нежней и шелковистой всякого шелка; и ему казалось — он тонет, погружается все глубже, задыхающийся, беспомощный.

Γрешная человеческая его суть страшным грузом придавила бессмертную душу, и долго сдерживаемые чувства темное горькое вино — внезапно хлынули на волю.

Он готов был зарыдать; последние капли желаний иссякли под грузом этой грешной человеческой сути, и он оторвал руки Μэгги от своего жалкого тела, отодвинулся, сел на пятки, свесив голову, и словно весь погрузился в созерцание своих дрожащих рук, бессильно упавших на колени.

Что же ты сделала со мной, Μэгги, что ты со мной сделаешь, если я тебе поддамся?

— Я люблю тебя, Μэгги, всегда буду любить. Но я священник, я не могу... просто не могу!

Она порывисто встала, оправила блузку, посмотрела на него сверху вниз, через силу улыбнулась, от насильственной этой улыбки только еще явственней стала боль поражения в серых глазах.

— Ничего, Ραλφ. Я пойду посмотрю, есть ли у миссис Смит чем вас накормить, потом принесу лошадиный бальзам. Он чудо как хорош от ушибов; боль снимает как рукой, куда верней поцелуев, смею сказать.

<p>"Το τηλέφωνο λειτουργεί;" κατάφερε να ρωτήσει.</p> <p>"Ναι. Πέρασαν μια προσωρινή γραμμή, που τη στερέωσαν πάνω στα δέντρα, και μας συνδέσαν πριν από δυο ώρες".</p> <p>Του πήρε όμως αρκετά λεπτά μετά που βγήκε η Μέγκυ από το σαλόνι μέχρι να επιβληθεί στον εαυτό του αρκετά για να πάει να κάτσει στο γραφειάκι της Φη.</p> <p>"Θα ήθελα το κέντρο, παρακαλώ. Είμαι ο πατήρ Ντε Μπρικασάρ και παίρνω από την Ντρογκέντα. Α, γεια σου, Ντορήν ακόμα εκεί είσαι, ε; Χαίρομαι που σ'ακούω. Θέλω να δώσω μια επείγουσα κλήση για τον Αρχιεπίσκοπο Ντι Κοντίνι-Βερτσέζε, στο Σίδνεϋ. Το τηλέφωνο του είναι 332324. Κι όσο θα περιμένω για το Σίδνεϋ, σύνδεσε με, σε παρακαλώ, με την Μπουγκέλα".</p> <p>Μόλις που πρόφτασε να πει τα άσχημα νέα στον Μάρτιν Κινγκ προτού τον συνδέσουν με το Σίδνεϋ, αλλά μια λέξη στην Μπουγκέλα έφτανε.</p> <p>Ο Κινγκ θα διέδιδε τα νέα σόλο το Τζίλυ, άσε που τα είχαν κιόλας μάθει όσοι κρυφάκουγαν στη γραμμή, κι έτσι θα έρχονταν για τις κηδείες όλοι όσοι θα είχαν το κουράγιο ν'αποτολήσουν ένα ταξίδι μέσα στη λάσπη.</p> <p>"Μακαριότητα, εσείς; Πατήρ Ντε Μπρικασάρ εδώ... Ναι, σας ευχαριστώ, έφτασα μια χαρά, μόνο που κόλλησε το αεροπλάνο στη λάσπη και θα πρέπει να γυρίσω με το τρένο... Στη λάσπη, Μακαριότητα, λάσπη, λάσπη.</p> <p>Όχι, Μακαριότητα, εδώ γίνονται όλοι οι δρόμοι αδιάβατοι έτσι και βρέξει. Αναγκάστηκα να έρθω με άλογο από το Τζιλανμποουν στην Ντρογκέντα. Είναι ο μόνος τρόπος όταν βρέχει,</p> <p>Γι αυτό σας πήρα, Μακαριότητα. Ευτυχώς που ήρθα τελικά. Φαντάζομαι πως θα είχα κάποιο προαίσθημα... Ναι, είναι άσχημα τα πράγματα, πολύ άσχημα.</p> <p>Πέθαναν ο Παντράικ Κλήρι κι ο γιος του ο Στιούαρτ, ο ένας κάηκε στην πυρκαγιά, τον άλλον τον σκότωσε ένα αγριογούρουνο... Αγριογούρουνο, αγριογούρουνο, Μακαριότητα..."</p>	<p>— Телефон работает? — с трудом выговорил он.</p> <p>— Да. Часа два назад протянули временную линию прямо по деревьям и подключили нас.</p> <p>Но когда она ушла, он еще несколько минут собирался с силами и только потом подсел к письменному столу Фионы.</p> <p>— Пожалуйста, междугородную. Говорит преподобный де Брикассар из Дрохеды... а, здравствуйте, Дорин, значит, вы по-прежнему на телефонной станции. Я тоже рад слышать ваш голос. В Сиднее телефонисток не узнаешь, просто отвечает скучный, недовольный голос. Мне нужен срочный разговор с его высокопреосвященством архиепископом, папским легатом в Сиднее. Номер двадцать-двадцать три-двадцать четыре. А пока ответит Сидней, дайте мне, пожалуйста, Бугелу.</p> <p>Едва он успел сказать Мартину Кингу о случившемся, как его соединили с Сиднеем, но довольно было и двух слов Бугеле.</p> <p>От Кинга и от тех, кто подслушивал на линии, весть разнесется по всему Джиленбоуну — и у кого хватит храбрости выехать по такому бездорожью, те поспеют на похороны.</p> <p>— Ваше высокопреосвященство? Говорит Ральф де Брикассар... Да, спасибо, добрался благополучно, но самолет сел неудачно, увяз в грязи, и возвращаться надо будет поездом... В грязи, ваше высокопреосвященство, в грязи!</p> <p>Нет, ваше высокопреосвященство, в дождь тут все раскисает, ни проехать, ни пройти. От Джиленбоуна до Дрохеды пришлось добираться верхом, в дождь другой возможности и вовсе нет... Потому я и звоню, ваше высокопреосвященство. Хорошо, что поехал. Должно быть, у меня было какое-то предчувствие... Да, скверно, очень скверно.</p> <p>Падрик Клири и его сын Стюарт погибли — один сгорел, другого убил вепрь.</p> <p>Вепрь, ваше высокопреосвященство, вепрь — дикий кабан... Да, вы правы, в местном наречии есть свои странности.</p>
--	--

Μέσα στην μπερδεμένη γραμμή ακούγονταν ένα σωρό πνιχτές κραυγές κι επιφωνήματα, και χαμογέλασε άθελα του. Δεν μπορούσες να ουρλιάξεις στο τηλέφωνο πως έπρεπε να κατεβάσουν όλοι τα ακουστικά τους, ήταν ο μοναδικός τρόπος μαζικής διασκέδασης που είχε να προσφέρει το Τζίλυ στους πεινασμένους για επικοινωνία κατοίκους του-, όμως μονάχα αν έβγαιναν από τη γραμμή θα μπορούσε ν' ακούσει κάπως καθαρότερα ο συνομιλητής του.

"Με την άδεια σας, Μακαριότητα, θα μείνω για τις κηδείες, και μέχρι να σιγουρευτώ πως - είναι εντάξει η χήρα και τα υπόλοιπα παιδιά... Ναι, Μακαριότητα, σας ευχαριστώ. Θα γυρίσω στο Σίδνεϊ όσο πιο γρήγορα μπορώ".

Κι η τηλεφωνήτρια του κέντρου θ' άκουγε, όπως κι όλοι οι άλλοι. Κατέβασε το ακουστικό, το σήκωσε πάλι στη στιγμή κι είπε,

"Ντορήν, δώσε μου ξανά την Μπουγκέλα, σε παρακαλώ". Μίλησε λίγα λεπτά με τον Μάρτιν Κινγκ κι αποφασίστηκε πως αφού ήταν Αύγουστος κι έκανε τόσο κρύο μπορούσαν να καθυστερήσουν τις κηδείες μέχρι τη μεθεπομένη.

Ήταν πολλοί αυτοί που θα ήθελαν να έρθουν και, παρ όλη τη λάσπη, θα ξεκίναγαν για την Ντρογκέντα με τ' άλογα τους, αλλά θα ήταν κοπιαστική κι αργή η πορεία τους.

Η Μέγκυ επέστρεψε με την αλοιφή, μα δεν προσφέρθηκε να τον βοηθήσει να τη βάλει παρά του την έδωσε μονάχα, σιωπηλή.

Μετά τον πληροφόρησε κοφτά πως η κυρία Σμιθ θα του σερβίριζε ζεστό φαγητό στη μικρή τραπεζαρία σε μια ώρα, κι έτσι πρόφταινε να κάνει ένα μπάνιο.

Ένωσε αμήχανος που την είδε να του φέρεται σαν να την είχε απογοητέψει σε κάτι, και δεν καταλάβαινε καθόλου την αντίδραση της, ούτε και με ποια κριτήρια τον καταδίκαιζε. Ήξερε πως ήταν κληρικός, δεν το 'ξερε; Γιατί λοιπόν του είχε θυμώσει;

Με το γκρίζο φως της αυγής η μικρή ομάδα που συνόδευε τους δυο νεκρούς έφτασε στη ρεματιά, κι εκεί σταμάτησε. Μόλο που το νερό δεν είχε ακόμα ξεπεράσει τις όχθες, ο Τζίλιαν είχε γίνει ένα ποτάμι ορμητικό με εννιά μέτρα βάθος.

Непрощенные слушатели ахнули, и он невольно усмехнулся. Нельзя же крикнуть в трубку — эй, вы все, дайте отбой, не подслушивайте, — ведь у оторванных огромными просторами друг от друга джиленбоунцев нет иного общего развлечения, но, не подключись они все к линии, архиепископу слышно было бы много лучше.

— Если разрешите, ваше высокопреосвященство, я здесь задержусь на похороны и позабочусь о вдове и оставшихся детях... Да, ваше высокопреосвященство, благодарю вас. Я вернусь в Сидней, как только будет возможно.

Телефонистка тоже слушала разговор; отец Ральф дал отбой и тотчас опять снял трубку.

— Пожалуйста, соедините меня опять с Бугелой, Дорин. Он поговорил несколько минут с Мартином Кингом и решил, что августовский зимний холод позволяет отложить похороны до послезавтра.

Многие захотят быть на этих похоронах, несмотря на распутицу, хоть и придется ехать верхом; но на дорогу уйдет немало времени и сил.

Вернулась Мэгги с бальзамом, но не предложила сама смазать ушибы, а лишь молча протянула флакон.

И сухо сообщила: миссис Смит приготовит для гостя горячий ужин в малой столовой через час, так что он успеет сначала принять ванну.

Отцу Ральфу стало не по себе — Мэгги, видно, почему-то считает, что он обманул ее надежды, но с чего ей так думать, на каком основании она его осудила? Она ведь знала, кто он такой, отчего же ей сердиться?

Ранним хмурым утром горсточка всадников вместе с телами погибших добралась до берега речки и здесь остановилась. Джилен еще не вышел из берегов, однако стал уже настоящей быстрой и полноводной рекой глубиной в добрых тридцать футов.

Ο πατήρ Ραλφ έβαλε τ'άλογο του να κολυμπήσει για να βγει αντίκρυ να τους συναντήσει, μένα πετραχήλι γύρω από το λαιμό του και τ'απαραίτητα της αποστολής του στο σακίδιο της σέλας του. Με τη Φη, τον Μπομπ, τον Τζακ, τον Χιούη και τον Τομ να στέκουν λίγο πιο πέρα, ξεσκέπασε τα πτώματα σηκώνοντας τις λινάτσες που τους είχαν ρίξει πάνω τους κι ετοιμάστηκε να τα μυρώσει.

Μετά τη Μαίρη Κάρσον τίποτε πια δε θα μπορούσε να τον αηδιάσει, όμως ο Πάντυ κι ο Στιου δεν τον απώθησαν στο ελάχιστο.

Το σώμα του Πάντυ ήταν καρβουνιασμένο απ τη φωτιά κι ο Στιου ήταν μελανός από την ασφυξία, αλλά ο πατήρ Ραλφ έσκυψε και τους φίλησε μ'αγάπη και σεβασμό.

Είκοσι πέντε χιλιόμετρα είχαν καλύψει, με την τραχιά λαμαρίνα να σέρνεται καταγής και να χοροπηδάει στις λακκούβες, σημαδεύοντας τη λάσπη με βαθιές αυλακιές που θα έμεναν άσβηστες για πολλά χρόνια, ακόμα κι όταν θα φύτρωνε το καινούριο χορτάρι, πάλι θα φαίνονταν.

Μα τώρα είχαν κολλήσει και δεν μπορούσαν να συνεχίσουν, τους εμπόδιζε το ορμητικό ρέμα, κι ήταν δυο μονάχα χιλιόμετρα μακριά από την Ντρογκέντα.

Στάθηκαν και κοίταζαν τις κορφές των μαστιχόδεντρων, που διακρίνονταν ξεκάθαρα, ακόμα και μέσα στη βροχή.

"Έχω μια ιδέα", είπε ο Μπομπ γυρνώντας στον πατέρα Ραλφ. "Πάτερ, είστε ο μόνος που έχετε άλογο ξεκούραστο κι έτσι θα πρέπει να το κάνετε εσείς. Τα δικά μας τα ζωντανά μονάχα μια φορά θα μπορέσουν να κολυμπήσουν, έχουν αποκάμει πια από το κρύο και τη λάσπη.

Πηγαίνετε πίσω και πάρτε μερικά άδεια βαρέλια πετρελαίου, και κλείστε τα καλά καλά να μη φύγουν σε καμιά περίπτωση τα καπάκια τους. Κολλήστε τα, αν σας φανεί απαραίτητο. Θα χρειαστούμε μια ντουζίνα, δέκα έστω, έτσι και δεν μπορέσετε να βρείτε παραπάνω. Δέστε τα όλα μαζί και φέρτε τα πίσω στο ρέμα. Θα βάλουμε πάνω τους τη λαμαρίνα και θα τα περάσουμε αντίκρυ σαν μαούνα".

Ο πατήρ Ραλφ έφυγε αμέσως δίχως αντιρρήσεις. δεν είχε να προτείνει και καμιά καλύτερη ιδέα. Στην Ντρογκέντα είχαν φτάσει ο Ντομινίκ Ο Ρουρκ με τους δυο του γιους, ήταν γείτονας και σχετικά κοντινός για τα μέτρα και τις αποστάσεις

Отец Ральф на своей каурой кобыле переправился вплавь им навстречу, он уже надел епитрахиль; все остальное, необходимое пастырю, было у него в чемоданчике, притороченном к седлу. Фиа, Боб, Джек, Хьюги и Том стояли вокруг, а он снял холст, которым укрыты были тела, и приготовился совершить последнее помазание.

После Мэри Карсон ничто уже не могло вызвать у него брезгливости; но в Пэдди и Стюарте не было ничего отталкивающего.

Лица обоих почернели — у Пэдди от огня, у Стюарта от удушья, но священник поцеловал обоих нежно и почтительно.

Пятнадцать миль тащили ломовые лошади тяжелый лист рифленого железа по рытвинам и ухабам, и позади пролегла глубокая колея, шрам в земле, которого не скрыть даже густым травам, что поднимутся здесь в ближайшие годы.

Но дальше, казалось, пути нет — до Большого дома Дрохеды осталась всего миля, а через бурлящую реку не переправиться.

И вот все стоят и смотрят на вершины призрачных эвкалиптов, видные отсюда даже сквозь завесу дождя.

Боб повернулся к отцу Ральфу. — Придумал, — сказал он. — Придется это сделать вам, ваше преподобие, у вас одного лошадь не измученная. Нашим только бы на тот берег перебраться, на большее их не хватит, столько уже тащились по грязи и по холоду.

Езжайте в усадьбу, там найдутся пустые бензиновые баки на сорок четыре галлона, надо их закрыть наглухо, чтоб крышки не съехали и не было щелей. В крайнем случае запаять. Нужно бы двенадцать штук, самое малое десять. Связать вместе и переправить на этот берег. Мы их подведем под это железо, закрепим, и оно пойдет вплавь, как баржа.

Да, это было разумнее всего, и отец Ральф поехал. В Большом доме он застал Доминика О'Рока из Диббен-Диббена с двумя сыновьями; по здешним расстояниям О'Рок был сосед из ближайших.

<p>της περιοχής.</p> <p>Όταν ο πατήρ Ραλφ εξήγησε το τι του είχαν αναθέσει καταπιάστηκαν όλοι μαζί να κάνουν στα γρήγορα τη δουλειά. Έτρεξαν στα υπόστεγα να βρουν άδεια βαρέλια, άδειασαν άλλα που ήταν γεμάτα με βρόμη και σανό, έψαξαν για καπάκια, οξυγονοκόλλησαν όσα δεν είχαν σκουριά κι έδειχναν πως θ' άντεχαν το ταρακούνημα μέσα στο ρέμα.</p> <p>Η βροχή έπεφτε, έπεφτε, έπεφτε πάντα. Και δε θα σταματούσε γι άλλες δυο μέρες ακόμα.</p> <p>"Ντομινίκ, δε θα θελα να σου ζητήσω κάτι τέτοιο, όμως όταν θα φτάσουν εδώ, οι άνθρωποι αυτοί θα είναι μισοπεθαμένοι απ την κούραση. Από την άλλη μεριά, πρέπει να κάνουμε αύριο τις κηδείες, κι από το Τζίλυ δεν μπορούμε να φέρουμε κάσες με τούτη τη λάσπη, άσε που το γραφείο κηδειών δεν προλαβαίνει να τις ετοιμάσει στην ώρα τους.</p> <p>Μπορεί να δοκιμάσει κάποιος από σας να φτιάξει δυο φέρετρα; Εγώ θα χρειαστώ μονάχα έναν άντρα μαζί μου για τη ρεματιά".</p> <p>Οι γιοι του Ο'Ρουρκ δέχτηκαν αμέσως ν' αναλάβουν την αγγαρεία. Κανείς τους δεν ήθελε να δει τι είχε κάνει η φωτιά στον Πάντυ ή το αγριογούρουνο στον Στιούαρτ.</p> <p>"Θα τα φτιάξουμε εμείς, μπαμπά", είπε ο Λιάμ. Σέρνοντας τα βαρέλια πίσω από τ'άλογα τους, ο πατήρ Ραλφ κι ο Ντομινίκ Ο'Ρουρκ κατέβηκαν στο ρέμα και πέρασαν στην αντικρινή όχθη.</p> <p>"Τουλάχιστον δε θα χρειαστεί να σκάψουμε τάφους στην καταραμένη τούτη λάσπη, πάτερ!" φώναξε ο Ντομινίκ.</p> <p>"Όταν η γριά Μαίρη έφτιαξε το χτιστό της τάφο για τον Μάικ έλεγα πως είχε σηκώσει ψηλά τη μύτη της, όμως τώρα θα τη φίλαγα αν την είχα μπροστά μου".</p> <p>"Συμφωνώ απόλυτα!" αντιγύρισε ο πατήρ Ραλφ.</p> <p>Έδεσαν τα βαρέλια κάτω από τη λαμαρίνα, έξι από την κάθε πλευρά, στερέωσαν καλά καλά με σκοινιά τα τυλιγμένα στις λινάτσες πτώματα κι έβαλαν τα δυο αποκαμωμένα άλογα, τα ίδια που είχαν σύρει τη λαμαρίνα τόσο δρόμο, να κολυμπήσουν ίσαμε την αντίπερα όχθη. Στα ζωντανά κάθονταν καβάλα ο Ντομινίκ κι ο Τομ, σέρνοντας μαζί τους τα σκοινιά που θα χρησίμευαν για να ρυμουλκήσουν τη λαμαρίνα</p>	<p>Отец Ральф объяснил, что надо делать, и они тотчас принялись за работу — шарили по сараям в поисках пустых баков, опорожнили те, в которых вместо бензина хранился овес, отруби и прочие припасы, отыскивали крышки, припаивали их к бакам, не тронутым ржавчиной и с виду достаточно крепким, чтобы выдержать переправу с грузом через буйную речку.</p> <p>А дождь все лил и лил. Он зарядил еще на два дня.</p> <p>— Доминик, мне очень неприятно просить вас об этом, но когда братья Клири попадут сюда, они сами будут полумертвые от усталости. Похороны завтра, откладывать больше нельзя, и если даже гробовщик в Джилли успел бы сделать гробы, сюда их по такой распутице не доставить.</p> <p>Μοжет, кто-нибудь из вас сумеет сколотить два гроба? А с бочками на тот берег мне хватит и одного помощника.</p> <p>Сыновья О'Рока кивнули; им совсем не хотелось видеть, во что огонь превратил Пэдди, а вебрь — Стюарта.</p> <p>— Гробы мы сделаем, пап, — сказал Лайем. Сначала волоком, потом вплавь лошади отца Ральфа и Доминика перетащили баки на другой берег.</p> <p>— Послушайте, святой отец! — крикнул по дороге Доминик. — Нам вовсе незачем копать могилы в этакой грязи!</p> <p>Прежде я думал, ну и гордячка Мэри, надо же, мраморный мавзолей у себя на задворках для Майкла отгрохала, а сейчас прямо расцеловал бы ее за это.</p> <p>— Вот это верно! — крикнул в ответ отец Ральф.</p> <p>Баки закрепили под листом железа, по шесть с каждой стороны, прочно привязали покрывающий его брезент и перевели вброд измученных ломовых лошадей, натягивая канат, который под конец и должен был перетащить плот. Доминик и Том перебрались верхом на этих рослых конях и уже на другом берегу, на самом верху, остановились и оглянулись, а оставшиеся прицепили самодельную баржу,</p>
--	--

και σαν βγήκαν από τη ρεματιά στάθηκαν και στράφηκαν πίσω, ενώ οι άλλοι που είχαν απομείνει αντίκρυ έδεσαν στις άκρες των σκοινιών την πρόχειρη σχεδία και την έριξαν στο νερό. Τα άλογα άρχισαν να προχωράνε, με τον Τομ και τον Ντομινίκ στο πλάϊ τους να τα παροτρύνουν φωνάζοντας "ουου!" και "εεε!" όπως η σχεδία άρχισε να επιπλέει. Τραμπαλιζόταν άσχημα, μα τα κατάφεραν να την τραβήξουν μέχρι την όχθη κι αντί να χάσουν τον καιρό τους βγάζοντας ξανά τα βαρέλια, οι δυο άντρες συνέχισαν να τραβάνε τα άλογα τους στο μονοπάτι για το μεγάλο σπίτι, κι η λαμαρίνα γλίστραγε τώρα καλύτερα απ ό,τι πριν που δεν είχε τα βαρέλια από κάτω.

Πήγαν τη σχεδία και το φορτίο της στο υπόστεγο για την κουρά και την άφησαν εκεί, στο μεγάλο άδειο κτίριο που βρομούσε κατράμι, ιδρώτα, λανολίνη και κοπριά.

Η Μίνι κι η Κατ είχαν έρθει από το μεγάλο σπίτι, με τα αδιάβροχα τους για να προστατευτούν από τη βροχή, και γονάτισαν από δω κι από κει στη λαμαρίνα να ξαγρυπνήσουν τους νεκρούς. οι χάντρες χτυπούσαν η μια πάνω στην άλλη όπως μετρούσαν τις προσευχές στα κομποσκοίνια τους, οι φωνές τους ανεβοκατέβαιναν ακολουθώντας ψαλμωδίες τόσο γνώριμες που δε χρειαζόταν να κάνουν καμιά προσπάθεια για να τις θυμηθούν.

Το σπίτι γέμιζε ολοένα. Είχαν φτάσει ο Ντάνκαν Γκόρντον από το Ιτς- Ουίςγκ, ο Γκάρεθ Ντέηβις από το Νάρενγκανγκ, ο Χόρυ Χόπτον από το Μπηλ- Μπηλ, ο Ήντεν Καρμάικλ από την Μπαρκούλα.

Ο γερό-Άνγκους Μακ Κουήν είχε κάνει σινιάλα σένα τρένο της περιοχής του να σταματήσει κι είχε φτάσει στο Τζίλυ ταξιδεύοντας μαζί με τον οδηγό, γιατί το τρένο μετέφερε εμπορεύματα και δεν είχε βαγόνια για επιβάτες. Από το Τζίλυ κίνησε για την Ντρογκέντα με άλογο που δανείστηκε από τον Χάρυ Γκαφ. με το να και με τ'άλλο, είχε κάνει τετρακόσια χιλιόμετρα δρόμο μέσα στη λάσπη.

"Καταστράφηκα, πάτερ, ολωσδιόλου", είπε ο Χάρυ στον παπά αργότερα που κάθισαν κι οι εφτά μαζί στη μικρή τραπεζαρία να φάνε πίτα με γέμιση από φιλέτο και συκώτι.

"Η φωτιά έκαψε το κτήμα μου από τη μια άκρη ίσαμε την άλλη, δε μου άφησε μήτε ένα πρόβατο ή ένα πράσινο κλαρί.

Τι να πει κανένας, ευτυχώς που ήταν καλές οι προηγούμενες χρονιές. Έχω τουλάχιστον τα λεφτά

спустили по берегу к самой кромке и столкнули на воду. Под отчаянные мольбы и уговоры Тома и Доминика лошади шагом тронулись, и плот поплыл. Его жестоко болтало и качало, и все же он держался на плаву, пока его не вытащили на другой берег; чем тратить время, убирая поплавки, Том с Домиником погнали лошадей дальше, к Большому дому, и теперь самодельные дроги двигались легче, чем прежде, без баков.

Пологий въезд вел к воротам стригальни, к тому ее концу, откуда обычно вывозили тюки шерсти, и сюда, в огромную пустую постройку, где перехватывал дыхание запах дегтя, пота, овечьего жира и навоза, поставили плот вместе с грузом.

Минни и Кэт, завернувшись в дождевики, первыми пришли исполнить скорбный долг, опустились на колени по обе стороны железного катафалка, и вот уже постукивают четки и размеренно звучат голоса, то глуше, то громче, следуя привычному, наизусть памятного обряду.

В доме народу прибывало. Приехали Данкен Гордон из Ич-Юиздж, Гэрет Дэвис из Нарранганга, Хорри Хоуптон из Бил-Била, Иден Кармайкл из Баркулы.

Старик Энгус Маккуин остановил на полдороге еле ползущий местный товарный поезд, проехал с машинистом до Джилли, там взял взаймы лошадь у Гарри Гофа и остальной путь проделал вместе с ним верхом. В эту грязь и распутицу он одолел ни много ни мало двести миль с лишком.

— Я гол как сокол, святой отец, — сказал Хорри отцу Ральфу позже, когда они всемером сидели в малой столовой за мясным пирогом с почками.

— Мою землю огонь прошел всю, из конца в конец, не уцелело ни одной овцы, ни одного дерева.

Спасибо, последние годы были неплохие, одно могу сказать. У меня хватит денег купить овец,

ν'αγοράσω άλλα κοπάδια, και με τούτη τη βροχή θα γίνει πάλι γρήγορα το χορτάρι.

Μονάχα να μας βοηθήσει ο Θεός, πάτερ, να μην πάθουμε καμιά άλλη μεγάλη καταστροφή μέσα στα δέκα επόμενα χρόνια, γιατί δε θα έχω τίποτε στην άκρη για να τα βγάλω πέρα".

"Δεν είσαι ο μόνος που έπαθες ζημιά, Χάρυ", έκανε ο Γκάρεθ Ντέηβις, δαγκώνοντας με φανερή ευχαρίστηση μια μπουκιά από την αφράτη ζύμη της κυρίας Σμιθ, που έλιωνε στο στόμα. Καμιά καταστροφή δεν ήταν ικανή να κόψει για πολύ την όρεξη ενός κτηματία των μαύρων πεδιάδων. το χρειαζόταν το φαί του για να μπορεί να τις αντιμετωπίζει.

"Πρέπει να χω χάσει κάπου τα δύο τρίτα από τα κοπάδια μου και καταστράφηκε κι η μισή μου γη. Πάτερ, τις έχουμε ανάγκη τις προσευχές σας μην και συνεχιστεί η κακοτυχία μας".

"Σωστά μιλάς", είπε ο γερό-Άνγκους. "Εγώ, πάτερ, δε χτυπήθηκα τόσο σκληρά σαν τον Χάρυ και τον Γκάρυ, αλλά είχα το μερτικό μου από την πυρκαγιά.

Διακόσιες σαράντα χιλιάδες στρέμματα έχασα και τα μισά από τα μικρά μου αρνιά. Να, κάτι τέτοιες στιγμές, πάτερ, είναι που λέω, τι το θελα ν'αφήσω το Σκάϊ στα νιάτα μου και να κουβαληθώ εδώ πέρα;"

Ο πατήρ Ραλφ χαμογέλασε.

"Αφού το ξέρεις, Άνγκους, πως είναι περαστικές αυτές οι σκέψεις. Από το Σκάϊ έφυγες για τον ίδιο λόγο που έφυγα εγώ από το Κλουναμάρα. σου πέφτε πολύ μικρός ο τόπος εκεί".

Θα ήταν μια κηδεία παράξενη, συλλογίστηκε ο πατήρ Ραλφ, ρίχνοντας μια ματιά γύρω του. Όλοι οι ξένοι που είχαν έρθει ήταν άντρες κι οι μόνες γυναίκες θα ήταν οι γυναίκες της Ντρογκέντα.

Τη Φη την έγδυσε και τη σκούπισε η κυρία Σμιθ κι ύστερα την έβαλε να ξαπλώσει στο μεγάλο κρεβάτι που μοιράζονταν με τον Πάντυ. Μετά πήγε ο ίδιος πάνω να της δώσει μια μεγάλη δόση λάβδανο, και σαν την είδε ν'αρνιέται το φάρμακο και να χτυπιέται υστερικά στο κλάμα, της έπιασε τη μύτη και της έχωσε με το ζόρι το λάβδανο στο στόμα.

Την είχε πιάσει πολύ γρήγορα έτσι νηστικά που

и если дождь еще продержится, трава опять вырастет в два счета.

Но избави нас боже от новых несчастий хотя бы лет на десять, отец Ральф, больше мне уже ни гроша не отложить на черный день.

— Ну, у тебя земли поменьше, Хорри, — сказал Гэрет Давис, явно наслаждаясь рассыпчатым, тающим во рту пирогом великой на это мастерицы миссис Смит; никакие невзгоды не отнимут надолго аппетит у жителя австралийских равнин, ему надо солидно есть, чтобы хватило сил выстоять.

— А я потерял, думаю, половину пастбищ и, что еще хуже, примерно две трети овец. Помогите нам вашими молитвами, святой отец.

— Да-а, — подхватил старик Энгус, — мне не так лихо пришлось, нашему дружку Хорри куда хуже, и Гарри тоже, а все равно лихо, святой отец.

У меня шестьдесят тысяч акров пожаром слизнуло и половины овечек нет как нет. В этакую пору, бывает, и подумаешь: зря, мол, я парнишкой удрал со Ская.

Отец Ральф улыбнулся.

— Это проходит, сами знаете, Энгус. Вы покинули остров Скай по той же причине, что я покинул Кланамару. Вам там стало тесно.

— Что верно, то верно. От вереска жару куда меньше, чем от эвкалипта, а, святой отец? Странные это будут похороны, думал отец Ральф, глядя вокруг; без женщин, кроме здешних, дрохедских, ведь из соседей приехали только мужчины.

Когда миссис Смит раздела и обсушила Фиону и уложила в постель, которую прежде Фиа делила с Пэдди, Ральф хотел дать вдове солидную дозу снотворного; Фиа наотрез отказалась его выпить, она неудержимо рыдала, и тогда отец Ральф безжалостно зажал ей нос и силой заставил проглотить лекарство.

Лекарство подействовало быстро, ведь она

<p>ήταν κοντά είκοσι τέσσερις ώρες και τώρα κοιμόταν βαθιά, πράγμα που τον έκανε να νιώθει πιο ήσυχος.</p> <p>Ήταν παράξενο, μα ποτέ δεν του είχε περάσει από το νου πως θα έσπαζε έτσι η Φη.</p> <p>Τη Μέγκυ την είχε συνέχεια από κοντά. βρισκόταν στο μαγειρείο τούτη τη στιγμή και βοηθούσε την κυρία Σμιθ να ετοιμάσουν το φαγητό.</p> <p>Τ'αγόρια είχαν πάει όλα να πλαγιάσουν, τόσο αποκαμωμένα, που ίσα που πρόλαβαν να βγάλουν τα μουσκεμένα τους ρούχα πριν σωριαστούν στα κρεβάτια τους.</p> <p>Την ξαγρύπνια των νεκρών συνέχιζαν ο Γκάρεθ Ντέηβις με το γιο του, τον Ήνοχ, απ'όταν έφυγαν η Μίνι κι η Κατ, κι οι υπόλοιποι πήγαιναν ο καθένας τους από μια ώρα κάνοντας διάλειμμα στο κουβεντολόι και το φαγοπότι.</p> <p>Κανένας από τους νεαρούς δεν είχε συνοδέψει τους μεγαλύτερους του στην τραπεζαρία.</p> <p>Βρίσκονταν όλοι στο μαγειρείο, τάχα για να βοηθήσουν την κυρία Σμιθ, μα η αλήθεια ήταν πως ήθελαν να κάθονται εκεί για να βλέπουν τη Μέγκυ.</p> <p>Όταν το αντιλήφθηκε αυτό ο πατήρ Ραλφ ενοχλήθηκε, αλλά ένιωσε και μια ανακούφιση συνάμα. Στο κάτω κάτω ένα από τούτα τα παιδιά θα 'πρεπε να διαλέξει για άντρα της, όπως και θακανε αναπόφευκτα κάποια μέρα.</p> <p>Ο Ήνοχ Ντέηβις ήταν είκοσι εννιά χρονών, ένας "Μαύρος Ουαλός", πράγμα που σήμαινε πως είχε μαύρα μαλλιά και σκούρα μάτια, κι ήταν όμορφος άντρας. ο Λιάμ Ο'Ρουρκ ήταν στα είκοσι έξι, με μαλλιά αχυρένια και μάτια γαλάζια σαν και τον εικοσιπεντάχρονο αδερφό του, τον Ρόρυ.</p> <p>Ο Κόννορ Καρμάικλ ήταν φτυστός η αδερφή του, μεγαλύτερος της, στα τριάντα δύο του χρόνια, και πολύ ωραίος πράγματι, αν και κάπως υπεροπτικός. και ψηλότερα απ'όλους στην εκτίμηση του πατέρα Ραλφ, ο εγγονός του γερό-Αγγκους, ο Αλαστερ, ο πιο κοντινός στην ηλικία της Μέγκυ, στα είκοσι τέσσερα του, ένας γλυκός νεαρός με όμορφα γαλάζια μάτια σαν του παππού του και μαλλιά που είχαν κιάλας γκριζάρει, γιατί στην οικογένεια τους όλοι άσπριζαν γρήγορα.</p> <p>Ας ερωτευόταν κάποιον απ'αυτούς, να τον</p>	<p>сутки ничего не ела. Она забылась крепким сном, и отец Ральф вздохнул свободнее.</p> <p>Удивительно, он никак не думал, что эта женщина может потерять самообладание.</p> <p>О каждом шаге Мэгги ему было известно; теперь она в кухне, помогает миссис Смит готовить для всех еду.</p> <p>Братья спят, они вконец измучились, едва хватило сил сбросить мокрую одежду.</p> <p>И когда Кэт с Минни отбыли свое в опустелом неосвященном строении, читая молитвы над покойниками, как требует обычай, их сменили Гэрет Дэвис и его сын Инек; остальные распределили между собой время наперед, по часу на каждую пару, и продолжали есть и разговаривать.</p> <p>Никто из сыновей не пошел к старшим в малую столовую.</p> <p>Все собрались на кухне, словно в помощь миссис Смит, а на самом деле — чтобы видеть Мэгги.</p> <p>Поняв это, отец Ральф ощутил разом и досаду и облегчение. Что ж, кого-то из этих молодых людей ей придется выбрать себе в мужа, этого не миновать.</p> <p>Инеку Дэвису двадцать девять, за темные волосы и черные, как угли, глаза его прозвали черным валлийцем, он очень хорош собой; Лайему О'Року двадцать шесть, его брат Рори годом моложе, оба светловолосые и голубоглазые;</p> <p>Коннор Кармайкл старше всех, ему тридцать два, он как две капли воды схож со своей сестрой — тоже красив несколько вызывающей красотой; из всей этой компании отцу Ральфу больше по душе Аластер, внук старика Энгуса, он ближе к Мэгги по возрасту — всего двадцать четыре, очень милый юноша, у него, как у деда, чудесные синие глаза истинного шотландца, а волосы уже седеют, это у них семейное.</p> <p>Пусть она влюбится в которого-нибудь из них и</p>
--	--

παντρευόταν, να κάνει τα παιδιά που λαχταρούσε η καρδιά της. Αχ, Θεέ μου, Θεέ μου, μονάχα αυτό κάνε μου και δε θα με νοιάζει όσο κι αν πονάω για την αγάπη της, θα τ'αντέξω για πάντα αγόγγυστα, Σου τ'ορκίζομαι πως θα τ'αντέξω...

Αυτές τις κάσες δεν τις κάλυψαν με λουλούδια, και τα βάζα ολόγυρα στο παρεκκλήσι ήταν άδεια. Τα λίγα μπουμπούκια που είχαν αντέξει στη φρικτή ζέστη του μανιασμένου άνεμου, δυο βράδια μπροστά, είχαν κι αυτά υποκύψει στη βροχή και κείτονταν τώρα στη λάσπη σαν άψυχες πεταλούδες.

Μήτε ένα ανθισμένο κλαρί θάμνου δεν υπήρχε, μήτε ένα τριαντάφυλλο. Κι ήταν όλοι κουρασμένοι, τόσο πολύ κουρασμένοι. Ήταν κουρασμένοι όσοι είχαν κάνει ατέλειωτα χιλιόμετρα μέσα στη λάσπη για να δείξουν τη συμπάθεια που ένιωθαν για τον Πάντυ, ήταν κουρασμένοι αυτοί που είχαν κουβαλήσει τα πτώματα, ήταν κουρασμένοι εκείνοι που είχαν δουλέψει σαν σκλάβοι για να καθαρίσουν το σπίτι και να μαγειρέψουν, ο πατήρ Ραλφ ήταν τόσο κουρασμένος που ένιωθε λες και τα ζούσε όλα μέσα σε όνειρο, τα μάτια του απέφευγαν σαν κυνηγημένα το πανιασμένο, απελπισμένο πρόσωπο της Φη, την έκφραση της Μέγκυ που έδειχνε λύπη ανάκατη με θυμό, τη συλλογική θλίψη της μικρής αυτής ομάδας που τα κάνει πάντα όλα με τρόπο συλλογικό, του Μπομπ, του Τζακ και του Χιούη...

Δεν έκανε νεκρολογία. είπε ο Μάρτιν Κινγκ δυο σύντομα και συγκινητικά λόγια στο όνομα όλων όσοι παρευρίσκονταν εκεί, κι ο ιερέας προχώρησε αμέσως στη νεκρώσιμη ακολουθία.

Μαζί του είχε φέρει το δυσκοπότερο, ένα πετραχήλι και το Ευαγγέλιο, γιατί κανένας κληρικός δεν πήγαινε πουθενά χωρίς αυτά σαν ήταν να συντρέξει ή να παρηγορήσει, αλλά δεν είχε σκεφτεί να πάρει άμφια.

Ο γερό-Άνγκους όμως είχε περάσει από το πρεσβυτέριο στο Τζίλντ όταν ερχόταν και κουβάλησε τα κατάλληλα για κηδεία ράσα, στο σάκο της σέλας του, τυλιγμένα σένα μουσαμά.

Έτσι έκανε την τελετή ντυμένος όπως έπρεπε, με τη βροχή να μαστιγώνει τα παράθυρα, να πέφτει ρυθμικά στη σιδερένια σκεπή, δυο πατώματα παραπάνω.

Μετά βγήκαν έξω σε τούτη τη μελαγχολική βροχή, διέσχισαν το καφετί γρασίδι, το τσουρουφλισμένο

выйдет замуж и пусть у них будут дети, ей так хочется детей. Боже мой, Боже, пошли мне эту милость, и я с радостью стану терпеть боль своей любви к ней, с радостью...

Эти два гроба не были осыпаны цветами, и все вазы вокруг домового часовни оставались пусты. Те цветы, что уцелели в чудовищной жаре двумя днями раньше, сбил наземь дождь, и они распластались в грязи, словно мертвые мотыльки.

Ни веточки зелени, ни единой ранней розы. И все устали, безмерно устали. Устали и те, кто протащился десятки миль по бездорожью, чтобы выразить добрые чувства, какие они питали к Пэдди; устали те, кто привез тела погибших, и те, что выбивались из сил за стряпней и уборкой; страшно устал и отец Ральф, и двигался точно во сне, и старался не видеть, как осунулось, померкло лицо Фионы, какая смесь скорби и гнева на лице Мэгги, как, подавленные общим горем, жмутся друг к другу Боб, Джек и Хьюги...

Он не стал произносить надгробную речь: немногие, но искренние и трогательные слова сказал от всех собравшихся Мартин Кинг, и отец Ральф тотчас приступил к заупокойной службе.

Потир, святые дары и епитрахиль он, разумеется, привез с собой в Дрохеду, каждый священник, несущий кому-либо помощь и утешение, берет их с собою, однако необходимого облачения у него не было при себе и не осталось в Большом доме. Но старик Энгус по дороге побывал у джиленбоунского священника и, обернув в клеенку и привязав к седлу, привез траурное облачение для заупокойной мессы.

И теперь отец Ральф стоял, как подобает, в черной сутане и стихаре, а дождь хлестал по стеклам и стучал двумя этажами выше по железной кровле.

Потом они вышли под этот беспросветный ливень и по лугу, побуревшему, опаленному

<p>από τη ζέστη, και τράβηξαν κατά το μικρό κοιμητήριο με τα λευκά κάγκελα ολόγυρα του.</p> <p>Αυτή τη φορά υπήρχαν άντρες που προσφέρθηκαν να κουβαλήσουν στους ώμους τους τα απλά ορθογώνια κουτιά, γλιστρώντας και παραπατώντας στη λάσπη, πασχίζοντας να δούνε μπρος τους μέσα στη βροχή που έπεφτε στα μάτια τους.</p> <p>Και τα μικρά καμπανάκια στον τάφο του Κινέζου μάγειρα κουδούνιζαν λυπημένα: Χι Σινγκ, Χι Σινγκ, Χι Σινγκ.</p> <p>Κάποια στιγμή όλα τέλειωσαν. Ο ξένος κόσμος έφυγε, όλοι καβάλα στ'άλογα τους με πλάτες σκυφτές κάτω από τους μουσαμάδες τους, μερικοί να συλλογιούνται δυστυχισμένα την καταστροφή που τους είχε βρει, άλλοι να ευχαριστούν το Θεό που είχαν γλιτώσει απ το θάνατο και τη φωτιά.</p> <p>Κι ο πατήρ Ραλφ μάζεψε τα πράγματα του γιατί ήξερε πως έπρεπε να φύγει όσο ήταν ακόμα καιρός, προτού φτάσει η στιγμή που δε θα μπορούσε πια να το κάνει.</p> <p>Πήγε να δει τη Φη και τη βρήκε καθισμένη στο γραφειάκι της να κοιτάζει αμίλητη τα χέρια της.</p> <p>Κάθισε και κείνος κοντά της. "Θα τα καταφέρεις, Φη;"</p> <p>Γύρισε κατά τη μεριά του, τόσο σβησμένη, τόσο άψυχη, που ο πατήρ Ραλφ τρόμαξε κι έκλεισε τα μάτια του.</p> <p>"Ναι, πάτερ, θα τα βολέψω. Έχω να φροντίζω τα βιβλία, μου χουν απομείνει πέντε γιοι, έξι, αν υπολογίσουμε και τον Φρανκ, μόνο που φαντάζομαι πως τον Φρανκ δεν μπορούμε να τον μετράμε, έτσι δεν είναι;</p> <p>Σας ευχαριστώ που τον φροντίσατε, ποτέ δε θα μπορέσω να εκφράσω με λόγια την ευγνωμοσύνη μου. Με παρηγορεί τόσο που ξέρω πως τον προσέχουν οι άνθρωποι σας, ότι του κάνουν λιγάκι πιο εύκολη τη ζωή του. Αχ, να μπορούσα να τον δω, μια φορά μονάχα!"</p> <p>Έμοιαζε με φάρο, συλλογίστηκε ακούγοντας την. το μυαλό της στριφογύριζε ασταμάτητα και κάθε που πέραγε από το χώρο εκείνο με τις αβάσταχτες εικόνες και τις οδύνες ξυπνούσε μέσα της η θλίψη, σαν φως που σκίζει ξαφνικά το σκοτάδι. Μια δυνατή λάμψη, κι ύστερα πάλι το κενό, το τίποτε.</p>	<p>дыханием пожара, направились к маленькому кладбищу в белой ограде.</p> <p>На этот раз люди с готовностью подставляли плечи под простые самодельные гробы и шли, скользя и оступаясь по жидкой грязи, дождь бил в лицо, и не видно было, куда поставить ногу.</p> <p>А на могиле повара-китайца уныло позвякивали колокольчики: Хи Синг, Хи Синг, Хи Синг.</p> <p>А потом все кончилось. Пустились в обратный путь соседи, сутулясь в седлах под дождем в своих плащах, кто — поглощенный невеселыми мыслями о грозящем разорении, кто — благодаря Бога, что избегнул смерти и огня.</p> <p>Собрался в дорогу и отец Ральф, он знал, что надо ехать скорее, не то он не сможет уехать.</p> <p>Он пришел к Фионе, она молча сидела за письменным столом, бессильно уронив руки и уставясь на них невидящим взглядом.</p> <p>— Выдержите, Фиа? — спросил он и сел напротив, чтобы видеть ее лицо.</p> <p>Она посмотрела на него — безмолвная, угасшая душа, и ему стало страшно, на миг он закрыл глаза.</p> <p>— Да, отец Ральф, выдержу. Мне надо вести счета, и у меня остались пять сыновей... даже шесть, если считать Фрэнка, только, пожалуй, Фрэнка считать не приходится, правда?</p> <p>Нет слов сказать, как я вам за него благодарна, для меня такое утешение знать, что кто-то присматривает за ним, хоть немного облегчает ему жизнь. Если б только мне хоть раз можно было его увидеть!</p> <p>Она точно маяк, подумал отец Ральф, — такая вспышка горя всякий раз, как мысль, свершая все тот же круг, возвращается к Фрэнку... это чувство слишком сильно, его не сдержать. Слепительно яркая вспышка — и опять надолго ни проблеска.</p>
---	--

<p>"Θέλω να κάτσεις να σκεφτείς κάτι, Φη".</p> <p>"Ναι, τι;" Είχε τυλιχτεί πάλι στα σκοτάδια της.</p> <p>"Μ' ακούς;" τη ρώτησε κοφτά, γεμάτος ανησυχία κι άξαφνα πιο τρομαγμένος από πριν.</p> <p>Για μια στιγμή έδειχνε σαν να μην την είχε αγγίξει η σκληράδα της φωνής του, λες κι είχε αποτραβηχτεί πολύ βαθιά στον εαυτό της, μετά σπινθήρισε πάλι το φως μέσα της και τα χείλη της μισάνοιξαν.</p> <p>"Καημένε μου Πάντυ! Καημένε μου Στιούαρτ! Καημένε μου Φρανκ!" θρήνησε, ίσαμε που βρήκε ξανά εκείνη την ατσάλινη αυτοκυριαρχία της, σαν να ήταν αποφασισμένη να μακρύνει τις περιόδους της σκοτεινιάς ώσπου να μη λάμψει ποτέ ξανά το φως στη ζωή της.</p> <p>Τα μάτια της πλανήθηκαν στο δωμάτιο δίχως να δείχνουν ότι το αναγνωρίζουν.</p> <p>"Ναι, πάτερ, σας ακούω".</p> <p>"Φη, το ξέρεις πως έχεις και μια κόρη; Θυμάσαι ποτέ ότι υπάρχει κι αυτή;"</p> <p>Τα γκριζα μάτια σηκώθηκαν να καρφωθούν στο πρόσωπο του, τον κοίταζαν με λύπηση σχεδόν.</p> <p>"Ποια γυναίκα κάθεται ν' ασχοληθεί με την κόρη της; Τι είναι μια θυγατέρα; Να σας πω εγώ, μονάχα ένα πλάσμα που μας θυμίζει τον πόνο, μια πιο νέα έκδοση του εαυτού μας που θα κάνει τα ίδια που κάναμε κι εμείς, θα χύσει τα ίδια με μας δάκρυα.</p> <p>Όχι, πάτερ. Προσπαθώ να ξεχνάω πως έχω μια κόρη, όποτε τη συλλογιέμαι, τη σκέφτομαι σαν έναν από τους γιους μου. Μια μάνα θυμάται τους γιους της μονάχα".</p> <p>"Στ' αλήθεια, έχεις κλάψει στη ζωή σου, Φη; Μόνο μια φορά έχω δει δάκρυα στα μάτια σου".</p> <p>"Και δε θα δείτε ποτέ ξανά, μου τέλειωσαν για πάντα τα δάκρυα". Το κορμί της τρεμούλιασε.</p> <p>"Ξέρετε κάτι, πάτερ; Πριν από δυο μέρες ανακάλυψα πόσο αγαπούσα τον Πάντυ, αλλά μου συνέβη κι αυτό πολύ αργά, όπως όλα τα πράγματα στη ζωή μου.</p> <p>Πολύ αργά για κείνον, πολύ αργά για μένα. Αν ξέρατε πόσο λαχταρούσα να μου δοθεί η ευκαιρία να τον σφίξω στην αγκαλιά μου, να του πω ότι τον</p>	<p>— Φια, мне надо, чтобы вы кое о чем подумали.</p> <p>— Да, о чем? — Она снова угасла.</p> <p>— Вы меня слушаете? — спросил он резко, его сильнее прежнего охватила тревога, внезапный страх.</p> <p>Долгую минуту ему казалось — она так замкнулась в себе, что его резкость не проникла сквозь этот панцирь, но маяк снова вспыхнул, губы ее дрогнули.</p> <p>— Бедный мой Пэдди! Бедный мой Стюарт! Бедный мой Фрэнк! — простонала она. И тут же снова зажала себя, точно в железные тиски, словно решила с каждым разом дольше оставаться во тьме, чтобы свет истощился и уже не вспыхивал в ней до конца жизни.</p> <p>Она обвела комнату блуждающим взглядом, будто не узнавая. Потом сказала:</p> <p>— Да, отец Ральф, я вас слушаю.</p> <p>— Что будет с вашей дочерью, Фиа? У вас есть еще и дочь, вы об этом забыли?</p> <p>Серые глаза посмотрели на него чуть ли не с жалостью.</p> <p>— О дочерях женщины не помнят. Что такое дочь? Просто напоминание о боли, младшее подобие тебя самой, обреченное пройти через то же, что и ты, тянуть ту же лямку и плакать теми же слезами.</p> <p>Нет, святой отец. Я стараюсь забыть, что у меня есть дочь, а если думаю о ней, то думаю тоже как о сыне. О сыновьях — вот о ком никогда не забывает мать.</p> <p>— Вы когда-нибудь плачете, Фиа? Я лишь однажды видел ваши слезы.</p> <p>— И никогда больше не увидите, со слезами я покончила. — Она вздрогнула всем телом. —</p> <p>Знаете, что я вам скажу, отец Ральф? Только два дня назад я поняла, как я любила Пэдди, но это открытие, как все в моей жизни, пришло слишком поздно.</p> <p>Слишком поздно и для него, и для меня. Знали бы вы, до чего это страшно, что мне уже не обнять его, не сказать, как я его любила!</p>
--	---

<p>αγαπώ!</p> <p>Αχ, Θεέ μου, μακάρι να μη γευτεί το δικό μου πόνο άλλο ανθρώπινο πλάσμα πάνω στη γη!"</p> <p>Έστρεψε το κεφάλι του να μη βλέπει το ξάφνου ρημαγμένο πρόσωπο της, να δώσει χρόνο σε κείνη να ξαναβρεί την ψυχραιμία της, και στον εαυτό του χρόνο για να καταλάβει το αίνιγμα τούτο που λεγόταν Φη.</p> <p>Της είπε: "Ποτέ κανένας δε θα μπορέσει να νιώσει το δικό σου πόνο!"</p> <p>Η μια άκρη των χειλιών της ανασηκώθηκε σένα αυστηρό χαμόγελο.</p> <p>"Ναι. Κι είναι μια παρηγοριά αυτό, φαντάζομαι. μπορεί να μην είναι ζηλευτός ο πόνος μου, όμως είναι δικός μου!"</p> <p>"Θα μου υποσχεθείς κάτι που θα σου ζητήσω, Φη;"</p> <p>"Θα κάνω ό,τι μπορώ, πάτερ".</p> <p>"Φρόντισε λιγάκι τη Μέγκυ, μην την ξεχνάς. Στέλνε τη στους χορούς που γίνονται στην περιοχή, άσε τη να γνωρίσει μερικούς νεαρούς, βοήθα τη ν' αρχίσει να σκέφτεται το γάμο κι ένα δικό της σπιτικό.</p> <p>Είδα όλα τα παλικάρια να την κοιτάνε σήμερα. Δώσ' της μια ευκαιρία να τους συναντήσει ξανά, κάτω από χαρούμενες συνθήκες"-.,</p> <p>"Ό,τι πείτε, πάτερ ".</p> <p>Στέναξε και σηκώθηκε να φύγει, αφήνοντας τη να μελετάει τα λεπτά άσπρα χέρια της.</p> <p>Η Μέγκυ τον συνόδεψε μέχρι τους στάβλους, όπου δυο μέρες τώρα το άλογο του πανδοχέα του Ιμπεριαλ περνούσε ζωή χαρισάμενη, γεμίζοντας την κοιλιά του πίτουρο κι άχυρο.</p> <p>Ο πατήρ Ραλφ πήρε να δέσει την παλιωμένη σέλα του πανδοχέα κι η Μέγκυ έγειρε πάνω σ' ένα δεμάτι σανό και τον κοιτούσε.</p> <p>Όταν τον είδε να τελειώνει του είπε, "Πάτερ, κοιτάτε τι βρήκα". Άπλωσε το χέρι της και του δώσε ένα γλομό γκριζορόδινο τριαντάφυλλο.</p> <p>"Είναι το μοναδικό που υπάρχει. Το βρήκα σένα</p>	<p>Не дай Бог никому испытать такое!</p> <p>Он отвернулся, чтоб не видеть ее искаженного, словно под пыткой, лица, дать ей время вновь натянуть маску спокойствия, дать себе время разобраться в загадке, имя которой — Фиа.</p> <p>— Никому и никогда не испытать чужую боль, каждому суждена своя, — сказал он.</p> <p>Она сурово усмехнулась краем губ.</p> <p>— Да. Очень утешительно, правда? Может быть, завидовать тут нечему, но моя боль принадлежит только мне.</p> <p>— Согласны вы кое-что мне обещать, Фиа?</p> <p>— Пожалуйста.</p> <p>— Позаботьтесь о Мэгги, не забывайте о ней. Ей надо бывать на танцах, встречаться с молодыми людьми, пусть она подумает о замужестве, о собственной семье.</p> <p>Я видел сегодня, какими глазами смотрели на нее все эти молодые люди. Дайте ей возможность опять с ними встретиться уже при других, не столь печальных, обстоятельствах.</p> <p>— Будь по-вашему, отец Ральф.</p> <p>Он вздохнул и оставил ее, а она все смотрела, не видя, на свои худые бескровные руки.</p> <p>Мэгги проводила его до конюшни, там гнедой мерин джиленбоунского трактирщика двое суток до отвала кормился сеном с отрубями, словно в каком-то лошадином раю.</p> <p>Отец Ральф кинул ему на спину потертое трактиршиково седло, наклонился и стал затягивать подпругу, а Мэгги, прислонясь к тюку с соломой, следила за ним глазами.</p> <p>Но вот он кончил и выпрямился.</p> <p>— Смотрите, что я нашла, святой отец, — сказала тогда Мэгги и протянула руку, на ладони у нее лежала бледная розовато-пепельная роза.</p> <p>— Только она одна и расцвела. Я ее нашла на</p>
--	--

θάμνο, κάτω από τις δεξαμενές, στην πίσω αυλή. Φαίνεται πως δεν το κάψε η ζέστη της πυρκαγιάς κι όσο έβρεχε ήταν προφυλαγμένο. Έτσι το 'κοψα να σας το δώσω. Να χετε κάτι να με θυμάστε".

Πήρε το μισάνοιχτο μπουμπούκι, με χέρια που δεν ήταν ολωσδιόλου σταθερά, κι έμεινε να το κοιτάει.

"Μέγκυ, δε χρειάζομαι τίποτε για να σε θυμάμαι, ούτε και θα χρειαστώ ποτέ. Σε κουβαλάω μέσα μου, το ξέρεις αυτό. Δεν υπάρχει τρόπος να στο κρύψω, έτσι δεν είναι;"

"Μερικές φορές όμως, έχουν κάποιο λόγο ύπαρξης τα αναμνηστικά", επέμεινε η Μέγκυ.

"Να, μπορεί κανένας να τα παίρνει και να τα κοιτάει, και να θυμάται σαν να τα βλέπει εκείνα τα πράγματα που ίσως να ξέχναγε αλλιώς. Πάρτε το, σας παρακαλώ, πάτερ".

"Ραλφ με λένε", είπε.

Άνοιξε το βαλιτσάκι με το πετραχήλι, το δυσκοπότηρο κι όλα τα απαραίτητα για τα Άχραντα Μυστήρια κι έβγαλε τη Σύνοσή του που ήταν ντυμένη μ' ακριβό σιντέφι.

Του την είχε χαρίσει ο μακαρίτης ο πατέρας του τη μέρα της χειροτονίας του, δεκατρία χρόνια πριν. Οι σελίδες άνοιξαν εκεί που υπήρχε μια φαρδιά άσπρη κορδέλα. γύρισε κάμποσα φύλλα, απέθεσε σε κάποιο το ρόδο κι έκλεισε πάλι το βιβλίο.

"Και τώρα θες κι εσύ ένα αναμνηστικό από μένα, έτσι δεν είναι, Μέγκυ;"

"Ναι".

"Δεν πρόκειται να σου δώσω. Θέλω να με ξεχάσεις, θέλω να κοιτάξεις γύρω σου στον κόσμο και να βρεις έναν καλό άνθρωπο, να τον παντρευτείς, να κάνεις τα παιδιά που τόσο λαχταράς.

Είσαι γεννημένη για μητέρα. Δεν πρέπει να μείνεις προσκολλημένη σε μένα, δεν είναι σωστό. Ποτέ δε θα μπορέσω ν' αφήσω την Εκκλησία και, για το δικό σου καλό, θα είμαι απόλυτα ειλικρινής μαζί σου. Δε θέλω ν' αφήσω την Εκκλησία, γιατί δε σ' αγαπώ έτσι όπως θα σ' αγαπήσει ο άντρας, με καταλαβαίνεις; Ξέχασε με, Μέγκυ!"

"Δε θα με φιλήσεις ν' αποχαιρετιστούμε;"

задворках, там есть куст под опорами цистерны. Наверно, во время пожара он был заслонен от жары, а потом укрыт от дождя. Вот я и сорвала ее для вас. Это вам на память обо мне.

Он протянул руку — рука чуть дрогнула, постоял минуту, глядя на полураскрывшийся цветок на ладони.

— Мэгги, никакие напоминания о тебе мне не нужны ни теперь, ни впредь. Ты всегда со мной и сама это знаешь. Мне все равно не скрыть это от тебя, правда?

— Но иногда все-таки хорошо, если памятку и потрогать можно, — настаивала Мэгги. —

Достанете ее, посмотрите — и она напомнит вам такое, о чем вы иначе можете и позабыть. Пожалуйста, возьмите, святой отец.

— Меня зовут Ральф, — сказал он.

Открыл маленький саквояж, в котором возил все необходимое священнику, и достал молитвенник в дорогом перламутровом переплете.

Его отец, давно уже покойный, подарил ему этот молитвенник, когда Ральф принял сан, долгих тринадцать лет тому назад. Страницы раскрылись там, где лежала закладка — широкая лента плотного белого шелка; он перевернул еще несколько страниц, вложил между ними цветок и закрыл книгу.

— Видно, и тебе хочется иметь какую-нибудь памятку от меня, Мэгги, я правильно понял?

— Да.

— Я ничего такого тебе не дам. Я хочу, чтобы ты меня забыла, чтобы посмотрела вокруг и нашла себе хорошего, доброго мужа, и пусть у тебя будут дети, ты всегда так хотела детей.

Ты рождена быть матерью. В твоём будущем мне места нет, оставь эти мысли. Я никогда не сниму с себя сан и ради тебя самой скажу тебе прямо и честно: я и не хочу снимать с себя сан, потому что не люблю тебя той любовью, какой полюбит муж, пойми это. Забудь меня, Мэгги!

— И вы не поцелуете меня на прощанье?

Αντί για άλλη απάντηση καβάλησε το άλογο και φόρεσε το παλιωμένο μαλακό καπέλο του πανδοχέα. Τα γαλάζια μάτια του άστραψαν για μια στιγμή, μετά το ζωντανό βγήκε από το υπόστεγο των στάβλων και πήρε απρόθυμα το μονοπάτι για το Τζίλυ μέσα στη βροχή.

Η Μέγκυ δεν προσπάθησε να τρέξει πίσω του, παρά έμεινε στο μισοσκόταδο του νοτισμένου στάβλου, ανασαιώνοντας τις μυρουδιές της καβαλίνας και του άχυρου, της θύμιζαν τον αχυρώνα της Νέας Ζηλανδίας, και τον Φρανκ.

Τριάντα ώρες αργότερα, ο πατήρ Ραλφ μπήκε στο ιδιαίτερο του Αρχιεπισκόπου και Λεγάτου του Πάπα, διέσχισε την αίθουσα να φιλήσει το δαχτυλίδι του κυρίου του, και σωριάστηκε κουρασμένα σε μια πολυθρόνα.

Μονάχα σαν ένωσε εκείνα τα όμορφα, διαπεραστικά μάτια καρφωμένα πάνω του συνειδητοποίησε πόσο παράξενη ήταν η εμφάνιση του, μονάχα τότε κατάλαβε γιατί τον κοίταζαν έτσι στο δρόμο όσο να 'ρθει από τον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό.

Παρατώντας πίσω του τη βαλίτσα που του φύλαγε ο πατήρ Γουόκιν Τόμας στο πρεσβυτέριο, είχε πάρει το νυχτερινό τρένο που έφευγε μέσα σε δυο λεπτά κι είχε κάνει χίλια διακόσια χιλιόμετρα μέσα σένα κρύο βαγόνι, φορώντας το μουσκεμένο από τη βροχή πουκάμισο, το μουσκεμένο παντελόνι ιππασίας και τις μέχρι το γόνατο μπότες, δίχως να νιώσει στιγμή την παγωνιά.

Έσκυψε το κεφάλι του να κοιταχτεί, χαμογελώντας μονάχος του κι ύστερα γύρισε στον Αρχιεπίσκοπο.

"Συγνώμη, Μακαριότητα. Έγιναν τόσα πολλά που δε σκέφτηκα διόλου ν'αλλάξω ρούχα".

"Μη ζητάς συγνώμη, Ραλφ. Σε βρίσκω πολύ ρομαντικό κι εντυπωσιακό. Μονάχα που ξεφεύγει λιγάκι η εμφάνιση σου από τα μέτρα της Εκκλησίας, δε συμφωνείς και συ;"
"Ξεφεύγει και πολύ μάλιστα, είναι σίγουρο πως μοιάζω πιο πολύ σαν λαϊκός παρά σαν ιερωμένος.

Όσο για τ'άλλα που είπατε, Μακαριότητα, τα περί ρομαντικού κι εντυπωσιακού, αν βλέπατε πώς ντύνεται ο κόσμος στο Τζίλανμποουν δε θα σας έκαναν καμιά εντύπωση τούτη τη στιγμή".

"Αγαπητέ μου Ραλφ, και με τσουβάλια να

Вместо ответа он вскочил на гнедого, шагом пустил его к выходу из конюшни и, уже сидя в седле, нахлобучил старую фетровую шляпу трактирщика. На миг оглянулся, блеснул синими глазами, потом лошадь вышла под дождь и, скользя копытами, нехотя побрела по размокшей дороге к Джилли.

Мэгги не сделала ни шагу вслед, так и осталась в полутемной сырой конюшне, пропахшей сеном и конским навозом; и ей вспомнился тот сарай в Новой Зеландии и Фрэнк.

Спустя тридцать часов де Брикассар вошел к папскому легату, пересек комнату, поцеловал кольцо на руке своего духовного отца и устало опустился в кресло.

Только ощутив на себе взгляд прекрасных всезнающих глаз, он понял, как странен он сейчас, должно быть, с виду и отчего, едва он сошел с поезда на Центральном вокзале, люди смотрели на него с изумлением.

Он совсем забыл про чемодан, оставленный в Джилли у преподобного Уотти Томаса, в последнюю минуту вскочил на ночной почтовый поезд и в нетопленном вагоне проехал шестьсот миль в одной рубашке, бриджах и сапогах для верховой езды, промокший насквозь, даже не замечая холода.

Теперь он оглядел себя, виновато усмехнулся и поднял глаза на архиепископа.

— Простите, ваше высокопреосвященство. Столько всего случилось, что я совсем не подумал, как странно выгляжу.

— Не стоит извиняться, Ральф. — В отличие от своего предшественника, легат предпочитал называть своего секретаря просто по имени. — По-моему, выглядите вы весьма романтично и лихо. Только немножко не похожи на духовное лицо, не правда ли?

— Да, конечно, обличье слишком светское. А что до романтичности и лихости, ваше высокопреосвященство, просто вы не привыкли к виду самой обыденной одежды в наших краях.

— Дорогой мой Ральф, вздумай вы облачиться

<p>ντυνόσουν, πάλι θα τα κατάφερνες να είσαι γοητευτικός κι εντυπωσιακός.</p> <p>Πάντως η φορεσιά της ιππασίας σου πηγαίνει, σου πηγαίνει πραγματικά πολύ. Σχεδόν τόσο καλά όσο και τα ράσα σου, και μην κουραστείς άδικα να με πείσεις ότι δεν το ξέρεις πως σου πηγαίνει περισσότερο από το μαύρο κουστούμι του κληρικού!</p> <p>Έχεις έναν παράξενο και πολύ ελκυστικό αέρα στην κίνηση σου, κι έχεις διατηρήσει περίφημα τη σιλουέτα σου ως τώρα. νομίζω ακόμα πως θα σε πάρω μαζί μου όταν θα με καλέσουν πίσω στη Ρώμη.</p> <p>Πολύ θα το διασκεδάσω να δω πώς θα σ'αντιμετωπίσουν οι κοντόχοντροι Ιταλοί μας κληρικοί.</p> <p>Η όμορφη γάτα με το στυλνό της τρίχωμα, να τριγυρνάει ανάμεσα στα ξαφνιασμένα στρουμπουλά περιστέρια".</p> <p>Στη Ρώμη! Ο πατήρ Ραλφ ανακάθισε στην πολυθρόνα του.</p> <p>"Ήταν πολύ άσχημα, Ραλφ μου;" συνέχισε ο Αρχιεπίσκοπος περνώντας το δακτυλιδοφορεμένο του χέρι ρυθμικά στη μεταξένια ράχη της γάτας που γουργούριζε στα γόνατα του.</p> <p>"Φρικτά, Μακαριότατε".</p> <p>"Έχεις μεγάλη αδυναμία σ'αυτούς τους ανθρώπους".</p> <p>"Ναι".</p> <p>"</p> <p>Και τους αγαπάς όλους το ίδιο, ή τους ξεχωρίζεις μέσα στην καρδιά σου;"</p> <p>Μα ο πατήρ Ραλφ ήταν τουλάχιστον τόσο πονηρός όσο ο κύριος του, και βρισκόταν αρκετό καιρό κοντά του για να ξέρει πώς δούλευε το μυαλό του.</p> <p>Έτσι αντιμετώπισε τη μελιστάλαχτη ερώτηση με μια απατηλή εντιμότητα, κατέφυγε δηλαδή στο κόλπο που, όπως είχε ανακαλύψει, αποκοίμιζε στη στιγμή τις υποψίες του Μακαριότατου.</p> <p>Ποτέ δεν περνούσε απ αυτό το διαβολικό, πολύπλοκο μυαλό η σκέψη πως θα μπορούσε να είναι κάποιος περισσότερο ανειλικρινής μέσα από μια επιφανειακή επίδειξη ειλικρίνειας παρά αν προσπαθούσε να ξεγλιστρήσει με πλάγιους</p>	<p>в рубище и посыпать главу пеплом, вы все равно умудрились бы выглядеть лихо и романтично!</p> <p>Но костюм для верховой езды вам, право же, очень к лицу. Почти так же, как сутана, и не тратьте слов понапрасну, уверяя меня, будто вы не знаете, что он вам больше идет, чем черное пастырское одеяние.</p> <p>Вам присуще совсем особенное изящество движений, и вы сохранили прекрасную фигуру; думаю, и навсегда сохраните. И еще я думаю взять вас с собой, когда меня отзовут в Рим.</p> <p>Презабавно будет наблюдать, какое впечатление вы произведете на наших коротеньких и толстых итальянских прелатов.</p> <p>Этакий красивый гибкий кот среди перепуганных жирных голубей.</p> <p>Рим! Отец Ральф выпрямился в кресле.</p> <p>— Там было очень худо, друг мой? — продолжал архиеπίσκοп, неторопливо поглаживая белой рукой с перстнем шелковистую спину мурлычущей абиссинской кошки.</p> <p>— Ужасно, ваше высокопреосвященство.</p> <p>— Вы сильно привязаны к этим людям?</p> <p>— Да.</p> <p>— И вы равно любите всех или кого-то больше, кого-то меньше?</p> <p>Но отец Ральф в коварстве ничуть не уступал прелату и достаточно долго служил под его началом, чтобы изучить ход его мыслей.</p> <p>И на лукавый вопрос он ответил обманчивой прямотой — уловка эта, как он успел убедиться, мгновенно успокаивала подозрения его высокопреосвященства.</p> <p>Этот тонкий изощренный ум не догадывался, что видимая откровенность может оказаться куда лживее любой уклончивости.</p>
--	---

<p>τρόπους.</p> <p>"Τους αγαπώ όλους, αλλά, όπως είπατε και σεις, μερικούς τους ξεχωρίζω από τους άλλους. Πιο πολύ αγαπώ το κορίτσι, τη Μέγκυ. Ένιωθα πάντα μια μεγαλύτερη ευθύνη απέναντι της γιατί στην οικογένεια της μετράνε μονάχα οι γιοι, ενώ εκείνη την αγνοούν και φτάνουν να ξεχνάνε ολότελα την ύπαρξη της".</p> <p>Και πόσο είναι τώρα αυτή η Μέγκυ;</p> <p>"Δεν ξέρω ακριβώς, πάντως νομίζω ότι πρέπει να κοντεύει τα είκοσι. Κι αυτό έλεγα και στη μητέρα της, πως είναι πια καιρός να παντρευτεί η μικρή, κι ότι θα πρέπει να τη στείλουν σε μερικούς χορούς για να γνωρίσει κανένα καλό παιδί.</p> <p>Είναι κρίμα να περάσει όλη της τη ζωή κολλημένη στην Ντρογκέντα".</p> <p>Δεν έλεγε παρά μονάχα την αλήθεια, πράγμα που κατάλαβε στη στιγμή ο Αρχιεπίσκοπος με την οξυμένη διορατικότητα του.</p> <p>Μολονότι δεν περνούσε παρά τρία χρόνια το γραμματέα του, η σταδιοδρομία του στην Εκκλησία είχε εξελιχτεί ανεμπόδιστα, αντίθετα με του Ραλφ, κι ένιωθε σε πολλά πράγματα τόσο γέρος όσο δε θα μπορούσε να γίνει ποτέ ο Ραλφ. το Βατικανό στράγγιζε κάποια ζωτική σου ουσία έτσι και βρισκόσουν εκτεθειμένος στην επιρροή του από πολύ νέος, και τη ζωτική τούτη ουσία ο Ραλφ τη διέθετε σε παραπανίσιο βαθμό.</p> <p>Χαλαρώνοντας λιγάκι την επαγρύπνηση του, συνέχισε να κοιτάει το γραμματέα του και καταπιάστηκε για μια ακόμα φορά με το αγαπημένο του παιχνίδι, ν'ανακαλύψει τι ακριβώς ήταν και ποιος ακριβώς ήταν ο πατήρ Ραλφ ντε Μπρικασάρ.</p> <p>Στην αρχή πίστευε με σιγουριά πως θα υπήρχε κάποια αδυναμία της σάρκας, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Τούτο το εντυπωσιακό πρόσωπο και το κορμί που το συνόδευε θα έπρεπε να τον είχαν κάνει πολύ συχνά αντικείμενο πόθου και στόχο επιθυμιών, τόσο συχνά που δε θα ήταν δυνατό να είχε διατηρήσει την αθωότητα του, ούτε να είχε παραμείνει ανυποψίαστος.</p> <p>Όσο περνούσε ο καιρός διαπίστωνε πως είχε δίκιο κατά το ήμισυ μονάχα. ο πατήρ Ραλφ ήταν πέρα από κάθε αμφιβολία υποψιασμένος, μα συνάμα είχε αρχίσει να τον πείθει πως διέθετε και μια γνήσια αθωότητα. Έτσι, ό,τι και να 'ταν αυτό που</p>	<p>— Да, я люблю их всех, но, как вы справедливо заметили, одних больше, других меньше. Больше всех люблю дочь, Мэгги. Я всегда чувствовал особую ответственность за нее, потому что в семье на первом месте сыновья, а о девушке там никто и не думает.</p> <p>— Сколько лет этой Мэгги?</p> <p>— Право, точно не знаю. Пожалуй, что-то около двадцати. Но я взял с матери слово хоть ненадолго оторваться от счетов и конторских книг и позаботиться, чтобы дочь иногда бывала на танцах и встречалась с молодыми людьми.</p> <p>Если она застрянет в Дрохеде, вся ее жизнь так и пройдет понапрасну, и это будет слишком обидно.</p> <p>Он не сказал ни слова не правды; безошибочным чутьем архиепископ сразу это распознал.</p> <p>Хотя он был всего тремя годами старше своего секретаря, его духовная карьера не страдала от помех и перерывов, как у Ральфа де Брикасара, и во многих отношениях он себя чувствовал безмерно старым, таким старым Ральф не станет никогда; если очень рано тобою завладел Ватикан, он в каком-то смысле подтачивает твои жизненные силы, а в Ральфе жизненные силы бьют через край.</p> <p>Все еще настороженный, хотя и несколько успокоенный, прелат продолжал присматриваться к секретарю и вновь занялся увлекательной игрой, разгадывая, что же движет Ральфом де Брикасаром.</p> <p>Поначалу он не сомневался, что обнаружит в этом человеке не одну, так другую чисто плотскую слабость. Такой изумительный красавец с такой великолепной фигурой не мог не вызывать множества желаний, едва ли возможно о них не ведать и сохранять чистоту.</p> <p>Постепенно архиепископ убедился, что был наполовину прав: неведением отец Ральф безусловно не страдает, и однако, в чистоте его нет сомнений. Стало быть, чего бы он ни жаждал, влекут его не плотские утехы.</p>
--	---

ενδόμυχα βασάνιζε το γραμματέα του δεν είχε σχέση με τη σάρκα.

Τον είχε ρίξει ανάμεσα σε πεπειραμένους κι ακαταμάχητους για έναν ομοφυλόφιλο ομοφυλόφιλου. αποτέλεσμα μηδέν.

Τον είχε προσέξει στις συναναστροφές του με τις πιο όμορφες γυναίκες της χώρας, αποτέλεσμα μηδέν. Δεν είχε δείξει ίχνος ενδιαφέροντος ή επιθυμίας, ακόμα κι όταν δεν είχε ιδέα πως παρακολουθούσε κάποιος τις αντιδράσεις του.

Γιατί ο Αρχιεπίσκοπος δεν αναλάμβανε μονάχος του να κατασκοπεύσει όσους έκρινε απαραίτητο, κι όταν προσλάμβανε τους χαφιέδες του δεν το έκανε μέσω του γραμματέα του.

Είχε αρχίσει να πιστεύει πως οι αδυναμίες του ήταν η περηφάνια του που ήταν παπάς, κι η φιλοδοξία του. και τα δυο ήταν στοιχεία μιας προσωπικότητας που τα κατανοούσε απόλυτα, γιατί τα διέθετε κι ο ίδιος.

Η Εκκλησία είχε πόστα για άντρες φιλόδοξους, όπως όλοι οι μεγάλοι οργανισμοί που φροντίζουν να διαγωνίζονται με κάθε τρόπο.

Οι φήμες έλεγαν πως ο πατήρ Ραλφ είχε στερήσει αυτούς τους Κλήρι, που ισχυριζόταν πως τόσο αγαπούσε, από τη φυσική τους κληρονομιά.

Αν το είχε κάνει πράγματι, άξιζε τον κόπο ν' ασχοληθεί κανένας μαζί του. Και πώς είχαν αστράψει τα υπέροχα μάτια του όταν του είχε αναφέρει τη Ρώμη!

Ίσως είχε φτάσει η ώρα να κάνει το επόμενο άνοιγμα του στο παιχνίδι τους. Πήρε ένα ύφος ράθυμο κι αδιάφορο, που θα ταίριαζε σε μια καθημερινή τους κουβέντα, μα τα μάτια του ήταν πολύ ζωντανά κάτω από τα μισόκλειστα βλέφαρα.

"Είχα νέα από το Βατικανό όσο έλειπες, Ραλφ", είπε μετακινώντας λίγο τη γάτα στην αγκαλιά του. "Σίμπα μου, είσαι πολύ εγωίστρια. μου έχεις μουδιάσει τα πόδια".

"Σοβαρά;" Ο πατήρ Ραλφ βούλιαζε ολοένα στην πολυθρόνα του, και του ήταν δύσκολο να κρατάει ανοιχτά τα μάτια του.

"Εντάξει, μπορείς να πας στο κρεβάτι σου, μα όχι πριν ακούσεις τα νέα μου. Πριν λίγο καιρό έστειλα

Прелат сталкивал его с искусными и неотразимыми гомосексуалистами — быть может, его слабость в этом? — но напрасно.

Следил за ним, когда тот бывал в обществе самых прекрасных женщин, — но напрасно. Ни проблеска страсти или хотя бы интереса, а ведь он никак не мог в те минуты подозревать, что за ним следят.

Ибо архиепископ далеко не всегда следил собственными глазами, а согладатаев подыскивал не через секретаря.

И он начал думать, что слабость отца Ральфа — в честолюбии, слишком горд этот пастырь своим саном; такие грани личности прелат понимал, он и сам не чужд был честолюбия.

Как все великие и навеки себя утверждающие установления, католическая церковь всегда найдет место и применение для человека честолюбивого.

По слухам, преподобный Ральф обманом лишил семью Клири, которую он якобы так нежно любит, львиной доли ее законного наследства.

Если это верно, человека с такими способностями нельзя упускать. А как вспыхнули эти великолепные синие глаза при упоминании о Риме!

Пожалуй, пора попробовать еще и другой ход... И прелат словно бы лениво двинул словесную пешку, но глаза его смотрели из-под тяжелых век зорко, испытующе.

— Пока вы были в отъезде, Ральф, я получил известия из Ватикана, — сказал он и слегка отстранил лежащую на коленях кошку. — Ты слишком эгоистична, моя Царица Савская, у меня затекли ноги.

— Вот как? — отозвался отец Ральф; он обмяк в кресле, глаза сами закрывались от усталости.

— Да, вы можете пойти лечь, но сначала послушайте новость. Недавно я послал его

<p>ένα προσωπικό κι απόρρητο μήνυμα στον Άγιο Πατέρα και πήρα σήμερα την απάντηση μέσω του φίλου μου Καρδινάλιου Μοντεβέρντι. να είναι άραγε απόγονος του γνωστού μουσικού της Αναγέννησης;</p> <p>Το πιστεύεις πως ποτέ δε θυμάμαι να τον ρωτήσω όποτε τον βλέπω; Αχ, Σίμπα, είναι ανάγκη να με γρατσουνάς με τα νύχια σου κάθε φορά που νιώθεις ευτυχισμένη;"</p> <p>"Σας ακούω, Μακαριότατε, δεν έχω κοιμηθεί ακόμα", είπε ο πατήρ Ραλφ χαμογελώντας.</p> <p>"Λογικό είναι που σας αρέσουν τόσο πολύ οι γάτες. Κι εσείς σαν γάτα είστε, σας διασκεδάζει να παίζετε με το θύμα σας".</p> <p>Κροτάλισε τα δάχτυλα του.</p> <p>"Εδώ, Σίμπα, έλα σε μένα κι άφησε τον κύριο σου! Είναι κακός".</p> <p>Η γάτα πήδησε στη στιγμή από το μαβί ράσο, διέσχισε το χαλί και πήδηξε ανάλαφρα στα γόνατα του παπά. Στάθηκε εκεί όρθια κουνώντας την ουρά της, γοητευμένη από τις άγνωστες μυρουδιές των αλόγων και της λάσπης.</p> <p>Τα γαλάζια μάτια του πατέρα Ραλφ χαμογέλασαν στα καστανά του Αρχιεπισκόπου, κι ήταν και των δυο τους μισόκλειστα, ζύπνια και σ'ετοιμότητα.</p> <p>"Πώς το κάνεις αυτό;" απαίτησε να μάθει ο Αρχιεπίσκοπος. "Οι γάτες δεν πηγαίνουν ποτέ σε κανέναν, όμως η Σίμπα έρχεται σε σένα λες και της δίνεις χαβιάρι. Αχάριστο πλάσμα που είναι".</p> <p>"Περιμένω, Μακαριότατε".</p> <p>"Και με τιμωρείς που σε κάνω να περιμένεις παίρνοντας μου τη γάτα μου. Εντάξει, νίκησες, υποχωρώ.</p> <p>Χάνεις άραγε ποτέ σου; Να ένα ενδιαφέρον ερώτημα. Πρέπει να σε συγχαρώ, αγαπητέ μου Ραλφ.</p> <p>Στο μέλλον θα φοράς το φαιλόνι του επισκόπου και τη μίτρα, και θα σε αποκαλούν Επίσκοπο Ντε Μπρικασάρ".</p> <p>Αυτό έκανε τα μάτια του ν'ανοίξουν διάπλατα! Για μια φορά ο πατήρ Ραλφ δεν προσπάθησε να κρυφτεί, αποσιωπώντας τα πραγματικά του συναισθήματα.</p>	<p>святейшему Папе личное и секретное письмо и сегодня получил ответ от моего друга кардинала Монтеверди... любопытно, не потомок ли он композитора эпохи Возрождения?</p> <p>Почему-то при встрече я всегда забываю его спросить. Да ну же. Царица Савская, неужели от удовольствия непременно надо впиваться в меня когтями?</p> <p>— Я вас слушаю, ваше высокопреосвященство, я еще не заснул, — с улыбкой заметил отец Ральф.</p> <p>— Не удивительно, что вы так любите кошек. Вы и сами развлекаетесь по-кошачьи, играя своей жертвой.</p> <p>— Он прищелкнул пальцами:</p> <p>— Поди сюда, киса, оставь его! Он недобрый!</p> <p>Кошка мигом соскочила с колен, обтянутых лиловой сутаной, осторожно прыгнула на колени де Брикасара и замерла, подергивая хвостом, изумленно приняюхалась: непривычно пахло лошадью и дорожной грязью.</p> <p>Синие глаза Ральфа улыбались навстречу карим глазам прелата — и те и другие смотрели из-под полуопущенных век зорко, настороженно.</p> <p>— Как вам это удастся? — настойчиво спросил архиепископ. — Кошки никогда не идут ни на чей зов, а моя Царица Савская идет к вам, как будто вы ей предлагаете икру и валерьянку. Неблагодарное животное.</p> <p>— Я жду, ваше высокопреосвященство.</p> <p>— И наказываете меня за ожидание, отнимая мою кошку. Ладно, вы выиграли, сдаюсь.</p> <p>Случалось вам когда-нибудь проигрывать? Это очень интересно. Так вот, вас надо поздравить, дорогой мой Ральф.</p> <p>Вам предстоит носить митру и ризы, и вас будут величать владыкой епископом де Брикасаром.</p> <p>К великому удовольствию прелата, синие глаза его собеседника распахнулись во всю ширь. На сей раз отец Ральф и не пытался скрывать и таить истинные свои чувства.</p>
--	---

Απλά έλαμψε ολόκληρος.

Он так и сиял от радости.